

BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC

ISSN 1331-9124

»Ljubav prema Majci Božjoj je zalog opstanka Hrvatskog naroda.«

(BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC, u Mariji Bistrici, 7. srpnja 1935.)

God. 8 (2001.) 8. svibnja GLASNIK POSTULATURE Broj 2-3 Cijena 5 kn

Blaženi Alojzije Stepinac, moli za nas!

PAPINA RIJEČ

Ivan Pavao II. primio je 15. prosinca 2000. vjerodajnice dr. Franje Zenka, novog Veleposlanika Republike Hrvatske pri Svetoj Stolici. Tom prigodom je Sveti Otac održao govor poticajan svim građanima RH, osobito katoličkim vjernicima, koji je doživljavaju kao očinsku riječ ohrabrenja i pobude u nastojanjima za opće dobro.

Govor donosimo u cijelosti:

UPOZNAO SAM DUHOVNU JAKOST HRVATSKOGA NARODA

Gospodine Veleposlaniče!

1. Srdačno Vas pozdravljam riječima dobrodošlice te sa zadovoljstvom primam vjerodajnice kojima ste ovjerovljeni za izvanrednoga i opunomoćenoga Veleposlanika Republike Hrvatske pri Svetoj Stolici. Zahvaljujem Vam na ljubeznim riječima koje ste mi upravili, podsjetivši na nastojanja i nade zemlje koju predstavljate.

Preko Vas, zahvaljujući Vašoj ljubeznoj uslužnosti, želim s poštovanjem i srdačno pozdraviti predsjednika Republike, gospodina Stjepana Mesića, i sve stanovnike Vaše lijepe i gostoljubive zemlje Hrvatske, koju sam mogao posjetiti dva puta, u rujnu 1994. i u listopadu 1998. Ti su pohodi za mene bili posebne prigode, koje su mi omogućile da izbliza upoznam duhovnu jakost hrvatskoga puka te bogatu vjersku i kulturnu baštinu koju posjeduje. Sve ga to čini sposobnim da, kao samosvojna nacija, pridonosi izgradnji međunarodne zajednice, utemeljene na čvrstome miru što počiva na istinskoj suradnji, na uzajamnome poštivanju i na djelotvornoj solidarnosti na raznovrsnim društvenim područjima, od gospodarskoga i tehnološkoga do kulturnoga i političkoga.

◆

2. Već je evo deset godina otkako je Hrvatska, ta stara i plemenita nacija, ušla u veliku obitelj europskih nacija, koje uživaju slobodu i demokraciju, te s njima zajedno vedro i s nadom gleda na budućnost. Diktature kojima je bila izvrgnuta tijekom ovoga zadnjeg stoljeća stoje poput stroge opomene koju se ne smije zaboraviti. Katastrofalne posljedice nastale zbog onih tako zlokobnih ideologija posebno su snažan poziv da se ubuduće ne dopusti da se slična dramatična iskustva ponove u bilo kojemu dijelu svijeta.

Neka ove stranice povijesti, koje su obilježene tragedijama pojedinaca i društava, pomognu europskim zemljama da sve više budu svjesne potrebe zajedničkoga svladavanja tragičnoga naslijeđa raznih totalitariza-

Ivan Pavao II. na proglašenju Sl. Božjega A. Stepinca blaženim, **na Mariji Bistrici**, 3. listopada 1998.

•

Ivan Pavao II. »u hodu stopama sv. Dujma«, **u Solinu**, 4. listopada 1998.

Na naslovnoj stranici: Ivan TOMLJANOVIĆ, akademski slikar: BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC, ulje na platnu, 260 x 165 cm/2000.–2001., na glavnom oltaru privremene crkve i župe bl. A. Stepinca u Zadru

ma, te Europu učine zajedničkim domom, područjem učinkovite solidarnosti prožete vrijednostima Evanđelja, koje su oblikovale njezinu povijest. Europske su zemlje danas više nego ikada prije pozvane na veću suradnju, koja nosi biljeg uzajamnoga poštivanja, izgrađujućega razumijevanja i oplemenjujuće međuovisnosti.

◆

3. Hrvatska ide putem demokracije, ali taj put nije uvijek lagan, zbog loših iskustava koja je doživjela u prošlosti i zbog nedavnoga rata, koji je priječio skladan razvoj same Hrvatske i cijeloga tamošnjeg područja. Potrebno je nastaviti ići putem kojim se je krenulo te očitovati veliku strpljivost, razboritost, spremnost na žrtvu, nesebičnu solidarnost i duh pomirbe. Obveza je to koja se tiče kako građana, tako još više onih koji su na vlasti. Da bi se svladale teškoće i postigli plemeniti ciljevi za kojima Hrvatska teži, od svih se traži razumijevanje, postojanost i trijeznost.

Napredak postignut tijekom zadnjega desetljeća potiče na zauzimanje za uvijek sve bolju budućnost zemlje. Želja mi je da se tako nastavi i ubuduće, uz stvarnu i velikodušnu solidarnost razvijenijih zemalja. Jedino će tako moći doći do poboljšanja životnih uvjeta u okviru čvrstoga mira i nacionalne pomirbe, bez koje jedna nacija ne može ići naprijed.

◆

4. Svim europskim nacijama, bilo da se radi o velikima bilo o malima, valja, uz ista prava i dužnosti, osigurati slobodu i demokraciju. To je put koji vodi u budućnost s čvrstim mirom i istinskim razvojem, na korist ne samo Europe. Naime, demokracija se ne može ni nametati ni improvizirati, nego se, naprotiv, postiže odgojem i valja je podupirati. Sve to zahtijeva stalni rast građanske i društvene svijesti te sustavno sudjelovanje svih sastavnica nacije u izgradnji općega dobra, pri čemu se nikada ne smije izgubiti iz vida istina o čovjeku i ženi, koje je Bog stvorio na svoju sliku i priliku (usp. Post 1,26–27).

Demokracija zahtijeva da se državni ustroj stavlja u službu svih građana, a ne samo pojedinih skupina te se, u zajedničkome traženju općega dobra, razvija stalni dijalog svih političkih i društvenih sastavnica uz poštivanje svih zajedno i svakoga pojedinačno. Onaj tko je pozvan služiti zajednici dužan je u svim okolnostima voditi računa o etičkim načelima i moralnim pravilima, na kojima mora počivati svaka društvena zajednica. Riječ je o baštini o čijim vrijednostima moraju nezaobilazno voditi računa oni koji imaju čast biti politički predstavnici. Njihova je obveza da se izgrađujuće zalažu za djelotvorno promaknuće osobe, obitelji i cijeloga društva, što pretpostavlja da neprestano budu svjesni da im je dužnost postupati i raditi kao razboriti i mudri branitelji i promicatelji općega dobra.

◆

5. U suočavanju s ne laganim izazovima sadašnjega trenutka posebno je važno, da oni koji se u okviru državne uprave nalaze na čelnim mjestima znaju među pukom širiti nadu i pouzdanje, pri tom se posebno skrbeći za pojedince i društvene slojeve koji su slabiji i potrebniji pomoći. Prijeko je potrebno voditi računa o zakonitim i opravdanim zahtjevima obitelji i mladeži, bilo na gospodarskome i društvenom području, bilo na pravnome i političkom, te štititi osobu i ljudski život u cjelini, od njegova začeća do naravnoga završetka.

Obitelji i mladi s razlogom očekuju da imaju mogućnost živjeti uz čestiti rad, kako bi s pouzdanjem mogli izgrađivati mirnu budućnost. Dostojanstvo ljudskoga rada zahtijeva zakonske uredbe koje priječe zloporabe te, dajući prednost pravednoj podjeli bogatstava, stvaraju opće ozračje pogodno za otvaranje novih radnih mjesta, za društveni mir i za ostvarenje pravoga napretka.

◆

6. Crkva će sa svoje strane, i ostajući u okvirima vlastite mjerodavnosti, na svaki način pružati svoj doprinos, posebno svjedočeći za vrijednosti koje same po sebi nisu izvrgnute promjenama društvenih i povijesnih okolnosti, jer su ukorijenjene u samu ljudsku stvarnost. Ovo je njezino služenje od svekolike koristi pojedincima, obiteljima i cijelome građanskom društvu.

U svojemu zalaganju za čovjeka Crkva nailazi na široka područja suradnje s državom. Imajući to pred očima, kako ovdje ne spomenuti ugovore što su ih sklopili Sveta Stolica i Republika Hrvatska. Radi se, naime, o sredstvima suradnje od dosta velike važnosti koja, poštivanjem vlastitih autonomija obiju strana, pridonose usklađenosti odnosa Crkve i države, na sveopću korist svih hrvatskih državljana.

◆

7. Gospodine Veleposlaniče, želim Vam da svojim izvršavanjem visoke zadaće koja Vam je povjerena pridonosite stalnome jačanju već dobrih i srdačnih odnosa što postoje između Svete Stolice i Republike Hrvatske. Bio Vam ugodan boravak ovdje u gradu Rimu, bogatu kršćanskom poviješću, kulturom i vjerom. Siguran sam da će Vam moji suradnici biti uvijek na raspolaganju i spremni rješavati pitanja i teškoće koje budete iznosili.

Za Vas, za Vašu cijenjenu obitelj, za one koji su na vlasti u Vašoj plemenitoj zemlji i za sve sinove i kćeri ljubljene hrvatske nacije, ištem zagovor Presvete Bogorodice, koju se također časti kao najvjerniju odvjetnicu Hrvatske, i svetoga Josipa, zaštitnika Vaše zemlje, te od srca udjeljujem apostolski blagoslov Vama, svima koji su Vam na srcu, te svima koje kao veleposlanik ovdje predstavljate.

KUTAK SVETACA I BLAŽENIKA

Proglašeno 233. novih blaženika

U nedjelju 11. ožujka 2001. na Trgu sv. Petra u Vatikanu papa Ivan Pavao II. u euharistijskom je slavlju proglasio blaženima slugu Božjega Josea Aparicia Sanza, svećenika, i njegova 232 druga – biskupijske svećenike, redovnike, redovnice, očeve i majke obitelji, mlade laike – sve redom mučenike u doba Španjolskoga građanskog rata između 1936. i 1939. Tako su se pridružili popisu od 996 blaženih i 447 svetih, koliko ih je u tijeku svoga pontifikata proglasio Ivan Pavao II.

Bilo je to najbrojnije proglašenje blaženih u jednom obredu u povijesti Katoličke crkve, pa je izostao običaj da se slike novih blaženika postave na fasadu bazilike sv. Petra.

Svi su oni bili ubijeni »jer su bili kršćani«, naglasio je Sveti Otac, »zbog njihove vjere u Krista, jer su bili aktivni članovi Crkve«. Nisu bili pošteđeni ni užasnih poniženja i mučenja prije nego su bili ubijeni. Dojmljiva je njihova nepokorena hrabrost, kojom su išli ususret mučeništvu, radije nego da zanijeću svoju vjeru.

Pred mučiteljima s uperenim puškama, poput zastava su razvili svoje »oružje« – krunicu, molitvu, oproštenje.

Među blaženicima koje je Ivan Pavao II. u nedjelju 11. ožujka 2001. proglasio blaženima bili su i franjevci konventualci: Alfonso Lopez, Modesto Vegas, Pedro Rivera, Francisco Remón, Miguel Remón i Dionisio Vicente

O. Vendelin Vošnjak – Časni Sluga Božji

Časni Sluga Božji Vendelin Vošnjak (1861. – 1933.)

Franjevac o. Vendelin Vošnjak (Konovo, 1861. – Zagreb, 1933.) živio je i umro na glasu svetosti. Stoga je u Zagrebu 1963. pokrenut crkveni postupak za njegovo proglašenje blaženim, a 1982. nastavljen je u Rimu. Kongregacija za kauze svetaca je na upit o Vendelinovom svetom životu izrekla svoje pozitivno mišljenje, pa je 18. prosinca 2000. papa Ivan Pavao II. na svečanoj sjednici to i potvrdio riječima: »Sigurno postoje bogoslovne kreposti vjere, ufanja i ljubavi kako prema Bogu tako prema bližnjemu, kao i stožerne kreposti razboritosti, pravednosti, umjerenosti i hrabrosti i njima pripojene, i to u herojskom stupnju u Sluge Božjega Venedelina Vošnjaka, zavjetovanog svećenika Reda manje braće.« Tim činom o. Vendelinu pripada naziv: Časni Sluga Božji.

Taj sud Crkve javno je obznanjen u crkvi sv. Franje na Kaptolu u Zagrebu, na dan smrti Sluge Božjega Vendelina, a prije svečanog euharistijskog slavlja, koje je predvodio i u kojem je prigodnu homiliju izrekao mons. Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački.

Svi čitatelji Glasnika, dok se mole bl. Alojziju, neka mole i za proslavu Časnog Sluge Božjega Vendelina, jer osjećamo sve veću potrebu nebeske zaštite. Vjerujemo da sveci i blaženici hrvatskog naroda neće ostati dužni svojim sunarodnjacima na mukotrpnom hodočašćenju zemljom do iste slave neba.

Godina bl. Augustina Kažotića

Bl. Augustin Kažotić (1260. – 1323.)

U pripremi 300. obljetnice proglašenja blaženim trogirskog dominikanca, zagrebačkog (1303.–1322.) i lucerskog (1322.–1323) biskupa, bl. Augustina Kažotića, zagrebački nadbiskup mons. Josip Bozanić proglasio je »razdoblje od travnja 2001. do travnja 2002. godinom bl. Augustina Kažotića«. On sam je i otvorio »Kažotićevu godinu« euharistijskim slavljem u Zagrebačkoj katedrali, 4. travnja 2001.

Bl. Augustin je prvi hrvatski blaženik. Blaženim ga je proglasio papa Klement XI. 4. travnja 1702. Bio je prosvjetitelj, prijatelj siromaha i prognanika, jedan od prvih teoloških pisaca u Hrvata, cijenjen od svojih suvremenika kao »izvrstan propovjednik i naučitelj«, »muž vrlo naobražen i dobar«, koji se isticao »velikom erudicijom, svetošću, milosrđem i svim ostalim krepostima«, što su osjetili mnogi »svjedoci brojnih čudesa na njegovu grobu i na njegov zagovor«, pa s pravom zauzima jedno od najodličnijih mjesta u društvenoj, kulturnoj i vjerskoj prošlosti hrvatskoga naroda.

Proslava Kažotićeve godine ima za cilj i približavanje njegova duhovnog značaja današnjem čovjeku, te objediniti napore u vidu njegova proglašenja svetim.

»S Isusom sve biva lako!«

Ne mogu zaboraviti i ne smijem prešutjeti ushit odvjetnika Kongregacije za kauze svetaca, koji je za tisak pripremao na crkvenom sudu dana očitovanja svjedoka o glasu svetosti i mučeništva kardinala Stepinca: »Nemojte da zbog činjenice Stepinčeva mučeništva, ne dođu na puno svjetlo njegove vrline, njegove kreposti!« Pobojao se naime, da bi se isticanjem mučeništva, moglo zanemariti veličajne Stepinčeve vrline. I sam »Advocatus diaboli« reče na kraju bitke: »Gledom na krepostan život Stepinac može kao po autocesti prispjeti do časti oltara! Njegove vrline sjaje kao sunce!«

On doista bijaše *vir fortis et fidelis – čovjek snažan i vjeran*. Usvojio je i živio kršćanske istine živo, cjelovito i postojano, te izrastao u »potpuna, cjelovitog čovjeka«, što ga knjiga Propovjednikova opisuje riječima: »Hoc est omnis homo! – To je sav čovjek!« (Prop 12,13)

Brižljivo je usvajao i usvojio dar vjere. Bila je to vjera koja »uvijek čisti teren od apsurda i dariva srce hrabrošću«, koja ulijeva pouzdanje u Boga, nadu i povjerenje u čovjeka. Očitovao je to on: i pred znanošću i pred ljudskim preokretima, i pred zabludama filozofskim i teološkim, i pred zatvorenicima, i pred radnicima, i pred nezaposlenima, i pred bolesnima, i pred mladima, i pred vojnicima, i pred svećenicima, i pred sjemeništarcima, i pred bogoslovima, i pred redovnicima i redovnicama, pred nejakom djecom i zrelim ljudima, pred liječnicima i književnicima, pred novinarima i građevinarima, pred psovačima i pijanicama, pred ubojicama i čedomornicima, pred pobožnicima i pred nevjernicima, pred protivnicima ideološkim i političkima, u svim situacijama očitovao je vrhunac kršćanskog djelovanja.

To djelovanje je očitovanje najveće između kreposti: ljubavi. A ona je, nadahnuta Božjim pozivom i poslanjem, izvorno susretište i ljudi i ideje i prakse. To je područje života gdje se najbolje vidi tko glasuje i radi za čovjeka, tko je u biti – iz ponora – od zla – i protiv čovjeka.

To je blaženi Alojzije posvjedočio riječima u propovijedi na Staru godinu 1935. u Zagrebačkoj katedrali:

»Upravljamo puni pouzdanja najprije svoje oči Bogu našemu, govoreći sa svetim pjesnikom: 'Bog nam je utočište i krepost, pomoćnik u nevoljama, koje nas teško zaskočiše.' (Ps 46,2) 'Zato se nećemo bojati kad bi se zemlja i gore prenijele u dubinu mora. Kad bi bučila i kipjela voda njegova i planine se tresle od sile njegove.' (Ps 46,2–4)

Bl. Alojzije za vrijeme jednog sprovoda

Uz pomoć dragoga Boga prihvatit ćemo se junački posla u narednoj godini. Štampi, koja stvara beznačelnost, koja unosi nemoral, nehaj, zdvojnost u duše našega puka, suprotstavit ćemo još jače štampu katoličku, štampu žive vjere i čvrstih načela. Pravi katolik

razumjet će Kristovu riječ: 'Ne možete služiti Bogu i mamoni.' (Mt 6,24) Kako bi se mogli i nazivati katolici, dok bi svojim novcem podupirali i plaćali novine, koje će možda na jednoj strani napisati koji pristojni članak o Crkvi, jer računaju s katoličkim čitateljima, a na deset drugih donijet će najgadnijih povreda javnoga morala i poštenja, jer im je glavni princip da se zarađuje, makar i na račun duša.

Klasnoj mržnji, koju sije komunizam, suprotstavit ćemo klasnu solidarnost i našu iskrenu kršćansku ljubav prema bijednima, jer je samo ljubav u stanju da učini svijet sretnijim, a nipošto mržnja. Ljubav je jača od mržnje, i ona će konačno pobijediti (...).

Dekristijanizaciji naših škola suprotstavit ćemo najživlju religioznu pouku naše mladeži po selima i gradovima, dok je u nama daha. Nova godina naći će nas spremne i neustrašive u borbi, koja nam se silom nameće. Samo Bog je vječan! To je, braćo, naša utjeha i naša snaga, kad gledamo pred sobom toliki niz protivnika Božjih, što otvorenih što sakrivenih. Oni će proći, a Ti ostaješ. I kad bi se desilo, da val opće mržnje koju sije komunizam prelije i čitavu Europu, nećemo ni časak klonuti, jer mi znamo, Gospode, da će 'oni proći, a Ti ostaješ!'. I kad bi se desilo, da val moralne razvratnosti, što ju sije bezbožna štampa, prelije čitavu Europu i svijet, mi nećemo klonuti duhom jer znamo, Gospode, da će proći ona i njezini začetnici, ali 'Ti ostaješ!' I kad bi se desilo, da zdvojnost, što ju siju neprijatelji Tvoji širom svijeta, još više raširi crna svoja krila nad ovim izmučenim narodom, mi nećemo klonuti duhom, jer će i to proći, ali 'Ti ostaješ' Gospode!

Neka se prelije more na nas, neka se sruše bregovi, neka potamni ako hoće i sunce nad nama, naša vjera u Tebe, Gospode, i u pobjedu Tvojih načela ostaje nepokolebljiva, jer će sve proći, ali 'Ti ostaješ!'« (*Propovijedi, govori, poruke*, Zagreb, 2000., str. 90s.)

Tu jasnoću misli izrekao je i na završetku Euharistijskog kongresa u Varaždinu, 29. lipnja 1938.: »I došlo što došlo, mi ćemo ići nepokolebljivo i vjerno za Isusom, za Crkvom katoličkom. S njom ćemo ići u život ako ustreba, s njom ćemo ići i u smrt. Uvijek vjerni euharistijskom Spasitelju.« (nav. mj., str. 251.) Takav stav Alojzije je očitovao i poznatom rečenicom: »S Isusom sve biva lako!«

Tako je Alojzije postajao i ostao u Bogu uvijek sebi vjeran. Jasan na početku i vjeran do kraja. Zato njegove »kreposti sjaju poput sunca«!

Te kreposti bl. Alojzija želimo predočiti, navijestiti te zavoljeti i u ovom broju Glasnika. Pobudno je čitati o brojnim vjerničkim mnoštvima diljem svijeta koja su ispunjala crkve i prostore oko njih, uz njegove spomenike i slike, ili crkve i oltare podignute njemu u čast. Njegov je lik živ u srcima i savjestima to više što je jača svijest, da je on svojim vjerničkim stavom i ljubavlju prema Bogu bio smjerokaz prema dobru, oživotvorenje zapovijedi ljubavi i uzor pouzdanja. Bio je uvijek prepoznatljiv po iskrenom rodoljublju. Potvrđuje to i odlomak iz pisma, koje je 20. lipnja 1943. uputio mons. A. Jureticu u Švicarsku:

»A taj naš dragi narod, kraj svih njegovih pogrješaka, ne trebam Vam posebno preporučivati. Učinite, Monsignore, sve što je samo u Vašoj moći, da ga se ispravno prosuđuje i da ostane u svakom slučaju svoj na svome, slobodna jedinica među narodima, jer je to zaslužio svojom prošlošću.

Idemo još teškim danima ususret. Partizani se spremaju na paljenje žita, odnosno u prvome redu vršilica. Tko da procijeni nesreću, koja bi se na taj način mogla stvoriti? Ufamo se u Boga, da ćemo biti pošteđeni. Meni su neki dan iz Brezovice odveli dvanajst konja. Pisali su da im javimo što stoje konji, da bi ih platili. Ali se u to nije vrijedno upuštati, jer bi nas lako koja usijana glava okrivila da smo u vezi s partizanima.

U rukama smo Božjim. Ufamo se u zagovor Majke Božje, da ćemo doživjeti dane mira.«

S tim ufanjem preporučamo, i sve čitatelje pozivamo, da se učlane u *Zajednicu štovatelja bl. A. Stepinca*. Neka nas njegov blaženi lik objedini u ovoj plemenitoj djelatnosti, koja je sva usmjerena na promatranje njegovih vrlina, te dovede do osobnog posvećenja i njegova proglašenja svetim.

Dr. Juraj Batelja, postulator

Iz Knjige dojmova

Danas je 30 gimnazijalaca iz Siska pomno razgledalo zbirku, slijedeći preko nje životni put kardinala Stepinca, hrvatskog blaženika. Vjerujem da će lik blaženika, čovjeka koji štuje Boga i zalaže se za čovjeka, ostaviti dubok trag i na mladim Siščanima, te im biti poticaj u svim životnim zgodama i nezgodama. Da znaju prepoznati vrijednosti za koje je živio i trpio Alojzije Stepinac, te da imaju dovoljno hrabrosti i vjere poput njega tako i živjeti. Blaženi Alojzije moli za nas Siščane! – *20. 02. 2001., Vlč. Antun Sente ml. – vjeroučitelj*

STEPINČEVO 2001.

Iz brojnih izvješća o ovogodišnjim proslavama blagdana bl. Alojzija Stepinca među hrvatskim katolicima u domovini i diljem svijeta izdvojili smo nekoliko dokazanih riječju i slikom.

Iz tih nekoliko primjera vidi se, da je blaženi Alojzije živo prisutan u vjerničkom mnoštvu koje mu se utječe u zagovor u osobnim potrebama, za rast u vjeri, ali i za opće dobro, osobito za domovinu i hrvatski narod.

Molimo braću svećenike i sve čitatelje Glasnika da nam iz svojih župnih zajednica ili hrvatskih katoličkih misija, zasađenih diljem svijeta, pošalju izvješća o proslavama u čast našeg Blaženika.

Na ovom mjestu donosimo izvješća o proslavama u katedralama u domovini i u svijetu, a u posebnom dodatku u župnim crkvama i pastoralnim središtima diljem domovine i svijeta.

Djevojčice iz Markuševca
u Trodnevnici za Stepinčevo,
9. veljače 2001.

STEPINČEVO 2001. U ZAGREBU

Priprava za proslavu 3. obljetnice liturgijskog blagdana bl. Alojzija Stepinca i 41. obljetnice njegove smrti započela je u srijedu 7. veljače trodnevnicom u Zagrebačkoj katedrali. Euharistijsko slavlje predvodio je župnik župe bl. Alojzija Stepinca iz Trnjanske Savice u Zagrebu, Dragutin Cerovečki. On je u propovijedi istaknuo spremnost bl. Alojzija za svoje mišljenje, svoje uvjerenje, i za Boga ne samo trpjeti, nego i dati svoj život. Bl. Alojzije Stepinac bio je velik zbog bezgraničnog povjerenja u Boga i želje da se jedino vrši njegova volja.

Drugoga dana trodnevnice koncelebrirano misno slavlje predvodio je zagrebački nadbiskup u miru kardinal Franjo Kuharić. Ocrtavajući lik bl. Alojzija Stepinca, kardinal Kuharić je u propovijedi rekao, kako ga je Papa za prvog posjeta Hrvatskoj 1994. godine nazvao bedemom Crkve u Hrvata. On je branitelj Crkve u Hrvata, branitelj vjere, čovjeka, prava i dostojanstva hrvatskog naroda. Kada je Sv. Otac došao u Mariju Bistricu 3. listopada 1998. proglasiti kardinala Stepinca blaženim, nazvao ga je kompasom. Ivan Pavao II. za bl. Stepinca rekao je i da je točka nadahnuća te najsvjetliji lik Crkve u Hrvata. Obraćajući se mladima kardinal Kuharić je rekao, kako je važno da Stepinca upravo mladi današnjice uzmu za uzor kako se odnositi prema Bogu, vjeri, Crkvi, Evanđelju u svijetu protuevanđelja. Prije mise euharistijsko klanjanje predvodili su bogoslovi, sjemeništarci, mladi iz katoličkih pokreta FRAMA, Hrvatski katolički zbor »Mi«, Djelo Marijino, neokatekumeni, te mladi iz župnih zajednica i Gimnazije ss. milosrdnica.

Posljednjega dana trodnevne priprave meditativnu pripravu i euharistijsko slavlje predvodio je župnik župe Markuševec preč. Zlatko Golubić. Govoreći o svecima koji su živjeli jednostavno, skromno i siromašno, preč. Golubić istaknuo je da se isto može reći i za našeg Blaženika. Bl. Stepinac volio je biti jednostavan, pomagati bližnjemu, i u sebi je imao osjećaj za siromaha. »Na zlo je blaženi Stepinac uzvraćao dobrotom, na kletve molitvom, na mržnju blagoslovom, a na nepravde odgovarao je poštenjem«, ustvrdio je propovjednik. Riječi zahvale svima koji su sudjelovali u pripravi za proslavu Stepinčeva na kraju mise uputio je postulator dr. Juraj Batelja. Liturgijsko pjevanje predvodio je župni zbor i KUD župe Markuševec.

Blagdan bl. Alojzija Stepinca i 41. obljetnica njegove smrti posebno su svečano proslavljeni 10. veljače navečer u prepunoj Zagrebačkoj katedrali. Euharistijsko slavlje predvodio je zagrebački nadbiskup Josip Bozanić zajedno s kardinalom Franjom Kuharićem, apostolskim nuncijem u RH nadbiskupom Giuliom Einaudijem, zagrebačkim pomoćnim biskupima Josipom Mrzljakom i Vladom Košićem, apostolskim administratorom biskupije Saba Dodom Gjergjijem, uz stotinjak dijecezanskih i redovničkih svećenika.

Obredu spomena na Blaženikovo preminuće, u 14 sati u Zagrebačkoj katedrali, i ove su godine bili nazočni brojni vjernici. I oni su se zajedno s bogoslovima Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu pjesmom i molitvom uključili u ovu već tradicionalnu pobožnost. Zasluga je bogoslovnog okteta da su vjernici i u tom slavlju u čast bl. Alojzija još gorljivije sudjelovali.

Slijedimo bl. Alojzija – svjedoka kršćanske nade!

Propovijed mons. Josipa Bozanića, nadbiskupa zagrebačkoga, u Zagrebačkoj katedrali, na blagdan bl. Alojzija Stepinca, 10. veljače 2001.

Draga braćo i sestre!

»Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, ali duše ne mogu ubiti. Bojte se više onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu.« (Mt 10,28)

Isus Krist, otkupitelj čovjeka, oslobađa ljude od svih strahova. Strahom Božjim koji je dar Duha Svetoga čovjek pobjeđuje strah od sadašnjeg stanja u svijetu. Tu je ključ Isusovog poziva: »ne bojte se«, ali i »bojte se«; ne bojte se ljudi, bojte se Boga.

Čovjek današnjice boji se da se ne bi svijet što ga on izgrađuje dostignućima kojima se on, čovjek, ponosi, okrenuo protiv čovjeka samoga; da ne bi taj svijet postao manje human i manje prikladan za čovjekov život; da ne bi svijet koji čovjek izgrađuje postao više promicatelj smrti nego li života.

Čovjek na početku 21. stoljeća sve više osjeća potrebu da ne gleda samo dolje, da svoj pogled ne zaustavlja samo na zemlji. Današnji čovjek, da bi mogao živjeti uistinu kao čovjek, potrebno je da digne svoju glavu prema gore.

Draga braćo i sestre, Ivan Pavao II. poziva nas na početku trećeg tisućljeća da svoj pogled usmjerimo, više nego ikada, na osobu Isusa Krista, koji je umro i uskrsnuo. U njemu je život koji je ljudima svjetlo i »svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze« (Iv 1,5).

Danas, na blagdan blaženog Alojzija Stepinca, Papin poziv ovako nam tumači naš Blaženik:

»Krist jedini znade pomoći bolnom čovječanstvu. Ali ne samo znade nego i može, jer je 'portans omnia verbo virtutis suae – koji nosi sve silom riječi svoje!' (Heb 1,3) Jer ako je današnja strahovita materijalna kriza samo posljedica duhovne krize, pitam vas, tko drugi može pomoći? Tko može unijeti smirenje u srca ljudska osim Krista? Tko može obuzdati napadače i otimače, ako ne Krist? Tko može da donese smirenje u obitelji osim Krista Gospodina? Tko može da mladež sačuva u svetoj čistoći ako ne Krist? Tko može da poslodavac gleda u radniku brata i dade mu, što mu je dužan dati, ako ne Krist? I obratno, tko će učiniti da radnik ne gleda u poslodavcu neprijatelja nego prijatelja, ako ne Krist Gospodin? Za sve dakle, bili oni u kojim mu drago prilikama, Krist je jedina nada i jedino čvrsto uporište u burnim vremenima, u kojima živimo, tako da svi mogu s jednakim pravom reći: 'Vere in Domino Deo nostro salus Israel! – Zaista u Gospodu Bogu našemu spas je Izraelu!', i to ne samo pojedinci nego i narodi. Zar će im drugi netko odati pravdu i slobodu, ako ne Krist, Bog i Spasitelj naš? Jer znate li, što su i čitavi narodi pred Njim? 'Omnes gentes quasi non sint, sic sunt coram eo, et quasi nihilum et imane reputatae sunt ei! – svi narodi, kao da ih nema, tako su pred njim, i kao ništa i taština smatraju se pred njim!' (Iz 40,7). Zato i narod kao takav može i mora govoriti: »Zaista u Gospodu Bogu našemu spas je Izraelu!« Tu i nigdje drugdje!

No spoznanjem i moći spojena je kod Krista i ljubav prema bijednome čovjeku, kakove ne nalazimo više nigdje... S punim dakle pravom govori psalmist: 'Beatus vir, cuius est nomen Domini spes eius! – Blago čovjeku, čija je nada ime Gospodnje!' (Ps 40,5)« /*Propovijed*

Mons. Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački, predvodio je misno slavlje u Zagrebačkoj katedrali 2001.; ovdje na jednom pastirskom pohodu.

Mons. Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački, kađenjem iskazuje **počast relikvijama blaženog Alojzija** sačuvanima u moćniku iza glavnog oltara u Zagrebačkoj katedrali 10. II. 2001.

na Staru godinu 1937; Propovijedi, poruke, govori 1934.–1940., Zagreb, 2000., str. 221s./

Blago čovjeku, čija je nada ime Gospodnje!

Čovjek današnjice, koga plaše dostignuća njegovih djela i koji sve više živi neizvjesno pred budućnošću, osjeća potrebu za pomoću koja dolazi od nade. Potrebna nam je nada. Iz dana u dan spoznajemo da je svijet ideologija i socijalnih poredaka, koji je prošlih stoljeća propovijedao samodostatnost čovjeka i obećavao sreću zatvorenu u ovozemaljske horizonte – svijet praznina i beznađa. To sve jača sigurnost u nama da naš život i naša budućnost jesu jedino u Božjim rukama, koji nasuprot svim našim glupostima i zlu vodi ljudsku povijest po svom providnosnom planu dobrote i milosrđa.

Sam Papa kaže: »Moć Kristova Križa i njegova Uskrsnuća veća je od svakoga zla kojeg bi se čovjek mogao i morao bojati« (*Prijeći prag nade*, str. 231.).

Onaj koji je stavio svoju biskupsku službu pod geslo: »In Te Domine speravi! U Tebe se, Gospodine, uzdam!«, učitelj je, braćo i sestre, nade naše. Blaženi Alojzije Stepinac je svojim životom i riječju propovjednik kršćanske nade.

On nam poručuje: »Božja moć i slava više odsijevaju u nemogućim ljudskim situacijama... Pouzdanje, pouzdanje i opet pouzdanje u Božje milosrđe!« (*Iz pisama M. Margareti Labrtić OSU*, br. 7, 28. III. 1955.). Njegova bezgranična nada u Boga temelji se na životu koji je bio duboko uronjen u Bogu. Sam obrazlaže: »A na čemu ima da se temelji, pitat će tkogod, naša nada? Odgovaram, na Božjoj vjernosti, jer Bog ne laže. Na Božjem sveznanju kojem ništa ne izmakne. Na Božjoj svemoći koja je uvijek gospodar situacije.« (*Propovijedi*, str. 29.)

Iz intimnog zajedništva s Bogom, neprestano hranjena Svetim pismom i svetim sakramentima, on je mislio i djelovao.

»Kod mene je«, rekao ja naš Blaženik, dana 28. lipnja 1934., »u zadnje vrijeme bilo mnogo ljudi. Kod mnogih opažam malodušje. Danas ljudima manjka vjera i pouzdanje. Međutim, geslo je sadašnjega nadbiskupa preuzv. g. dra Bauera: 'Fides vincit! Vjera pobjeđuje!', a i ja sam uzeo za geslo – kaže On – riječi psalmiste: 'In Te Domine speravi! U Tebe sam se pouzdao Gospodine!' Onaj, koji vjeruje u Boga, nema se čega plašiti. Ne smije se bojati onaj pojedinac i ona zajednica, kojima ravna ruka Božja. Dok se držimo Crkve nemamo razloga bojazni ni straha pred opasnostima«. (*Nagovor sveučilišnoj omladini*, 28. lipnja 1934., *Propovijedi, poruke, govori 1934.–1940.*, str. 12.)

Nada, kako nas uči bl. Alojzije Stepinac, najuže je povezana s vjerom. Bez spoznaje Isusa Krista, koju imamo po vjeri, nada postaje utopija. Ali i bez nade vjera je mlaka i umrtvljena. Po vjeri čovjek nalazi put pravoga života, ali samo u nadi ga može živjeti. Stoga po vjeri u Krista nada postaje sigurnost. Nada je pak ona koja širi vidike vjere i čini vjeru životvornom.

Nada je stoga prava dimenzija vjere. Ona je hod od vjere prema cilju, a to je Bog budućnosti. Vjera navješta stvarnost Kristova uskrsnuća kao događaj koji stvara novu budućnost, nada pak hrani usmjerenje prema budućnosti na temelju događaja vjere. Nada ne usmjeruje čovjeka samo prema budućnosti. Ona mu omogućava i pravi odnos prema sadašnjosti.

U središtu kršćanske nade je križ. Kristov križ je sadašnji oblik prisutnosti Božjega kraljevstva na zemlji. U jednom pismu bl. Alojzija Stepinca nalazimo ovu bilješku: »Kako vidim, križeva vam ne manjka. No nije li to pečat božanske ljubavi prema vašoj zajednici? Za svetoga Ambrozija, velikog milanskog biskupa, čitamo kako se jednom svratio u neku kuću da prenoći. Domaćin ga je primio. Pohvalio mu se, da on ne zna što je to križ. Ambrozije je smjesta ustao i rekao svome pratiocu: 'Bježimo odavle, jer ovdje nema Boga!' Moram dakle iz riječi svečevih zaključiti, da u vašoj

zajednici stanuje Bog, kad vas pohađa križevima.« (*Pismo časnim sestrama*, Krašić, 29. srpnja 1954.)

Nada rođena na križu razlikuje kršćansku vjeru od praznovjerja, kao i od nevjere. A sloboda rođena na križu razlikuje kršćansku vjeru od beživotnog optimizma, kao i od nasilja.

U vazmenom otajstvu nalazi se zadnji smisao kršćanske nade: ona je u isto vrijeme zauzetost za sadašnjost, ali i otvorenost prema eshatološkoj budućnosti.

Stoga vjera i nada kao čin potpunog povjerenja u Boga koji spašava po Kristovom pashalnom otajstvu uključuju i potpuno samodarivanje čovjeka Bogu i ljudima koje se ostvaruje u djelotvornoj ljubavi. Povjerenje u Boga znači ljubav prema Bogu i čovjeku.

Ovdje bih želio naglasiti i to, da se duhovna snaga kršćanske nade na osobiti način očituje pred temeljnom enigmom ljudskog života, a to je misterij smrti. Samo kršćanska nada omogućuje čovjeku da živi sadašnjost u povjerenju, iščekujući ostvarenje Božjeg obećanja. Omogućuje čovjeku da živi iščekivanje Boga, koji dolazi i koji će doći. Kršćanska nada omogućuje čovjeku da u slobodi, miru i Božjem predanju prihvati susret sa smrću i da se otvori vječnosti.

Draga braćo i sestre, mučenik blaženi Alojzije Stepinac je učitelj i uzor naše nade. Sav uronjen u Boga, nošen vjerom, nadom i ljubavlju, on je postao prorok budućih vremena. On nas i danas uči kako staviti pouzdanje u Boga, kako se u svom životu potpuno nasloniti na Božje obećanje koje ne razočarava. On nas uči kako odgovoriti onome koji od nas zatraži obrazloženje nade koja je u nama. On nas uči i kako treba trpjeti zbog pravednosti čineći uvijek dobro, a nikada zlo. On nas uči kako čovjek treba uvijek ostati slobodan u Kristu. On nas nadalje uči, kako živjeti život koji vodi prema vječnosti.

Draga braćo i sestre, duboko suosjećajući sa svim teškoćama kojima su ovih dana pritisnuti mnogi građani naše Domovine, upravimo goruću molitvu blaženom Alojziju Stepincu da sve nas štiti moćnim zagovorom kod prijestolja Božjeg milosrđa. Osobito molimo za mir, razumijevanje i međusobno poštivanje u Hrvatskoj. Sve pozivam da nikad ne pomislite da se nasiljem i prijetnjom mogu riješiti problemi i teškoće.

Spasi, Gospodine, hrvatski narod i obdari ga željenim mirom.

Spasi nas, Gospodine! Samo se u Tebe uzdamo!

»U Tebe se, Gospodine, uzdam, ne daj da se ikada postidim!«

Kraljice mira, najvjernija odvjetnice Hrvatske, moli za nas. Amen.

Mons. Josip Bozanić,
nadbiskup zagrebački

PROSLAVA U SPLITU

Na blagdan bl. Alojzija Stepinca, 10. veljače, u crkvama Splitsko-makarske nadbiskupije slavljene su svečane mise. Misno slavlje u katedrali Sv. Dujma u Splitu predvodio je, zajedno s kanonicima prvostolnog kaptola, zamjenikom provincijala franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja dr. fra Dušanom Morom, i splitskim svećenicima, nadbiskup dr. Marin Barišić.

Svečanost je liturgijskim pjevanjem uveličao mješoviti katedralni zbor pod ravnanjem mo. don Šime Marovića, a uz orguljsku pratnju mo. s. Mirte Škopljanac-Mačina.

Propovijed nadbiskupa Marina Barišića na blagdan blaženoga Alojzija Stepinca Split, 10. veljače 2001.

2Kor 1,3-7.8b-9.12

Iv 12,23-28

Draga braćo i sestre!

Prošlo je već više od četrdeset godina kako je Alojzije Stepinac prešao iz ovog vremena i prostora u vječnost. Ulazimo u treću godinu kako nam je prišao na nov način iz vječnosti u ovo naše vrijeme i prostor. Stepinac je proživio svoj život kroz ovo naše ljudsko i nacionalno, ali na autentičan kršćanski način, tako da je preko toga postigao vijenac slave. Koliko god smo se mi radovali njegovom proglašenju blaženim 1998. u Mariji Bistrici, vjerujem da se i blaženi Alojzije radovao onoj našoj i njegovoj pobjedi za koju je dao divno ljudsko i kršćansko svjedočanstvo, pobjedi slobode hrvatskog naroda i priznanja Hrvatske države.

Slaveći danas bl. Alojzija, da li do kraja razumijemo njega i njegov čas u ovom našem današnjem vremenu? Ne zaustavljamo li se na pola puta, a on je išao do kraja, do vječnosti? Pod riječju 'čas' mislimo na ono naše nacionalno i političko događanje. On je toliko velik da je općeljudski prihvatljiv, da je trajnost i za vječnost. Možemo li ga i u ovom času danas vidjeti kao našu trajnost, kao sveca Katoličke crkve, kao onoga koji ima značenje za nas i za naše danas i za druge kulture, vremena i narode? Nismo li u opasnosti da i samo njegovo proglašenje zatvorimo u svoje granice i vidimo ga jedino u povijesnoj dimenziji nacionalnog i političkog, što je ponekada naglašeno i u svakodnevnom predstavljanju lika i djela blagopokojnog Kardinala? Da li ga na taj način pravimo nacionalnim herojem kojega smo poredali u aleju povijesnih hrvatskih velika-

Mons. Marin Barišić nadbiskup splitsko-makarski ustoličen 26. kolovoza 2000.

na, umjesto da ga vidimo na alejama života naše Crkve, našega društva? Ne zaustavljamo li mi na taj način i proces njegove daljnje kanonizacije ostavljajući ga na aleji Mirogoja? Pa čak i oltar ponekada može biti aleja, umjesto da njega i njegove trajne vrednote, ljudske i kršćanske, vidimo i doživimo u procesu našega življenja. Nismo li mi u opasnosti da ga zatvorimo u naše granice i tako svedemo ovo bogatstvo života na ono ljudsko i svakodnevno, dok možda drugi van granica naše Domovine, kršćani u svijetu, nadilazeći političko i nacionalno, vide dublje i bogatije ovaj herojski i svetački život?

Izrečene su i napisane već tolike riječi o životu i djelu Alojzija Stepinca, ali čini mi se da one ne uspijevaju do kraja osvijetliti ovu ljudsku i kršćansku veličinu. Evo riječi, riječi Božje koju smo danas čuli, ona ga dublje zahvaća i trajnije osvjetljava, utemeljuje i čini ga nama razumljivijim i bližim. »...Bijasmo prekomjerno, preko snage opterećeni, ali u sebi prihvatismo i sramotnu osudu da se ne bismo uzdali u same sebe, nego u Boga koji uskrisuje mrtve«, veli sv. Pavao. Alojzije je imao svoj oslonac u Bogu, Bogu utjehe, koji nas tješi u svakoj našoj nevolji, da bismo i mi mogli tom istom utjehom tješiti sve koji su u nevoljama. Iz ovog temeljnog vjerničkog iskustva, povjerenja i pouzdanja u Boga, mogao je naći zajednički nazivnik svim nevoljama, patnjama, osudama, poniženjima: »*U tebe se, Gospodine, uzdam!*« Zato je i u času osude mogao biti cjelovit, hrabar, ne plašeći se onoga časa da će biti zatrt, ugašen, poništen, jer život povezan s Kristom jest život logike zrna. U određenom času pada na zemlju, ali donosi iznenađujući plod.

Shvatiti blaženoga Alojzija Stepinca, nadići kategorije jednoga heroja, možemo jedino ako s njime podijelimo i dijelimo njegovo iskustvo u našim životnim situacijama danas na našim alejama, trgovima, ulicama, u našim društvenim izazovima i obiteljskim odnosima.

Proces mu se dogodio u našem glavnom gradu Zagrebu, koji na svoj način u ono vrijeme postade Haag njemu i tolikim braniteljima nacije i Domovine. Zbog tadašnjeg nepravednog zagrebačkog procesa Stepinac, nevino osuđen, odležao je više godina u Lepoglavi. Njemu se sudilo i kao osobi i kao simbolu cijele Crkve i naroda. Da li su ta vremena daleko iza nas ili se ona danas ponavljaju u nekoj sličnoj varijanti? Povijest prihvaćamo, ona se ne može promijeniti, ali budućnost možemo odgovornije graditi. Budućnost se ne smije zagraditi, nego je treba graditi. Da li se i danas na svoj način nastavljaju slični procesi hrvatskim domoljubima, onima koji su dali sebe i najviše za našu slobodu? Prije su se svi procesi odvijali doma i domoljubi su čamili u našim Lepoglavama. Nisu li ovi današnji branitelji danas u još težoj, osamljenoj i tragičnijoj situaciji? Sve su dali u sudbonosnom času za slobodu Domovine, nisu se plašili u onom sudbonosnom času pasti poput zrna za naš novi život, pa čak da su ponegdje i pogriješili u obrani naših života i slobode, zar ih Domovina može ostaviti sada same i jednostavno ih prepustiti sudu drugih, uvijek ograničenom i uvjetovanom ljudskom sudu, onom sudu i onima koji su mogli sve spriječiti već na samom početku, pa i učiniti da ne dođe do agresije, koja je prisilila naše očeve i sinove da izlože svoje živote i da brane nas i sebe?

Možemo biti subjektivni i emotivni u našim razmišljanjima, ali jedno je sigurno: premda je potrebno razlikovati grijeh od grešnika, svoga građanina, domoljuba, brata, pa stoga da je i najveći grešnik, nikad ga se ne bismo smjeli jednostavno odreći. Da li je moguća individualna krivnja, u situaciji pravedne obrane samo stvar dotičnog pojedinca, ili se njegova situacija na svoj način odnosi na zajednicu svih onih koje je branio? Mnogi se s pravom pitaju kako to da se naša Domovina više uzbuni i štiti kamene spomenike mrtvih prošlosti, a olako se odriče sudbina živućih osoba sadašnjosti prepuštajući ih goloruke ljudskom sudu Haaga, koji je ne samo zamijenio naše Lepoglave, nego, još više, na svoj način on postaje Had za hrvatske branitelje i tolike naše obitelji? Možemo li bar mi imati za njih više razumijevanja, solidarnosti i praštanja?

U ovoj godini našega pastoralnog plana i programa »Obitelj izvor života«, mi vidimo bl. Alojzija kao naše svjetlo i nadahnuće. On je sa svjedočenjem ljudskih i kršćanskih vrednota bio ohrabrenje tolikim našim obiteljima, župnim zajednicama i većoj obitelji domovinskoj i našoj Crkvi koju je branio i povezivao s jednom obitelju svih kršćana, preko Petrova nasljednika.

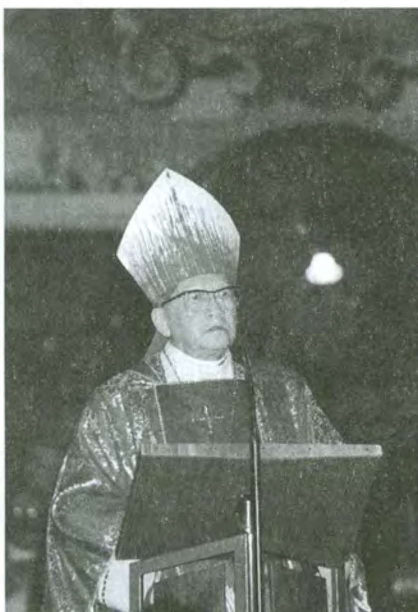
Zahvaljujući njegovu evanđeoskom svjedočenju naša velika obitelj - domovina i narod bili su zaštićeni i ohrabreni da izdrže u nadi boljih vremena. Ova univerzalna i katolička, ljudska i kršćanska, svjedočka veličina izrasla je na hrvat-

skom polju, u hrvatskom narodu i Crkvi, u jednom od najtežih časova, ali kroz njega, njegove patnje i patnje tolikih pojedinaca i zajednica, uz tolike žrtve, poput sjemena koje pade na zemlju poslije strpljiva i ustrajna vremena čekanja, urodiše obilnim i trajnim plodovima slobode i priznanja nove demokratske Hrvatske.

Blaženi Alojzije, nisi prvi naš blaženik, niti prvi hrvatski svetac, ali ti si prvi naš blaženik, ne samo od našega roda, krvi i mesa, duha i jezika, nego si naš blaženik od ovog našeg vremena, naših problema i životnih situacija, osobnih i nacionalnih. Ti koji si rekao na nepravednom procesu: »*Hrvatski se narod plebiscitarno izjasnio za hrvatsku državu i ja bih bio ništarija, kad ne bih osjetio bilo hrvatskog naroda...*«, ti koji si se iz nebeske domovine radovao rađanju i slobodi svoje i naše nove demokratske Hrvatske, tebi se utječemo u našem sadašnjem času da budemo dostojni njene slobode i njenog imena ovdje, sada i s tobom u nebeskoj domovini.

SVJEDOČANSTVO VJETNAMSKOG KARDINALA U RIMU

Na blagdan blaženog Alojzija Stepinca 10. veljače ove godine, svetu misu u Hrvatskoj crkvi svetog Jeronima u Rimu s početkom u 18.00 sati predvodio je predsjednik Papinskog vijeća »Iustitia et pax«, nadbiskup FRANÇOIS-XAVIER NGUYEN VAN THUAN. Mons. Van Thuan je Vijetnamac. Život mu je u mnogočemu sličan blaženome Alojziju Stepincu. Rodio se u mjestu Hue 17. travnja 1928. Za svećenika je zaređen 11. lipnja 1953. Biskupski red primio je 24. lipnja 1967. Kroz 8 godina bio je biskupom u Nha Trangu u Vijetnamu. Pavao VI. imenovao ga je 24. travnja 1975. koadjutorom nadbiskupije Thanh-Pho Ho Chi Mihna. Kad su komunisti preuzeli vlast u Ho Chi Mihnu rekli su mu da je njegovo imenovanje plod zavjere, i nakon tri mjeseca, 15. kolovoza 1975., na blagdan Velike Gospe su ga uhitili i zatvorili. Tamnovao je 13 godina. Više od polovicu zatvorskog vremena bio je u samici. Usprkos svim maltretiranjima i mučenju sačuvao je prisebnost duha i ostao čvrst i nepokolebljiv u vjernosti prema Papi i uopće načelima katoličke vjere. Sveti Otac Ivan Pavao II. imenovao ga je predsjednikom Papinskog vijeća Iustitia et pax.

Novoimenovani kardinal, nadbiskup FRANÇOIS-XAVIER NGUYEN VAN THUAN, Vijetnamac, propovijeda o bl. A. Stepincu: »Ako smo ga nazvali 'mučenikom', dosta smo propovijedali.«, 10. veljače 2001., u Hrvatskoj crkvi sv. Jeronima u Rimu.

Početkom korizme u jubilarnoj svetoj godini 2000., održao je duhovne vježbe Papi i Rimskoj kuriji. Ivan Pavao II. učinio ga kardinalom 22. veljače 2001. Nakon što je najavljen budućim kardinalom, ovo mu je bila prva »kardinalska« pontifikalna sv. misa. Dobro poznaje život i djelo kardinala Stepinca. Rado drži konferencije, a osobito ga traže i rado slušaju mladi.

S kardinalom Nguyenom van Thuanom je koncelebriralo gotovo stotinjak svećenika, zatim predsjednik Papinske crkvene akademije nadbiskup Justo Garcia, tajnik Kongregacije za kler nadbiskup Csaba Terniac, tajnik Kongregacije za proglašenje svetaca nadbiskup Eduard Nowak, ravnatelj Apostolske pokoričarne nadbiskup Luigi De Magistris, te zadarski nadbiskup Ivan Prenđa, banjolučki biskup Franjo Komarica, i kotorski biskup Ilija Janjić.

Mons. I. Penzeš, biskup subotički, najavio je dolazak, ali je bio spriječen zbog štrajka aviona u Budimpešti. Uzeo je vlak i došao nakon slavlja.

Među koncelebrantima bili su svećenici s posebnim zaduženjima u Vječnom gradu i Vatikanu: mons. Jure Bogdan, vlč. Marko Tomić, R. P. Ivan Fuček D. I., mons. Milan Simčić, mons. Martin Vidović, mons. Petar Rajić, rev. P. Pasquale Iacobone, rev. P. Lachenschmidt, mons. Marijan Rola, mons. Laslo Nemeth – rektor mađarskog Zavoda, R. P. Stjepan Krasić O. P., R. P. Tomislav Mrkonjić O.F.M.Conv., R. P. Jure Šarčević, R. P. Antonio Franjić OFM., generalni tajnik reda, R. P. Dragan Ružić, hercego-

Novoimenovani kardinal François-Xavier van Thuan, propovijeda na blagdan blaženog Alojzija Stepinca 10. veljače 2001. u Hrvatskoj crkvi svetog Jeronima u Rimu.

vački franjevac na službi u generalnoj kuriji reda male braće, R. P. Ljudevit Maračić O.F.M.Conv., R. P. Jure Antunović D.I., R. P. Bernard Ardura O. Praem., tajnik Papinskog vijeća za kulturu, prof. dr. Slavko Kovačić (Split).

Propovijed vijetnamskog nadbiskupa, najavljenog kardinala (i učinjenim u konzistoriju 22. veljače 2001.) FRANÇOISA-XAVIERA NGUYEN VAN THUANA, predsjednika ustanove »Iustitia et pax«, 10. veljače 2001., u crkvi sv. Jeronima u Rimu, prigodom proslave 41. obljetnice smrti bl. A. Stepinca.

Stepinac je bio moj učitelj i uzor!

Sretan sam što mogu slaviti liturgijsko slavlje blaženog Alojzija Stepinca zajedno s rimskom hrvatskom zajednicom. S ganućem se sjećam svoga posjeta Zagrebu 1998. godine, prilikom mirovne misije koju mi je Sveti Otac povjerio na Kosovu. U pratnji kardinala Kuharića i nadbiskupa Bozanića tada sam se na koljenima pomolio na grobu blaženoga Alojzija.

U godinama moga tamnovanja primjer njegova svjedočenja bio mi je velika utjeha. Stepinac je bio moj učitelj i uzor. Osjećam da sam sjedinjen s vama u euharistiji, i molim vas da svoje molitve uputite Bogu i za moju domovinu – Vijetnam – koja i danas nastavlja svoju patnju.

Posebna mi je radost što mogu slaviti Božju milost koja je djelovala u blaženikovoj duši. Osjećam veliku poteškoću pri pomisli govoriti o jednoj tako velikoj osobnosti kao što je bio Alojzije Stepinac. Pomolio sam se, i sada bih vam želio priopćiti ono što izvire iz moga srca.

Ne pronalazim riječi kojima bih mogao opisati svoje ganuće, pobožnost i divljenje prema Stepincu. Jednom zgodom sveti Ambrozije je trebao održati propovijed o svetoj Agnezi i jedino što je rekao, bilo je: »Nazvat ću je mučenicom, i ja sam dovoljno propovijedao.«

Ako svi Alojzija Stepinca nazovemo mučenikom, uočit ćemo da je u riječi »mučenik« sažeta već cijela propovijed, i ništa više ne treba dodavati. Pokušajmo ipak razmišljati o plodovima milosti u njegovoj divnoj duši. Tolike izrečene propovijedi pomažu nam upoznati blaženog Alojzija, počevši od one koju je izrekao Sveti Otac 3. listopada 1998. prigodom proglašenja blaženim u Mariji Bistrici. K tome prisjećam se propovijedi kardinala Kuharića, nadbiskupa Bozanića, i tolikih drugih Pastira koji su veličali Stepinčeve kreposti.

Pozivam vas da danas malo dublje razmislimo o napuštenosti koju je blaženi Alojzije trpio poput Isusa na križu. Sveti Pavao piše Timoteju u svojoj poslanici o iskustvu napuštenosti: »Za prve moje obrane nitko ne bijaše uza me, svi me napustiše.« (2 Tim 4,16) Stepinac se, ne samo pred sudom nego za vrijeme čitave svoje duge patnje, osjećao u pojedinim trenucima istinski napuštenim i zaboravljenim, upravo kao i sam Isus koji na križu zapomaže: »Bože moj, zašto si me ostavio?« (Mk 15,34) No, usprkos svoj svojoj muci, Stepinac nikada nije izgubio nadu, jer mu je vjera u trpljenju davala potrebnu snagu. Izabrao je za svoje biskupsko načelo i slijedio sve do mučeništva: »In Te, Domine, speravi! – U Tebe se, Gospodine, uzdam!«

Čitav život se pouzdavao u Boga, i zato je pred sudom mogao odbiti sve optužbe vladinih tužitelja. Branio se govoreći istinu, i s punim pravom izjavio: »Moja je savjest čista.« Posvjedočio je svoju vjernost Crkvi i Petrovu nasljedniku. Kada je 1956. primio pismo Pia XII., koje je osim njemu bilo upućeno i kardinalima Mindszentyju i Wyszyńskom te svim progonjenim kršćanima, Stepinac ga je doživio kao milosni dar. Odlučivši poput dobrog pastira ostati sa svojim stadom, zaključio je: »Ako papa očekuje mučeništvo, sve je potpuno jasno.«

Pio XII. je proces protiv Stepinca ocijenio »velikom žalošću«. Ali istina, snaga i svjetlo koji su zračili

iz Stepinca, djelovali su na sve koji su bili prisutni na njegovu suđenju. Čak su i dvojica odvjetnika, koje je postavio režim, umjesto da napadaju Stepinca branili ga i optužili samu državnu vlast. Snaga jednoga sveca, njegova hrabrost i heroizam, promijenili su srca i dvojice državnih pravnika. Razumljivo je da je u tim trenucima, kad je on odvojen od stada, od svojih vjernika koji su bili raspršeni jer je njihov Pastir bio progonjen, duboko osjećao patnju i napuštenost.

I ja sam iskusio taj osjećaj. Ponekad, za vrijeme boravka u zatvoru, u meni se pojavilo svojevrsno buntovno pitanje: Zašto Gospodin dopušta da budem u zatvoru kada sam potreban svom narodu? Kada su moji sjemeništarci, svećenici, redovnici i redovnice, toliki mladi ljudi u župama ostali bez pastira? Ali tada bih čuo Gospodinov glas u svom srcu: »Izaberi Boga a ne Božja djela.« Sve moje dužnosti bile su Božja djela, ali to nije i sam Bog. Mislim da sav život Pastira u zatvoru mora biti poput krunice u kojoj se neprestano ponavlja: »Izaberi Boga a ne Božja djela.«

Stepinac je molio riječima Evanđelja: »Oče, tebi je sve moguće! Otkloni ovu čašu od mene! Ali, ne što ja hoću, nego što hoćeš ti!« (Mk 14,36). On je veliki pastir mučenik, ali i veliki učitelj zato, što je mnoge utvrđivao za vrijeme razdoblja hladnog rata, ne samo u Hrvatskoj nego u čitavom svijetu, učeći ih živjeti prema evanđeoskim vrijednostima.

Bio sam sjemeništarac, mlad svećenik, sada sam biskup; svjedočanstvo Alojzija Stepinca i tolikih drugih mučenika unijelo je u moj život svjetlo i osposobilo me na vjernost Crkvi i Papi, sve do spremnosti na smrt. Stepinac je i učitelj molitve te marijanske pobožnosti, primjer pravoga duhovnog pastira. No ne možemo zaboraviti njegovu pastirsku službu, njegovu ljubav prema Euharistiji.

Kroz devet godina potpune izolacije, u zatvoru sam slavio svetu misu držeći na dlanu tri kapi vina i kap vode, zasigurno zahvaljujući i primjeru Alojzija Stepinca. On mi je dao snagu da slijedim Isusa kao vjerni učenik.

Stepinac je za sve, pa i za mene, također primjer opraštanja i pomirenja sa svima koji su mi učinili zlo. Volio je svoje neprijatelje. Volio je i opraštao Srbima; volio je i opraštao fašistima, nacistima i komunistima koji su ga progonili. Zbog toga je velik, jer je velika ljubav, autentična Isusova ljubav u njegovu srcu.

Alojzije Stepinac je blaženik, ali možemo slobodno reći, sudeći prema životopisu, da su ga »kanonizirali« sami komunisti! Kada je umro, njegov je grob bio pripremljen u crkvi njegove župe u Krašiću, gdje je bio zatočen. Ali je Tito iznenada izdao naredbu da se njegovo tijelo ipak preveze u Zagrebačku katedralu. Njegovo razmišljanje je bilo ovakvo: »Ako Stepinca pokopamo u Krašiću, svakodnevno će onamo dolaziti 5.000 ljudi i tako ćemo od Krašića napraviti novo svetište. Bolje je, dakle, prenijeti ga u katedralu, koja je u središtu Zagreba, gdje se tih 5.000 ljudi neće toliko primjećivati.« Time su, na izvjestan način, komunisti – njegovi neprijatelji – priznali Stepinčevu svetost i predvidjeli njegovu beatifikaciju.

Blaženi Alojzije na poseban je način štovao sveca čija je liturgijska proslava 11. veljače. Ime toga sveca je: »Quodvultdeus«, što znači: »Ono što Bog hoće«. I Stepinac je jedan »Quodvultdeus«, jer je do kraja vršio Božju volju.

Zaključujući velim: ako smo ga nazvali »mučenikom«, dosta smo propovijedali.

Blaženi Alojzije, moli za nas! Štiti svoju voljenu Hrvatsku, zemlju križeva i zemlju mučenika, posebno u ovom trenutku krhkog i osjetljivog mira. Blaženi Alojzije, ti si slava sveopće Crkve, ti si slava herojske Hrvatske, ti si ponos Božjega naroda u Zagrebu.

Zaključujući, »appellabo martyrem predicabo satis«, ako smo ga nazvali »mučenikom« dosta smo propovijedali.

Hvaljen Isus i Marija!

PISMA ČITATELJA

VELECIJENJENI PREČ. DR. BATELJA

OPET IDEMO USUSRET SVETOM STEPINČEVU. DANU HRVATA, PRED KOJIM SE KLEČI DILJEM SVIJETA.

ČAST MI JE U OVOM PISMU POSLATI VAM ČASOPIS SA POSMRTNOM MASKOM NAŠEG VELIKANA... PRILAŽEM I FOTOS KARDINALA STEPINCA, KOJI SAM JA SNIMILA U KRAŠIĆU.

UZ MOLITVE ZA VAS I NAŠU TRPEĆU HRVATSKU, TE UZ ONU IZ HRVATSKOG PJESNIŠTVA:

»MI SATRT ĆEMO GROBU VRATA
JOŠ NAS IMA JOŠ HRVATA«

S BLAŽENIM ALOJZIJEM

bilježim se osobitim štovanjem
Slava Ana Lončarević, Zagreb

SVEČANOSTI U MELBOURNEU

Na Stepinčevo, 10. veljače 2001., ispred katedrale sv. Patricka u Melbourneu, svečano je otkriveno i blagoslovljeno poprsje bl. kardinala Alojzija Stepinca. Bio je to najveći skup Hrvata u iseljeništvu toga dana, na kojem se okupilo više od 4.000 vjernika. Bistu je blagoslovio dr. George Pell, nadbiskup Melbournea, uz koncelebraciju hrvatskih svećenika iz Viktorije i domovine. Bili su nazočni: Mato Križanac, Ivica Zlatunić, Josip Vranješ, Velimir Maglica, Stjepan Gnječ, Jozo Batinić, Ambroz Mikić, Pero Babić, te Talijan John Racanello i Slovenac Metod Ogorevec.

Blaženikovu bistu je izradio akademski kipar Mladen Mikulin, a otkrio ju je Ivan Škratulja, predsjednik Australsko-hrvatskog kongresa, i njegova supruga Slavica, obučena u hrvatsku narodnu nošnju. Odabrani su jer su – iako tek u petom desetljeću života – roditelji sedmero djece.

Bili su nazočni mr. Željko Šikić, vođa melbournškoga konzulata RH, konzulice Ana Modun i Sanja Novaković, parlamentarni zastupnici Inge Peulich i Bruce Mildenhall, predstavnici Malteške katoličke zajednice Sv. Petra i Pavla, predstavnici vijetnamske, kineske, filipinske, talijanske, poljske, slovenske i drugih katoličkih zajednica, te vodstva svih hrvatskih političkih, kulturnih, folklornih i sportskih udruga, predsjednici hrvatskih domova i klubova, hrvatskih i australskih pisanih i elektroničkih medija.

Predstavnici Hrvatske katoličke misije u Melbourneu prinose darove za misnu žrtvu na proslavi blagdana bl. A. Stepinca, 10. veljače 2001.

Trajno se sjećajmo junaštva kardinala Stepinca

Odlomci iz propovijedi mons. Georgea Pella, nadbiskupa melbournškoga, na proslavi Stepinčeva u Melbourneu, 10. veljače 2001.

Danas, nakon više od 54 godine, u drugoj hemisferi i na drugom kraju svijeta, vi – Australsko-hrvatska zajednica – okupili ste se u svojoj katedrali da biste dali svoje viđenje, da biste iskazali što mislite o ovomu velikom čovjeku Crkve.

Vaš prekrasni dar, Kardinalova bista, stajat će ovdje zauvijek, da bi sve nas podsjećala na Kardinalovo junaštvo, i da bi cijelu katoličku zajednicu podsjećala na udio hrvatskih Australaca u izgradnji naše Crkve i naše nacije. (...)

Nijemci su okupirali Jugoslaviju 1941., podijelivši zemlju po nacionalnim granicama. U travnju te godine njemačke i talijanske okupacijske snage stvorile su hrvatsku državu pod ustaškom upravom. Iako je i sam bio vatreni domoljub, Stepinac je glasno i neprekidno kritizirao ustaše, te talijanske i njemačke zločine i nepravde. Uvijek je bio prijatelj Židovima. Tijekom toga razdoblja, da bi kaznili, zastrašili njega, ubili su mu brata. U tako teškim okolnostima, on je nastavio pomagati izbjeglicama pred nacizmom, posebno Židovima, kao što je to radio i prije rata. Također je radio i na zaštiti progonjene srpske manjine.

S njemačkim porazom, Titovi komunistički partizani preuzeli su vlast u ponovno ujedinjenoj Jugoslaviji. Gotovo od početka počeli su vršiti strahovit pritisak na Stepinca ne bi li ga nagovorili na raskidanje hrvatskih veza s Rimskom Crkvom. Suočeni s njegovim nepokolebljivim odbijanjem da to učini, komunisti su ga zatvorili u rujnu 1946. i optužili ga za suradnju s Nijemcima i njihovim saveznicima. Na namještenom suđenju koje je uslijedilo, brojni su svjedoci njegova junačkoga zalaganja za slabe, uključujući Srbe i Židove, bili onemogućeni da svjedoče u njegovu korist. Unatoč njegovu izvrsnom govoru, u kojemu se narugao optužbama i sasuo ih natrag u lice svojim tužiteljima, Stepinac je osuđen na 16 godina teške robije s prisilnim radom. (...)

Stepinac je iz robijašnice 1951. prebačen u kućni pritvor u župnoj kući u svojoj rodnoj župi, koju sam imao čast posjetiti prije nekoliko godina u društvu s velečasnim Matom. Godinu dana kasnije, papa Pio XII. imenovao ga je kardinalom, a komunističke su vlasti prekinule diplomatske odnose sa Svetom Stolicom. Dok je robijao, kardinal Stepinac počeo je teško pobolijevati, pod utjecajem rezličitih, teško objašnjivih okolnosti. Danas mnogi sumnjaju da su ga njegovi čuvari trovali arsenom. Vlastima je dano do znanja da bi mogao biti izliječen u Americi, no kako njemu nitko nije jamčio da će dobiti dopuštenje da se ponovno vrati u domovinu, Stepinac je otklonio ponudu. Umro je u veljači 1960. od polycythaemiae – abnormalnog povećanja crvenih krvnih zrnaca.

Papa Ivan Pavao II. prigodom svojega drugoga posjeta Hrvatskoj 3. listopada 1998. proglasio je Stepinca blaženim u Nacionalnom marijanskom svetištu u Mariji Bistrici. U svojem osvrtu na beatifikaciju po povratku u Rim, Sveti Otac opisao je blaženika Alojzija Stepinca kao čudesan simbol hrvatske vjernosti Kristu i njegovoj Crkvi tijekom više od 13 stoljeća. Kao zagrebački nadbiskup, on je za svoje geslo uzeo: »U Tebe sam se, Gospodine, pouzdao.« Bilo je to i dokazom njegove nevinosti. Kako je to Sveti Otac rekao prilikom beatifikacije blaženoga Alojzija Stepinca:

»Priznajemo pobjedu Kristova nauka nad totalitarnim ideologijama, pobjedu Božjega zakona i savjesti nad nasiljem i ugnjetavanjem, pobjedu oprosta i pomirenja nad mržnjom i osvetom. Blaženi Alojzije Stepinac na taj način predstavlja Hrvatsku koja želi oprostiti i pomiriti se, odbacujući sjećanja na mržnju i zamjenjujući Zlo s Dobrim.«

George Pell,
nadbiskup melbournški

PROSLAVA STEPINČEVA 2001. U SARAJEVSKOJ KATEDRALI

Na blagdan bl. kardinala Alojzija Stepinca u Sarajevskoj katedrali svečano misno slavlje predvodio je vrhbosanski pomoćni biskup dr. Pero Sudar uz koncelebraciju petnaest svećenika i u nazočnosti mnoštva vjernika. Na početku misnog slavlja biskup Sudar je rekao: »Kao i u svim crkvama gdje žive Hrvati diljem svijeta, tako je i nas večeras ovdje u Sarajevskoj prvostolnici okupio spomendan velikana našeg naroda. Velikana koji je u svom životu, u svojoj smrti, ali i nakon smrti, bio znak naše ustrajnosti opiranja zlu, naše ustrajnosti u vjeri da dobro mora pobijediti, da je Božja zadnja. Zato donoseći, vjerujem, svatko od nas svoje osobne potrebe i nakane, pozivam vas da večeras molimo upravo za ono za što je ovaj velikan koga je Crkva podigla na čast oltara dao i svoj život, a to je obrana zajedništva i jedinstva postojanosti hrvatskog naroda. Zato vas pozivam, da upravo na tu nakanu, za tako potrebno zajedništvo i jedinstvo hrvatskog naroda i molimo.« U homiliji je biskup Sudar istaknuo da je Stepinac dokaz da nema vremena ni prostora u kojemu je nemoguće biti svet i biti čovjek.

VELESLAVLJE U VARAŽDINSKOJ KATEDRALI

Spomendan bl. Alojzija Stepinca svečano je proslavljen 10. veljače u Varaždinskoj katedrali. Svečano misno slavlje zajedno sa svećenicima i mnogobrojnim vjernicima predvodio je generalni vikar Varaždinske biskupije mons. Ivan Godina. U propovijedi je mons. Godina ocrtao lik Blaženika, istaknuvši da je pšenično zrno sam Krist koji je umro na Kalvariji, ali ovo se Otajstvo smrti i života ostvaruje također i u ovozemnom životu Kristovih učenika. To se lijepo ostvarilo i na njegovom učeniku Alojziju Stepincu, koji je poput pšeničnog zrna pao na hrvatsku zemlju i donio obilat rod. On je položio svoju sudbinu u Božje ruke i nije se postidio. No, možda se pitaju mnogi, kako je to bilo moguće njemu ostvariti u teškom vremenima u kojima je živio, zapitao je mons. Godina, te rekao: »Pogledajmo njegov životni put i vidjet ćemo da je već u obiteljskom domu živio u ozračju potpunog predanja Bogu i njegovoj volji, nastavivši to u svojim mladenačkim danima, u danima studija, u svećeničkom i biskupskom životu. Nemojmo misliti da je to uvijek bilo lako. Hranjen na izvorima života: Svetome pismu, sv. Euharistiji i molitvi, mogao je u svakom trenutku svoga života iznova klicati 'U Tebe se, Gospodine, uzdam'. Ta njegova vjera utemeljena na Isusu Kristu imala je snagu privlačnosti već za života, kao i nakon njegove smrti, pa i danas. Svojim životom privlačio je ljude, premda je životni put Blaženika bio obilježen križem. Kao i Krist na križu Stepinac oprašta svojim progoniteljima, moli za njih, a potiče i svoje svećenike da služe mise na tu nakanu.«

U povodu blagdana u Katedrali je od 7. do 9. veljače priređena trodnevnica. U srijedu 7. veljače večernju misu i propovijed održao je preč. Gustav Kuzmić, kanonik, istaknuvši u propovijedi da i danas Blaženikova oporuka snažno govori nama vjernicima i poziva nas na vjernost Bogu, Crkvi i Domovini. U četvrtak 8. veljače misno je slavlje predvodio kancelar Varaždinske biskupije mr. Antun Perčić, ocrtavši duhovni lik Blaženika, istaknuvši da je izvor njegove duhovnosti bila Biblija, Euharistija i molitva. U petak navečer 9. veljače misno slavlje predvodio je preč. Alojzije Domis-

lović, kanonik i rektor Katedrale, koji je govorio o njegovim pastoralnim pothvatima, osobito providnosnima, glede osnivanja novih župa u gradu Zagrebu.

Mons. Jure Bogdan, rektor Papinskog hrvatskog zavoda Sv. Jeronima u Rimu pozdravlja sve slavitelje Stepinčeva 2001., u crkvi sv. Jeronima u Rimu. Zahvaljujući rektorima ovoga hrvatskog crkvenoga središta u Rimu glas o svetosti i mučeništvu kard. Stepinca pronio se središtem kršćanstva i diljem svijeta

MOLITVA VJERNIKA U MISAMA U ČAST BLAŽENOG ALOJZIJA STEPINCA

Ako pšenično zrno pavši na zemlju umre, donosi mnogo roda. Utječući se u zagovor blaženog mučenika Alojzija Stepinca upravimo Gospodinu svoju molitvu i pjevajmo zajedno:

Gospodine, usliši nas! ili

Usliši, usliši, usliši, Bože prošnje naše!

1. Gospodine, daj da papa Ivan Pavao II. i svi pastiri Crkve budu poslušni Duhu Svetome kojega je slijedio i blaženi Alojzije Stepinac, te tako budu živi svjedoci vjere u novom tisućljeću, molimo te.

2. Blaženi Alojzije Stepinac ostavio nam je primjer zauzetosti za dobro svoga naroda. Daj, Gospodine, da svaki od nas bude spreman dati svoj prilog duhovnom i materijalnom napretku našeg naroda i domovine nam Hrvatske, molimo te.

3. Blaženi Alojzije Stepinac čvrsto je vjerovao Isusu Kristu i spremno je trpio za njega sve do mučeničke smrti. Pomozi nam, Gospodine, slijediti njegov primjer, da bismo i mi više ljubili Krista, molimo te.

4. Gospodine, daj da naša mladež i naše obitelji, poput blaženog Alojzija Stepinca, imaju jasnoću njegove vjere, čvrstoću njegove nade i veličinu njegove ljubavi prema Tebi, molimo te.

5. Za sve koji su progonjeni zbog Kristova imena, posebno za progonjenu Crkvu u [Vijetnamu], da im primjer mučenika bude snaga u svjedočenju i življenju njihove vjere, molimo te.

6. Blagoslovi, Gospodine, naše bolesnike, starije, nemoćne i osamljene osobe. Ispuni ih nadom i smislom, molimo te.

7. Gospodine, da svi oni koji su preminuli u nadi susreta s Tobom budu dionici Tvoje slave, molimo te.

Bože, nagrado i kruno mučenika, koji si želio spasiti svijet po žrtvi Krista Tvoga Sina, pomozi nam da ga nasljedujemo u daru našega vlastitog života za dobro braće. Po Kristu Gospodinu našemu. Amen.

(Ova je molitva vjernika sastavljena i izmoljena 10. veljače 2001. u crkvi Papinskog hrvatskog zavoda sv. Jeronima u Rimu.)

OBAVIJEST ČITATELJIMA GLASNIKA

Donosimo popis knjiga koje je o blaženom Alojziju Stepincu objavila Postulatura za njegovo proglašenje blaženim i svetim, a svaki ih čitatelj Glasnika može naručiti na adresu Postulature: Kaptol 31, 10000 Zagreb:

BATELJA J., *Najljepše Mariji. Misli blagopokojnog kardinala-nadbiskupa Alojzija Stepinca o štovanju Majke Božje*, Zagreb, 1990.; 25 kn

BATELJA J., *Živjeti iz vjere. Duhovni lik i pastirska skrb kardinala Alojzija Stepinca*, izd. NDS, Zagreb, 1990.; 60 kn

Sluga Božji Alojzije Stepinac, (kratki, ilustrirani, životopis), Zagreb, 1995.; 20 kn

ALOJZIJE KARDINAL STEPINAC, nadbiskup zagrebački, *Propovijedi, govori, poruke 1941– 1946*, (uvod napisali dr. J. BATELJA i dr. C. TOMIĆ), Zagreb, 1996.; 80 kn

ALOJZIJE-VIKTOR STEPINAC, *Pisma iz sužanjstva (1951–1960)*, (predgovor: mons. J. BOZANIĆ, nadbiskup zagrebački; uvod, bilješke i predmetno kazalo napisao dr. J. BATELJA), Zagreb, 1998.; 100 kn

BARBOUR H. – BATELJA J., *Svjetlo na putu života. Duhovni životopis blaženog Alojzija kardinala Stepinca, nadbiskupa zagrebačkoga, mučenika* (uvodno slovo: kard. Franjo KUHARIĆ, nadbiskup zagrebački u miru), Zagreb, 1998.; 40 kn

Alojzije STEPINAC, nadbiskup zagrebački, *Propovijedi, govori, poruke (1934. – 1940.)*

(Priredio i predgovor napisao: dr. Juraj BATELJA; proslov: dr. Ante MATELJAN, Zagreb, 2000.; 100 kn

SVJEDOČANSTVA

Svjedočanstva o uslišanju na zagovor bl. Alojzija Stepinca poslali su brojni Blaženikovi štovatelji. Uz ovdje objavljena, svoja su svjedočanstva poslali i sljedeći štovatelji: Nevenka Boras, Terezija Hodak, Tomica Rušnov, Sunčana Majstorović, Marija Bjelonjić, Irena Dragičević, Zlatica Tomljanović, Sonja Gržetić, Slavica Čičić.

KARDINAL FRANJO KUHARIĆ: »BRANEĆI STEPINCA BRANIO SAM ISTINU«

»Dok je zagrebački nadbiskup i kardinal Alojzije Stepinac bio okrutno napadan i difamiran kao zločinac, smatrao sam obvezom svoje savjesti da branim istinu i njegovo ljudsko dostojanstvo. Time sam branio i Crkvu i prava svakog čovjeka. Smatrao sam to svojim poslanjem«, izjavljuje umirovljeni zagrebački nadbiskup kardinal Franjo Kuharić u razgovoru za pastoralno-informativni list hercegovačkih biskupija »Crkva na kamenu«. Razgovor je objavljen pod naslovom »Braneći Stepinca branio sam istinu«, a bio je posvećen ulozi Crkve u teškom razdoblju nakon II. svjetskog rata i komunističkog režima, sjećanju na kardinala Stepinca, ali i opstanku Hrvata katolika u BiH.

»Što sam ja učinio to će prosuditi milosrdni Bog i povijest... Što se tiče naše Crkve u onom teškom vremenu uvjeren sam da se dobro držala i vršila svoje poslanje zahvaljujući mudrosti i jakosti Duha Svetoga. Toliki su svećenici i redovnici bili progonjeni i ubijeni; toliki su vjernici zbog svog vjerskog uvjerenja bili zapostavljeni građani drugoga reda, ali nisu porekli svoju ispravnu savjest«, prisjeća se kardinal u razgovoru teškog razdoblja komunističkog režima. Kardinal Kuharić se prisjetio i kako je u tome dobu branio Stepinca i njegovo dostojanstvo. Braneći Stepinca, rekao je kardinal Kuharić, »branio sam i Crkvu i prava svakog čovjeka«. »Smatrao sam to svojim poslanjem. Svetost života, svjedočanstvo, patnje, nevinost sada blaženog Alojzija Stepinca, sve je to bila svjetlost u teškim danima. On je bio čovjek Crkve i graditelj i branitelj njezinoga jedinstva s Petrom. Braneći njega branili smo temelje naše vjere, branili smo čovjeka, svakog čovjeka, hrabrili smo i tog našeg hrvatskog čovjeka da živi«, rekao je kardinal Kuharić. (IKA)

Kard. **Franjo Kuharić** predvodi misno slavlje druge večeri Trodnevnice, u kojoj su pjesmom i molitvom sudjelovali i mladi vjernici zagrebačkih župa te svećenički i redovnički kandidati i kandidatice, 8. veljače 2001.

BLAŽENIKU I RABIJU ALOJZIJU STEPINCU 2001.

U ponosnoj poniznosti prema Bogu i svome narodu živjeli su i umrli oni koji tu počivaju i na čije grobove naš narod hodočasti odajući im počast, ali i tražeći svoje najdublje i najbolje korijene. U ovoj zemlji Hrvata često su cvjetale pohare, i svakojaka zla razarala su svetinje, gazila ljude.

»Mi si možemo potpuno predstaviti kako će izgledati apokaliptični jehači, o kojima govori Knjiga otkrivenja«, piše iz zatočeništva jedne davne godine Rabi naš, Alojzije Stepinac.

I onda, kao i danas, puku su trebale nečije oči da bi se vidjelo ono skriveno, trebala je i treba nečija nazočnost da učini zemlju nastanjivom za ljubav. Legenda se ispreda u srcu naroda oko onoga tko je to zaslužio. Tako kažu da je Isus naslijedio sandale u kojima je nje-

gov poočim gazio prašnim zemaljskim putovima, a onda te iste sandale obuvaju svi oni koji su upisani zlatnim slovima u vremenima što nose zastrašujuću krinku nesnošljivosti i laži.

»Ali kad se sjetim da je sveti Atanazije pet mjeseci živio u jednoj grobnici, pet godina u jednoj staroj napuštenoj cisterni, što da se žalim?«, pisao je naš blaženik Alojzije 1955. iz zatočeništva, misleći pri tom više na druge, na svoj puk, na sve nesretne i potrebite. Znao je da je najdublja tema ovoga zemaljskoga života da jedna osoba traži drugu, jer u životu nema važnije stvari od traženja ljudskoga bića. A čime možemo biti tako bliski u tom traganju doli dušom darovanom od Boga, koja se nalazi u Vječnosti. Mi ljubimo jedino onu prošlost koja se pridružila Vječnosti, i one likove koji su Vječnost za života prepoznali. Oni su znali da moraju moliti za sve koji to ne čine, patiti sa svima koji pate, biti sami za sve one koji to ne znaju, jer samo u samoći čovjek susreće svoje pravo lice.

I sada na pragu trećeg tisućljeća stojimo licem u lice: naš blaženik, rabi Alojzije Stepinac, i njegov puk što ga je sebi skupio. Pa zašto dolazimo, romari moji, na taj grob? u ovoj drevnoj katedrali? Zar nemamo demokraciju koja nas vodi? Ne, demokracija, pa ma kakva bila, ostaje ravnodušna prema dobru i zlu, ona je izgubila vjeru u Istinu, jednako kao i onda kada je dopustila da uz Alojzija milijuni nevinih čame u logorima. Demokracija je to znala, ali je šutjela. Ona šuti i danas. Ona nije sakralna, nije ontološka, ne očajava zbog gubitka istine i pravde, one u Vječnosti položene, one koju mi tražimo i u ovozemaljskim vremenima.

Za tim čeznemo na ovom grobu, tu nas čeka trag te veličine, tu se nalazi duša askete tužna lika, koji nam pruža ruku kao i davnih godina kada je o Crkvi Božjoj iz svoje osame pisao često na kraju svojih pisama: »I vrata paklena neće je nadvladati…«

Nevenka Nekić

Blaženikov prosvjed zbog rušenja ZAGREBAČKE SINAGOGE

Kada su u kasnu jesen 1941. počeli rušenje zagrebačke sinagoge nadbiskup Stepinac je veoma žestoko reagirao u propovijedi, koju je tih dana održao u katedrali, a kojima sam redovito prisustvovao. Tada je po prilici rekao: »Svaka kuća u kojoj se Boga moli hram je božji i posvećeni objekt, i tko god digne ruku da to ruši stići će ga kazna Božja. Neće imati mira ni na ovom ni na onome svijetu!«

Nekoliko dana nakon toga naglo umre inženjer kome je gradska uprava bila povjerila radove rušenja sinagoge. Poznavao sam toga čovjeka, bio je moj student, no imena se trenutno ne mogu sjetiti. Sjećam se da mi je pričao da je lijepu željeznu ogradu sinagoge upotrijebio u zoološkom vrtu, za neki tamošnji objekt, jer je neke tamošnje radove također vodio taj inženjer gradske uprave. Ta bi se ograda još negdje mogla naći u Maksimiru. Kada je taj čovjek naglo umro, po gradu se tada na veliko govorilo da je Stepinac prorokovao tu njegovu smrt, i ne znam je li to razlog da je prošlo dosta vremena dok su pronašli novog poslovođu za nastavak rušenja sinagoge, tako da je rušenje bilo zastalo i potrajalo sve do početka ljeta 1942. godine.

U Zagrebu, 28. veljače 2001.
Dr. Franjo Glavina

Hvala svim čitateljima, štovateljima blaženog Alojzija Stepinca u domovini i širom svijeta, za molitve i darove, koji nesebično i velikodušno promiču glas svetosti i mučeništva kardinala Alojzija Stepinca.

Bl. A. Stepinac prigodom blagoslova Češkog doma u **Daruvaru** 4. lipnja 1939.; u kutu lijevo dolje: dr. Josip Salač, a ispred njega vlč. gg. Vladimir Dumbović i Ivan Prahir; rukom je zasjenio lice vlč. Mijo Ettinger, župnik u Daruvaru; lijevo do Nadbiskupa je vlč. Filip Homolka; iza Nadbiskupa su crkv. odbornici: gg. Lujo Horvat i Franjo Šefc; foto: Života; arhiv: Zvonko Horvat u Daruvaru

BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC – 8 (2001) 2-3

SA STEPINCEM U NOVO TISUĆLJEĆE

Da s Alojzijem Stepincem idemo u novo tisućljeće svjedoči i novi broj Glasnika Postulature »Blaženi Alojzije Stepinac«. Kao i svi raniji brojevi, tako i ovaj broj 1. u 2001. godini kvalitetne je opreme i sadržaja. Kardinal Stepinac je nepresušno izvorište novih sadržaja naše vjere u Isusa Krista i njegove ljubavi među ljudima na zemlji.

Budući da se bliži nova obljetnica smrti našega blaženika, na Stepinčevo 10. veljače i njegova ukopa 13. veljače istoga mjeseca u zagrebačkoj Stepinčevoj katedrali, slobodan bih Vam bio opisati te dane, u kojima sam i sam sudjelovao kao student prava.

Alojzije Stepinac, zagrebački nadbiskup, za nas sve bio je ne samo sveti čovjek nego ujedno i hrvatski nacionalni simbol za slobodnu, suverenu i pravednu Državu Hrvatsku. Po svim našim tajnim skupovima citirali smo riječi našega nebeskog i zemaljskog velikana i učitelja. Od onih riječi pri ređenju za biskupa koadjutora, kada je izjavio da ga nitko ne može natkriliti u ljubavi za Krista i Hrvatsku, pa sve do njegova povijesnog procesa, pripravljena od naših neprijatelja, gdje je na onome njihovom sramotnom sudu 3. listopada 1946. god. prigodom veličanstvene obrane izjavio: »Hrvatski se narod plebiscitarno izjasnio za Hrvatsku državu, i ja bih bio ništarija kada ne bih osjetio bilo hrvatskoga naroda, koji je bio rob u bivšoj Jugoslaviji.«

Te su riječi nama hrvatskim domoljubima i rodoljubima ulijevale nadu da će i hrvatski narod jednom i konačno izvojevati svoja temeljna prava na svoju suverenu nezavisnu Državu Hrvatsku. Tako je progonjeni zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac bio i ostao uzorom vjere i ljubavi prema Hrvatskoj. I kada je umro, kao da nam se rušio svijet. Ali bilo je nešto Stepinčevo jače od njegove ovozemaljske smrti, što nas je nosilo u ljubavi za Krista i Hrvatsku.

Budući da se onaj naraštaj hrvatskih sveučilištaraca okupljao u brojne ilegalne grupe i skupine diljem Hrvatske, sa svim ostalim domoljubima iz svih društvenih sredina, i naša peteročlana skupina, koja se nazvala Stepinčevom, odlučila je pri Stepinčevu pokopu u Zagrebačkoj katedrali označiti Stepinčevu ljubav za hrvatski narod i njegova prava.

Bilo je dosta tmurno zimsko doba. Oblaci nad Zagrebom, kojim su često odjekivala tužna zvona sa Zagrebačke katedrale i ostalih crkava. To sve kao da nam je razaralo srce od tuge i boli za hrvatskim primasom, mučenikom i svecem Alojzijem Stepincem. Istina, bili smo tako sretni kada je diktator Tito, pod pritiskom međunarodnih medija, u posljednji trenutak ipak dopustio da Stepinac bude pokopan u svojoj nadbiskupskoj Zagrebačkoj katedrali. A već mu je skoro bio iskopan i dovršen grob u krašićkoj cr-

DAROVI ZA POKRIĆE TROŠKOVA U POSTUPKU PROGLAŠENJA SVETIM BL. ALOJZIJA STEPINCA

Nakon objavljivanja zadnjeg broja Glasnika, svoj dar za pokriće troškova u postupku za proglašenje svetim kard. Alojzija Stepinca uručili su ovi darovatelji:

Župni ured VINAGORA; Mirko EFENDIĆ – Livno; Zvonimir HORVAT – Daruvar; SS. Benediktinke – Hvar; Župni ured – Karojba; Franjo kard. KUHARIĆ – Zagreb; Ivan JANEŠ Guettenbach (Austrija); N.N.; Župni ured – LIŽNJAN; Marija TOMIČIĆ; obitelj REINHOLZ-FLICK – Zagreb; Hrvatska katolička misija ESSEN (vlč. Stjepan Penić); Branimir KRANJEC – Gračani; N.N.; vlč. Mato SAKAČ – Zagreb; Obitelj N.N. – Zagreb; Marija KRZNAR – Chicago; Manda MIKIĆ – Vođinci; Dr. Duško JELAVIĆ – Madrid; Josip SABOLEK – Unterpullendorf (Austria); Svetinka ANTOLIĆ – Zagreb; Mario HRŠAK; preč. Matija BURJA – Marija Bistrica; Ivka SRZIĆ – Makarska

◆

Svoj dar za pokriće troškova u postupku za proglašenje svetim kardinala Alojzija Stepinca možete poslati preko Zagrebačke banke na ime: Postulatura kard. Stepinca

◆

devizni račun:
012101-01-2421741339
kunski račun:
012101-12-2320444313

◆

Zahvaljujemo svim dobročiniteljima i suradnicima, čijom molitvom i darom napreduje postupak za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca.

kvi. A mi smo bili sretni da se njegovi posmrtni ostaci nalaze baš tu, u našemu glavnome gradu, u našoj prvostolnici, gdje ćemo moći u svako doba navraćati k našemu duhovnom i nacionalnom učitelju.

Tako smo uoči Stepinčeva pokopa odlučili rasporediti se u katedrali i pri jednoj stanci nakon propovijedi uzviknuti: »Hvala hrvatskom mučeniku kardinalu Stepincu!« Znali smo da to nije u skladu s crkvenim obredima po katoličkim crkvama. Ali ovu prigodu nismo htjeli propustiti, a da ne bude označena bar jednim jedinim uzvikom jedne jedine rečenice od par riječi. Imali smo pet kuglica smotanih od pet papirnatih listića iste veličine. Samo na jednoj od njih pisalo je »Stepinac«. I onaj tko dobije tu kuglicu ispunit će naš dogovor. Pri uzimanju kuglica, Stepinčeva je zapala jednoga među nama koji nije bio ni prijavljen, jer ga je već Udba tražila iz njegova rodnog mjesta zbog iskazivanja domoljublja. I kada su drugi htjeli od njega uzeti kuglicu, on je nije dao po cijenu novih zatvaranja i robijanja. Pa, kako je rekao, i po cijenu života. Tako se prepustilo njemu da na dan pokopa 13. veljače 1960. godine u Zagrebačkoj katedrali izvrši naš dogovor.

Cijela grupa bila je raspoređena po svim dijelovima katedrale. Biskup Franjo Šeper govorio je s glavnog oltara. Govor je bio divan i odmjeren, baš onakav kakav je odgovarao onome vremenu i situaciji u kojoj se nalazio hrvatski narod. I nakon Šeperova govora nastala je stanka koju je iskoristio dogovoreni student prava. Riječi su bile prodorne, odjeknuvši katedralom. Kao da su vjernici bili zatečeni. Nastala je stanka, a onda je jedan dio ipak odgovorio: »Hvala mu!« Bilo je puno udbaša kao i novinara po katedrali, pa i talijanska televizija. Kardinal bečki König ležao je ranjen u Varaždinskoj bolnici, jer je na njegov automobil naletjela cisterna. Ta sam je Josip Broz Tito javno stalno tvrdio, kako jugoslavensku granicu nikada neće prijeći kardinalski šešir, kada je Papa nadbiskupa Stepinca proglasio kardinalom dok je bio u zatočeništvu. A prema običajima, na sprovodu svakoga kardinala treba biti nazočan bar jedan kardinal. Za ovu prigodu Papa je bio odredio bečkoga kardinala Königa. Ali eto nije mu ni to bilo dopušteno...

A. Stepinac je naša hrvatska zvijezda Danica na Nebu. On je naša vertikala i horizontala. Sretan je hrvatski narod kada se u njemu rodio jedan Alojzije Stepinac. On je najveći zaštitnik hrvatskoga naroda i Hrvatske. Ni tisućljeća neće moći izbrisati Alojzija Stepinca u hrvatskome narodu, kao ni u Katoličkoj crkvi. Ta bili smo svjedoci njegove beatifikacije u Mariji Bistrici uz nazočnost Svetoga Oca Pape Ivana Pavla II., i Predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana.

Vidjeli su vjernici milijunskoga mnoštva kako je kroz tmurne oblake, sa hrvatskoga neba, zasjalo sunce na sliku tek proglašenog Blaženika. Oblaci su se na tmurnome nebu razmakli da bi nebo reklo svoje, slično kao onda kada je Duh Sveti s neba doviknuo: To je moj miljenik!

Beatifikacijom Alojzija Stepinca odana je čast i počast svima koji su padali i umirali za temeljna prava hrvatskoga naroda, za svoju suverenu Državu Hrvatsku. Alojzije Stepinac je najveće ime koje je hrvatski narod ikada rodio. Na Alojzija Steinca trebali smo čekati punih četrnaest stoljeća u našoj i vječnoj domovini ovdje na zemlji, ovdje na Jadranu, ovdje između rijeka i mora Jadranskoga.

Ali ne zaboravimo se ustrajno moliti da naš najveći sin postane i svetcem Katoličke crkve. Ta Stepinac bi kao svetac mogao biti najuzornijim zaštitnikom svih robijaša, svih onih koje se progoni zbog temeljnih prava i sloboda naroda i pojedinaca. Nakon beatifikacije neka slijedi kanonizacija! Zato je red da svim svojim mogućnostima, molitvom i materijalno, pomažemo one koji se zauzimaju za kanonizaciju blaženog Alojzija Stepinca.

Neka se ne boji za svoju sudbinu onaj narod, koji štuje svoga velikoga sina, Alojzija Stepinca!

Pred njegovu obljetnicu Stepinčeva 2001. – M. Ć.
U Zagrebu, 16. siječnja 2001. god.

U mnoštvu vjernika koji su s Ivanom Pavlom II., na Žnjanu, 4. listopada 1998., dan nakon Stepinčeve beatifikacije, slavili početke crkvenog života u gradu Splitu, bile su i brojne ss. dominikanke

BL. IVAN XXIII. O BL. ALOJZIJU STEPINCU

Papa Ivan XXIII. (Angelo Giuseppe Roncalli) i bl. Alojzije Stepinac osobno su se poznavali. Kao apostolski delegat u Bugarskoj nadbiskup Roncalli (budući papa) nekoliko je puta prolazio kroz Zagreb. Odsjeo bi kod isusovaca u Palmotićevoj, a mladi bi ga dr. Alojzije Stepinac pratio u pohode nadbiskupu Baueru u Brezovicu.

Papa Pio XII. imenovao je nadbiskupe Roncallija i Stepinca kardinalima u istom konzistoriju, u siječnju 1953. Ni jedan ni drugi nisu bili nazočni na konzistoriju: Stepinac jer nije mogao napustiti domovinu, a Roncalli jer mu je, prema drevnoj povlastici, kardinalski biret stavio na glavu predsjednik Francuske republike V. Auriol.

Obojicu je proglasio blaženima Papa Ivan Pavao II: Stepinca na Mariji Bistrici 3. listopada 1998., a Roncallija (Ivana XXIII.) u Rimu 3. rujna jubilarne 2000. godine.

U siječnju 2001. talijanska katolička izdavačka kuća »Edizioni San Paolo« objavila je knjigu još neobjavljenih privatnih bilježaka bl. Pape Ivana XXIII. pod naslovom »Volja Božja je naš mir«. (»Nostra pace è la volontà di Dio«). U ovom djelu nalazimo dvije kratke ali značajne bilješke bl. Ivana XXIII. o bl. Alojziju Stepincu:

10. VELJAČE 1960.:

»Vijest o smrti kardinala Stepinca 'pontifex et martyr Ecclesiae Dei'« (»velikog svećenika i mučenika Crkve Božje«).

Dakle, već na sam dan Stepinčeve smrti papa ga naziva »mučenikom Crkve Božje«!

11. VELJAČE 1960.:

»Utisci prigodom blažene smrti kard. Stepinca, u smislu udivljenja prema njemu i izgradnje koju je on u životu i u smrti dao čitavoj Crkvi. Odredio sam da se za njega pripravi lijepa pogrebna svečanost s papinskom kapelom u bazilici sv. Petra.«

Pogrebna svečanost o kojoj govori bl. Ivan XXIII. bila je posve neuobičajena, jer Stepinac nije bio kurijalni kardinal, niti je umro u Rimu, te je to znak njegova osobitog poštovanja prema kardinalu Stepincu. Tom zgodom (18. veljače 1960.) papa je održao pogrebni govor, u čijim su riječima nazočnici nazirali navještaj Stepinčeve buduće proslave, proglašenja blaženim i svetim.

S. Vitković

ŠTOVANJE BLAŽENOG ALOJZIJA STEPINCA U IMOTSKOJ KRAJINI

Blaženi Alojzije Stepinac nije nikada bio u Imotskome i njegovoj Krajini. Sastao se s njima 1938. u Kninu, prigodom posvete crkve Svete Marije, Gospe Velikog Hrvatskog Zavjeta, u Biskupiji kod Knina. Mnogi su ga dobro poznavali, boraveći na studiju u Zagrebu, i kao službenici ili zaposlenici u raznim strukama. Posebno se našao velik broj Imoćana u Zagrebu za vrijeme Drugoga svjetskog rata. Imoćani su se isticali kao časnici i vojnici u raznim vojnim postrojbama. Imali su prigodu biti nazočni njegovim misama u Katedrali i slušati propovijedi, čije su misli prenosili svojima, kad bi navraćali u Imotski i njegova sela. Nikakovo čudo. Imoćani su se uvijek isticali kao dobri katolici i vatreni Hrvati. Bleiburg je desetkovao mnoga sela Imotske krajine, a velik broj Imoćana poginuo je u ratu po bojišnicama domovine, a prvih poratnih godina bačen u brojne njezine jamame.

Da su Imoćani pratili tog hrvatskog i crkvenog velikana za vrijeme njegova sudskog procesa, zatvora i pretrpjelih muka, dokazuje ljubav, koju mu danas iskazuju, podižući spomenike i sjećanja u crkvama s njegovim slikama.

Prvi je to učinio don Ivan Bilić u svojoj župi Aržano. Još za vrijeme bivše Jugoslavije podigao je pred župskom crkvom njegovu brončanu bistu. Slijedili su ga drugi župnici. Krasni njegov kip, u naravnoj veličini, od bronce, podigao je pred župskom crkvom u Cisti Provo župnik don Bogoslav Bartulović. Vidljiv je svima, koji prolaze glavnom

Bogoslovi Bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu predvode svetu uru preminuća bl. A. Stepinca, u Zagrebačkoj katedrali, 10. veljače 2001.

STEPINČEVO 2001.

O svečanostima povodom proslave blagdana bl. Alojzija Stepinca već je pisalo u crkvenom tisku. Ovdje donosimo izbor onih proslava o kojima smo primili izravna izvješća.

Mnoštvo Božjeg naroda proslavlja svoga zaštitnika bl. A. Stepinca, u Funtani, 10. veljače 2001.

.... U ZADRU

U utorak 6. veljače započela je u najnovijoj zadarskoj župi Blaženoga Alojzija Stepinca duhovna priprava za Stepinčevo 2001. Misno slavlje predvodio je i propovijedao dr. Juraj Batelja, postulator. On je navečer održao i posebno predavanje, na kojem su zapaženi osobito mladi iz ove župe koja postaje Stepinčevo svetište u Zadru, te vjernici iz drugih zadarskih župa.

Na sam dan je svečano misno slavlje u poslijepodnevnim satima predvodio i propovijedao mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij. Koncelebrirali su brojni zadarski svećenici. Značajno je da su u mladoj župi brojni vjernici kroz cijeli dan pohađali svoju privremenu crkvu i molili Blaženikov zagovor.

.... U VOJNOJ KAPELANIJI U KARLOVCU

Vojna kapelanija Prvoga zbornog područja OS RH sa sjedištem u Karlovcu, koja nosi ime blaženog kardinala Alojzija Stepinca, proslavila je u petak 9. veljače spomendan svog zaštitnika. Proslava je započela prijemom izaslanstva Vojnog ordinarijata kod zapovjednika ZP brigadnog generala Josipa Stojkovića, a potom svečanim misnim slavljem u Domu oružanih snaga u Karlovcu. Misu je predvodio vojni ordinarij Juraj Jezerinac zajedno s generalnim vikarom mons. Joškom Šantićem i vojnim kapelanom Andrijom Markačem, dekanima Karlovačkoga i Mrežničkog dekanata Ferdom Vražićem i mons. Matijom Jezerincom, svećenicima iz tih dekanata, te vojnim kapelanima iz HVU Josipom Beljanom i iz Dočasničke škole u Jastrebarskom o. Antom Vukojom. Ističući u propovijedi kako kip bl. Stepinca, koga udaraju po glavi i tijelu, a on čvrsto drži križ u ruci, koji je izradio hrvatski kipar prof. Jozo Kljaković, predstavlja zapravo odraz Isusova života u životu kardinala Stepinca, biskup Jezerinac je rekao kako Isusova muka i smrt na križu postaju pouka svakome čovjeku, svih vremena, da se preko vlastite muke i križa dolazi do pobjedonosnih ostvarenja, što nam potvrđuje i povijesno iskustvo pojedinih osoba u sudbinskim zbivanjima naše Crkve i našeg naroda.

.... U ŠTIVICI

U povodu Dana klanjanja svečano misno slavlje u župi sv. Marije Magdalene u Štivici predvodio je 9. veljače požeški biskup Antun Škvorčević, zajedno s dekanom Novokapelačkog dekanata i štivičkim župnikom Ivanom Čočekom, svojim tajnikom Ivicom Žuljevićem, kanonikom Požeškog kaptola i upraviteljem novokapelačke župe Nikolom Jušićem, svećenicima Novogradiškoga i Novokapelačkog dekanata.

.... U FUNTANI

Ove smo godine blagdan Blaženog Alojzija Stepinca proslavili za vrijeme misija koje je u Funtani od 4. do 11. veljače vodio o. Zvjezdan Linić, franjevac iz Samobora.

Svečanost je počela 10. veljače u 19 sati u prepunoj župnoj crkvi sv. Bernarda, a svečanu koncelebriranu sv. misu uz asistenciju domaćeg župnika vlč. Ivana Butkovića i vlč. Josipa Kalčića, župnika iz obližnjeg Sv. Lovreča, predvodio je o. Zvjezdan Linić. U predivnoj homiliji koju je održao, govorio je o liku Blaženika naglasivši njegovu vjeru, ljubav prema Bogu, posebno pobožnost prema BDM te odanost crkvi i vjernost Petrovom nasljedniku Sv. Ocu. Naglasio je i njegovu ljubav prema domovini Hrvatskoj. Naglasio je ono što nam danas poručuje blaženi Alojzije Stepinac. Nakon svečane svete mise održana je u sklopu misija procesija sa svijećama ulicama Funtane.

Valja reći da se ta naša oltarna slika Blaženog Alojzija Stepinca na natječaju u Zagrebu za najbolju i najljepšu sliku Blaženika u Hrvatskoj našla na drugom mjestu. Natječaj je bio za Mariju Bistricu kad je Sv. Otac papa Ivan Pavao II. proglasio blaženim kardinala A. Stepinca.

Tomislav Čoga

Oltar bl. Alojzija Stepinca u Funtani; Blaženikov lik naslikao je V. PAVLINIĆ

.... U ORAŠJU

Uz mnogobrojne porušene crkve diljem Vrhbosanske nadbiskupije i provincije Bosne Srebrene, koje se jedva jedvice obnavljaju, pojavi se i pokoja nova. Za jednu od novih crkava, papa Ivan Pavao II je dao i svoj osobni blagoslov. Naime, kad je 13. i 14. travnja 1997. posjetio Bosnu i Hercegovinu, blagoslovio je kamene temeljce za nove crkve. Među njima se na-

Župni zbor Sv. Šimuna i Jude Tadeja i »HKUD Prigorec« iz Markuševca u Trodnevnici za Stepinčevo 2001. u Zagrebačkoj katedrali, 9. veljače 2001.

šao i kamen temeljac za crkvu u Orašju, na kojemu piše: »Na slavu Božju, procvat svete rimokatoličke vjere, napredak Hrvatskog naroda, potaknuvši sinove i kćeri ovoga naroda i Crkve na zdušnu duhovnu i materijalnu obnovu i utvrdivši ih u vjeri, ovaj kamen svečano blagoslovi papa Ivan Pavao II. u Sarajevu 13. travnja 1997. godine.«

U kolovozu 1998. uzoriti kardinal Vinko Puljić je blagoslovio gradilište. Tom prigodom je dao i prijedlog, da crkva bude posvećena novoproglašenom blaženiku Alojziju Stepincu. Vjernici su s oduševljenjem prihvatili njegov prijedlog. Već u listopadu 1998., župnik župe u osnivanju fra Marko Oršolić je zakopao kamen temeljac. Lagano, ali sigurno i nenametljivo, građevina je iz dana u dan postajala sve vidljivija. I već pokraj 2000. došao je i toranj sa svojom završnom kapom i križem.

Idejno rješenje za crkvu u Orašju je napravio gospodin Julijan Domanovac iz Našica, a radove ovog prekrasnog crkvenog prostora je izvelo privatno građevinsko poduzeće Zidmar.

U svojoj nadahnutoj propovijedi o svečaru i prilikama koje su ga dovele do nekrvnog mučeništva, Kardinal se napose zaustavio na tumačenju savjesti i nesavjesnom ponašanju ljudi našega vremena, te naglasio: »Ne klonimo duhom, budimo ljudi nade. Trebamo znati sačuvati smisao za prave vrijednosti. Moćnici u Bosni i Hercegovini žele s nama Hrvatima manipulirati, kao da im smetamo. Izgleda da bi oni to lakše riješili da nas nema. I ako progovoriš istinu, neće prvi napasti, naći će oni prodanu dušu da ona pljuje po vrijednostima koje treba braniti. U ime čovjeka gaze čovjeka, tako ja to definiram. Iz naše vjere i naroda nikao je čovjek vjere, svjedok vjere, čovjek čiste savjesti, od koga možemo i moramo učiti. Moramo znati dostojanstvo sačuvati, ne dati se isprovocirati.

Tako se na Stepinčevo u Orašju, u tek sagrađenoj i pokrivenoj crkvi na čast bl. Alojzija, sabralo preko dvije tisuće vjernika, a skoro tisuću osoba je stajalo oko ulaza u crkvu, jer nisu mogli ući unutra. Pored kardinala u misnom slavlju je sudjelovalo preko dvadeset svećenika, a bilo je i nekoliko autobusa s hodočasnicima iz okolnih župa. Blaženi Alojzije Stepincu, moli za nas!

.... U SUBOTICI

U sklopu tradicionalne devetnice u čast Gospe Lurdske, od 2. do 11. veljače u subotičkoj franjevačkoj crkvi, koju su predvodili o. Bernardin Viszmeg, karmelićanin, i Josip Pekanović, župnik, obojica iz Sombora, svečano je 10. veljače proslavljen i blagdan bl. Alojzija Stepinca. Na proslavu toga blagdana, svake godine okuplja se sve više vjernika, a u misi su sudjelovali gotovo svi hrvatski svećenici iz grada, pa i okolice. Prigodnu propovijed održao je Josip Pekanović, koji je govoreći o Mariji Majci Crkve istakao kako je blaženi kardinal Stepinac osobito štovao Mariju i njoj se utjecao u zaštitu uvijek, a osobito u vrijeme progona.

.... U KOPRIVNICI

U povodu spomendana bl. Alojzija Stepinca, u istoimenoj novoutemeljenoj župi na Lenišću u Koprivnici priređeni su od 8. do 11. veljače »Stepinčevi dani«. Na sam spomendan bl. kardinala Stepinca 10. veljače varaždinski biskup Marko Culej blagoslovio je temeljni kamen za novu crkvu i pastoralni centar bl. Alojzija Stepinca. Nakon toga biskup Culej predvodio je misno slavlje u športskoj dvorani Policijske uprave koprivničko-križevačke, zajedno s 40-ak svećenika iz okolice Koprivnice. Biskup Culej je, između ostalog, u propovijedi istaknuo da bl. Stepinac nama i danas govori svojim životom o ljubavi prema Bogu i bratu čovjeku, i svojim primjerom nepokolebljive vjere pokazuje nama da jedino život utemeljen na Bogu donosi obilat rod. Istoga dana navečer održan je koncert duhovne glazbe »Dua Anima« u Društvenom domu Miklinovec, te je tom prigodom predstavljen i novi nosač zvuka tog Dua.

.... U SINDELFINGENU

Za ovogodišnje Stepinčevo hrvatski vjernici HKM Sindelfingen i okolice pripremali su se od 7. do 9. veljače trodnevnicom. Kroz tri večeri voditelj misije fra Marinko Vukman predvodio je misna slavlja i u prigodnim propovijedima isticao Stepinca kao branitelja ljudskih i naravnih prava, čovjeka duboke vjere i molitelja, te Marijina štićenika. U tijeku trodnevnice moljene su krunice za mir u Domovini te održano klanjanje pred Presvetim na temu »Što kardinal i mučenik Stepinac poručuje hrvatskim obiteljima?«.

Svečano misno slavlje na sam spomendan bl. Alojzija Stepinca 10. veljače predvodio je fra Šimun Šito Ćorić, zajedno s voditeljem misije fra Marinkom i fra Radovanom Ćorićem u crkvi Presvetog Trojstva u Sindelfingenu.

Pjevanje su predvodili veliki i dječji zbor pod vodstvom s. Rozarije Ćurić i Ivanke Rajić, a u molitvi vjernika molilo se za Domovinu, mir i slogu hrvatskog naroda, brojna skršena i uplakana srca, darivanje kruha i ljubavi siromašnima.

.... U KRAŠIĆU

U povodu spomendana blaženog Alojzija Stepinca u njegovoj rodnoj župi Krašiću, misno slavlje u župnoj crkvi predvodio je zagrebački pomoćni biskup Vlado Košić u zajedništvu s biskupom Josipom Mrzljakom, krašićkim župnikom Josipom Balogom, te pedesetak svećenika.

U svojoj se propovijedi biskup Košić osvrnuo na Stepinčevu ljubav prema Riječi Božjoj. Kardinal Alojzije Stepinac bio je neumorni propovjednik Riječi Božje. On je upravo uživao u Svetom pismu, znao ga napamet i neprestano citirao u svim svojim kako propovijedima tako i govorima, i poslije iz zatvora i sužanjstva u svojim mnogobrojnim pismima, rekao je mons. Košić. On je podsjetio i na Stepinčevu želju da svaka katolička obitelj ima Bibliju. Zato jer je znao da je »Riječ Božja svjetiljka«, jer je osjetio sam na svom vlastitom iskustvu kako je Bog čovjeku bliz. I to posebice u nevolji.

.... U IVANOVCU

U subotu, 10. veljače, varaždinski biskup mons. Marko Culej prvi put je pohodio župu bl. Alojzija Stepinca u Ivanovcu te predvodio večernju svetu misu. Župa u Ivanovcu osnovana je 1999. godine podjelom velike čakovečke Župe sv. Nikole biskupa na šest manjih, a potkraj ljeta prošle godine za privremenog upravitelja Župe imenovan je vlč. Damir Kovačić, upravitelj susjedne župe Pribislavec. U župnoj crkvi sv. Vida u Ivanovcu biskup Culej predvodio je euharistijsko slavlje u zajedništvu s upraviteljem župe vlč. Kovačićem te većim brojem svećenika iz međimurskih župa, predvođenima trojicom dekana međimurskih dekanata.

Okupljenom mnoštvu vjernika varaždinski biskup kazao je kako je povod njegovom prvom posjetu župi Ivanovec proslava spomendana blaženog kardinala Alojzija Stepinca, zaštitnika njihove župe, te ih je pozvao da im blaženik – sin hrvatskog naroda i svetac naših dana – bude uzor u svim teškoćama i nevoljama te zagovornik kod Boga.

Ponovivši u propovijedi Isusove riječi iz Evanđelja, kako zrno ako umre donosi obilat rod, mons. Culej je istaknuo da je kardinala Stepinca, nevino osuđenog na robiju i proglašenog zločincem, Bog proslavio i uzvisio, a danas ga hrvatski narod slavi i voli kao mučenika i sveca naših dana.

Stepinac je osjetio što znači slijediti Isusa i biti ponižen te tako spoznao tajnu ljubavi, kazao je propovjednik, dodavši da se blaženi kardinal otkrio Božjoj ljubavi i grijao se na njezinoj vatri. Stepinac je također vratio Isusu ljubav za ljubav i obećao Bogu vjernost do smrti, bez obzira na sve. Čak i kada je došlo teško i bolno vrijeme za Crkvu, Stepinac je imao hrabrosti reći: »Mi ostajemo vjerni Isusu Kristu«. Blaženog kardinala su njegove riječi i djela stajale ne samo robije i mučeništva, već i života. Uzdao se u Gospodina i ostao uz svoj narod, jer je imao snagu koju mu je davao Krist – jedina njegova ljubav, naglasio je biskup Culej.

.... U OSIJEKU

Svečanom večernjom misom u subotu 10. veljače 2001., koju je predvodio đakovački i srijemski biskup u miru Ćirl Kos, završena je u osječkoj donjogradskoj Župi Preslavnog Imena Marijina proslava blagdana blaženog Alojzija Stepinca. Uoči blagdana u župi je održana trodnevna duhovna obnova, koju je predvodio subotički svećenik Andrija Kopilović. Na Blaženikov spomendan, 10. veljače, slavljene su četiri svete mise. Za istu je priliku u župnoj dvorani postavljena izložba fotografija, skulptura i drugih predmeta o životu i radu blaženog Alojzija Stepinca. U cjelokupnoj svečanosti, a napose kod svetih misa, sudjelovalo je mnogo župljana i vjernika iz cijeloga grada.

U ovoj je župnoj crkvi prošle godine postavljen novi brončani kip blaženog Alojzija, djelo akademskog kipara Stjepana Divkovića. Na dan župnog zaštitnika, 12. rujna 2000., kip je, u nazočnosti velikog mnoštva vjernika i svećenika, blagoslovio kardinal Franjo Kuharić. Tako ova osječka župna crkva, nastojanjem župnika mons. Martina Radmana, postaje i »Stepinčevo svetište» na području Đakovačke i Srijemske biskupije, u kojem se na molitvu skupljaju njegovi štovatelji.

.... U RIJECI

U subotu 10. veljače 2001., a uz liturgijski spomen bl. Alojzija Stepinca u župi Marije Pomoćnice u Rijeci, priređen je i susret ministranata Riječkog dekanata od 5. do 8. razreda. Na susretu se okupilo oko 200 ministranata i ministrantica župa grada Rijeke. Na programu je bio kviz znanja te športska natjecanja u nogometu i stolnom tenisu. Susret je zaključen u crkvi Marije Pomoćnice misnim slavljem, koje je predvodio riječki nadbiskup dr. Ivan Devčić.

Glumci bogoslovnog sjemeništa i studenti Teologije u Rijeci izveli su 17. siječnja 2001., pred prepunom dvoranom Teološkog fakulteta u Rijeci, predstavu: »Alojzije Stepinac jučer i danas«. Scenarij i tekst napisao je bogoslov Ilija Jakovljević.

U propovijedi na temu »Poziv starozavjetnih proroka« nadbiskup Devčić je govorio i o pozivu kardinala Stepinca, ističući kako je on ostao vjeran svome pozivu do kraja života. Na kraju misnoga slavlja ministrantima pobjednicima u kvizu znanja i sportskim natjecanjima podijeljene su nagrade.

Vrijedne nagrade u kvizu natjecanja dijelili su nadbiskup Devčić, riječki dekan mons. Dinko Popović, te rektor Bogoslovnog sjemeništa u Rijeci mr. Ivan Milovčić, dok je športske nagrade dijelio vratar Nogometnog kluba »Rijeka« Đoni Tafra. Kao prvu nagradu svim pobjednicima Riječki prvostolni dekanat dodijelio je hodočašće u Krašić, zatim u Zagrebačku katedralu na grob blaženoga kardinala Alojzija Stepinca te u Nacionalno marijansko svetište Mariju Bistricu. U ime Riječkog dekanata susret je pripremio Odbor u kojem su bili vlč. Ante Zovko, o. Tomislav Hrstić, župni vikar Sv. Nikole Tavelića u Rijeci, i vlč. Nikica Jurić, župski vikar u župi Sv. Josipa u Rijeci, te Katolički studentski zbor »Mi« iz Rijeke.

.... U POŽEGI

Svečanim misnim slavljem koje je u požeškoj crkvi sv. Lovre 10. veljače predvodio biskup Antun Škvorčević, proslavljen je spomendan bl. Alojzija Stepinca, koji je drugi zaštitnik te crkve i Požeške biskupije. U uvodu je biskup Škvorčević napomenuo da je vrijeme u kojem slavimo spomen 41. obljetnice Blaženikove smrti vrlo osjetljivo za hrvatski narod, te dodao da nam u ovome trenutku treba Kardinalova razboritost i osjetljivost, te pozvao na molitvu za Domovinu.

U prigodnoj propovijedi biskup Škvorčević je istaknuo da nam je najbolji smjer razmišljanja o Stepincu dao Sveti Otac za svoga prvog posjeta Hrvatskoj. Kardinal Stepinac pokazao se najboljim protagonistom naše povijesti kroz svoju vjernost Isusu Kristu, te nam je na taj način dao orijentir za gradnju budućnosti. »Ima jedna povijest koju nazivamo sveta povijest ili povijest spasenja, prisutna na ovoj zemlji u mnogim ljudima koji su povjerovali Bogu, Isusu Kristu, za njega svjedočili, živjeli i umirali. Ona nije odsutna iz našeg naroda, Stepinac je postao određena paradigma, kako kaže Sveti Otac, za čitanje te naše povijesti. Mi u ovoj našoj Hrvatskoj zemlji ne živimo od onoga što nam

neke određene politike donose, ne živimo od toga što će neki sudovi dosuditi, nego od onih ljudi koju su po svojim srcima i savjestima blizu Bogu i žive vjernost Bogu do kraja«, poručio je požeški biskup. Naša 14-stoljetna hrvatska povijest puna je takvih ljudi koje nazivamo svecima, i zbog toga nam je Sveti Otac poručio: otkrivajte i poštujte takve ljude, divite se takvim ljudima. Ovaj nam hrvatski trenutak nameće pitanje, gdje se to gradi i tko to izgrađuje našu sadašnjost i budućnost, koja je to politika, zapitao je biskup Škvorčević te nastavio: »Ona visoka politika koja svaki dan pripovijeda i o kojoj se propovijeda, ili je to politika savjesti i srca s Bogom, kroz koju osjećamo onu otajstvenu dimenziju našeg postojanja.« »Mi znademo da je Stepinac u ono vrijeme bio osuđen od sasvim određenog suda koji ga je smatrao krivim, jer se nije htio prikloniti nijednoj ideologiji, nijednom političkom sustavu, nego je bio za čovjeka po Božjim načelima. U ovome trenutku smo svjedoci nekih suđenja za koja bismo voljeli da su jasna suđenja. Trebamo se zauzimati da jedino pravna država osigurava dostojanstvo svakom građaninu i čovjeku. Sve ono što je zlo učinjeno i nepošteno učinjeno treba na svoj način sankcionirati. Međutim, poznato nam je iz Stepinčeve povijesti da su brojni sudovi znali sudovati zbog nekih interesa i ciljeva koji nisu bili oslobađajući. Nije to bilo suđenje u službi istine koja oslobađa, nego je to bila istina koja porobljava. Kada bismo u ovome našem trenutku bili sigurni da svi sudovi koji pokušavaju nešto reći o onome što se dogodilo u našoj Domovini u nedavnoj prošlosti, posebice u ratu, uistinu ne žele služiti nečemu i nekome, nego samo istini, onda bismo mogli mirne duše reći: valja da ti sudovi progovore svoju riječ.

.... U VANCOUVERU

Za vrijeme pastoralnog pohoda Kanadi i SAD-u zagrebački nadbiskup Josip Bozanić pohodio je vjerničku zajednicu u Vancouveru. Središnje slavlje i povod Nadbiskupova pohoda Kanadi bila je proslava blagdana bl. Alojzija Stepinca. U nedjelju 18. veljače uz nadbiskupa Bozanića u misnom slavlju sudjelovali su i mjesni nadbiskup Adam Exner, fra Bone Prcela, uspješni voditelj tamošnje hrvatske katoličke župe, zatim fra Miro Ančić i dr. Josip Šimunović, nadbiskupov tajnik.

Hrvatska katolička župa Prečistog Srca Marijina u Vancouveru djeluje od 1961. godine, a sama crkva dovršena je 1968. godine, te u župi djeluju hrvatski franjevci Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja. U tome kanadskom gradu živi oko 12.000 Hrvata.

U Vancouveru djeluje Hrvatski pastoralni centar »Kardinal Stepinac«. Uz prostorije za kulturno-umjetničke priredbe u centru su i športska igrališta, tako da vjernici nakon euharistijskog slavlja i pobožnosti imaju mogućnost za razonodu i odmor.

.... U ESSENU

Blagdan bl. Alojzija Stepinca proslavljen je u Essenu i u okolnim gradovima. Misnik i propovjednik došao je iz domovine u osobi dr. J. Batelje, promicatelja postupka za proglašenje svetim bl. A. Stepinca.

Pater Bernard Rubinić, franjevac trećoredac, okupio je 16. veljače svoju vjerničku zajednicu u crkvi Hrvatske katoličke misije (HKM) u Mülheimu, a u nju je uključena i vjernička zajednica u Oberhausenu. Bilo je to prvo okupljanje tamošnjih vjernika u dodijeljenoj im samostalnoj crkvi sv. Alberta Velikog. Predvođeni sviranjem Josipa Vukadina, pastoralnog djelatnika u HKM, svi su nazočni oduševljeno sudjelovali u misnom slavlju.

Dana 17. veljače okupilo se više hrvatskih vjernika u kapeli Majke Božje u sjedištu HKM u Essenu. Misnom slavlju i nagovoru prethodile su pobožnosti čč. ss. Služavki Malog Isusa koje djeluju u Misiji, Biskupiji, te domu umirovljenika »Albert Schmidt«.

Vlč. Stjepan Penić, svećenik Zagrebačke nadbiskupije, okupio je svoju vjerničku zajednicu HKM u Essenu, u nedjelju 18. veljače u župnoj crkvi sv. Tome. Uz brojne ministrante, mladež i veliki broj hrvatskih vjernika, na euharistijsko slavlje došli su i vjernici Nijemci, štovatelji bl. Alojzija. Liturgijsko je pjevanje animirao dobro uvježban mješoviti zbor essenske HKM pod ravnanjem s. Fanite Jukić i potporu s. Alis Lovrić.

Istog dana poslije podne, Stepinčevo 2001. proslavljeno je u HKM Duisburg. Župnik p. Stjepan Mikulan, franjevac trećoredac, okupio je svoje vjernike u crkvi sv. Josipa na Dellplatzu. Dojmljivo je bilo promatrati mlade hrvatske vjernike rođene u Njemčkoj kako s ponosom, u hrvatskim narodnim nošnjama, sudjeluju u euharistijskom slavlju. Prostranom crkvom odjekivala je hrvatska liturgijska pjesma dobro uvježbanog zbora, a nakon slavlja nastavljeno je druženje u župnoj dvorani. Značajno je da su svećenici uzajamnom duhovnom pomoći i nazočnošću uzveličali slavlja u susjednoj misiji. Taj znak jedinstva i suradnje, za koji se neumorno zalagao bl. Alojzije, razveselio je i vjerničko mnoštvo svake pojedine misije.

..... U BLAGAJU - BUNI

U Župi Blagaj, utemeljenoj 1891., proslavljeno je 10. veljače Stepinčevo 2001. podizanjem pastoralnog središta s najnužnijim prostorijama i privremenom kapelicom, a sve pod zaštitom bl. Alojzija Stepinca. Obrede u suslavlju s 35 svećenika i stotinjak vjernika predvodio je mons. Ratko Perić, biskup mostarsko-duvanjski. Središte je utemeljeno u Buni, jer se vjernici ne mogu vratiti u Blagaj, gdje zbog nedavnog rata nije ostala nijedna katolička kuća.

U nadahnutoj propovijedi mons. Perić je istaknuo kako je Isus svojim učenicima ostavio tri velika obećanja: da će se kupati u nevoljama do grla, da će s pomoću Duha Svetoga biti neustrašivi kao lavovi, i da će unatoč svim patnjama i progonima biti u srcu i savjesti radosni. Sva je tri »blaženstva« doživio blaženi Stepinac: i kroz ratne i poratne nevolje, i s hrabrošću na »prežalosnome procesu«, gdje se branio čistom savješću i sa stalnom radošću suživljavajući se s patnjom Isusovom.

S kardinalom Nguyeom van Thuanom koncelebrialo je gotovo stotinjak svećenika, te nadbiskupi i biskupi (s lijeva na desno): predsjednik Papinske crkvene akademije nadbiskup Justo Garcia, tajnik Kongregacije za kler nadbiskup Csaba Terniac, tajnik Kongregacije za proglašenje svetaca nadbiskup Eduard Nowak, ravnatelj Apostolske pokoričarne nadbiskup Luigi De Magistris te zadarski nadbiskup Ivan Prenđa, banjalučki biskup Franjo Komarica i kotorski biskup Ilija Janjić.

cestom Hercegovina-Imotski-Split-Zagreb. U Runovićima je 30. listopada 1999. blagoslovio veliki brončani Blaženikov kip splitski nadbiskup dr. Marin Barišić. U lijepoj imotskoj crkvi sv. Frane na jednom prozoru vitraj je s likom Blaženikovim. U Zmijavcima je prošle godine fra Vinko Prlić u svojoj župskoj crkvi Svih Svetih na vitraju postavio Blaženikov lik. U župi Vinjani, u zaseoku Kutleše i Misiri, na samoj granici s Hercegovinom, 19. veljače ove godine mještani su podigli kapelicu u čast Blaženog Stepinca. Sa svih strana sakupilo se preko tisuću vjernika na velikoj svečanosti. Slavlje je predvodio poznati misionar, domorodac fra Silvestar Aračić. Župnici se natječu u pobožnosti prema našem Blaženiku, moleći s narodom za našu domovinu Hrvatsku.

Fra Vjeko Vrčić

Blaženi Alojzije Stepinac na posveti bazilike Gospe Velikog Hrvatskog Zavjeta 1938. u Biskupiji kod Knina

18. rujna 1938. ispunila se davna želja mnogih Hrvata, da se u Biskupiji kod Knina, kod ostataka starohrvatske crkve Svete Marije i kod grobova hrvatskih kraljeva, biskupa i velikaša podigne crkva. Tog dana sakupilo se na tom historijskom hrvatskom mjestu, na kojem su stolovali kninski biskupi, mnoštvo Hrvata sa svih strana naše domovine. Za crkvu je učinio nacrt, i mnogo pridonio gradnji, glasoviti naš kipar Ivan Meštrović. Poznata je njegova Majka Božja Kraljica Hrvata isklesana od kamena. Brigu o gradnji crkve i o proslavi vodili su franjevci samostana sv. Ante u Kninu.

U kronici samostana zapisano je 17. rujna: »Za sutrašnju svečanost u Biskupiji, došao je danas poslijepodne šibenski biskup (župa Knin pripada njegovoj biskupiji) dr. Jerolim Mileta. Dočekan je svečano na Željezničkom kolodvoru. Biskup dr. Mileta držao je devetnicu a ostali su gosti pristizali. Najprije su došli zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac i hvarski biskup Mihovil Pušić. Svečano su dočekani. Kasnije je stigao banjolučki biskup fra Jozo Garić. 18. rujna, rano ujutro, započele su svečanosti u Biskupiji. U 7.30 sati započeo je posvetu crkve domaći biskup dr. Mileta. Obred je trajao četiri sata. U isto vrijeme biskup Garić blagoslovio je zvono. U 11 sati započeo je biskup Pušić staroslavensku misu na zidinama stare bazilike u nazočnosti nadbiskupa Stepinca, biskupa Milete i Garića. Preko mise propovijedao je isti biskup Pušić. Na svršetku mise rekao je krasan govor zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac.«

Govor nadbiskupa Stepinca odjeknuo je širom Domovine. Ljetopis nabraja važnije crkvene i civilne goste. Razumljivo da je bio prisutan i kipar Ivan Meštrović.

Na svečanosti je bio autobus Imoćana s Gradskom glazbom. Sudjelovali su zajedno s drniškom glazbom. Imoćani su dogovorili susret s nadbiskupom Stepincem. Svirajući hrvatske koračnice ulicama Knina, došli su na željeznički kolodvor. Prema dogovoru, u vagonu prvog razreda, čekao ih je nadbiskup. Taj susret Imoćani nisu nikada mogli zaboraviti. I danas neki od živućih s ponosom pričaju o tome.

Fra Vjeko Vrčić

Sjećanja na nadbiskupa dr. Alojzija kardinala Stepinca

Na odluku da objavim moja sjećanja na našega blaženika i mučenika nagnalo me je to, što smo mi, vjernici župe Sv. Šimuna i Jude Tadeja iz Markuševca u utorak 8. veljače 2000. godine u svojim živopisnim narodnim nošnjama sudjelovali u Katedrali na večernjem misnom slavlju u drugi dan Trodnevnice za Stepinčevo 2000., uz sudjelovanje mješovitoga zbora HKUD »Prigorec« pod vodstvom maestra Marijana Makara (koji zbor u ovakvim prigodama nastupa kao Crkveni zbor).

Neposredni poticaj da iznesem moja sjećanja na pok. Kardinala

Bogoslovi (**»Oktet«**) animirali su liturgijsko pjevanje u misnom slavlju druge večeri Trodnevnice za Stepinčevo, 8. veljače 2001.

bila je blizina njegova groba s odrom, na kojem su reljefno prikazane scene iz njegova života, i ujedno želja da mu se time zahvalim na uslišanim molbama za zagovor, koje sam mu upućivao u dvojbenim trenutcima i životnim nedaćama.

Moja sjećanja na pok. Blaženika sežu u daleku prošlost, kada sam u prosincu 1937. godine kao učenik 2. razreda Pučke škole u Markuševcu, u predivnom prigorskom mjestu smještenom na južnim obroncima Medvednice, udaljenu deset kilometara od Jelačićevoga trga kao središnje točke Grada Zagreba (Markuševac tada još nije bio u sastavu grada Zagreba) – od moje učiteljice gospođe Nade Petraš čuo da je umro tadašnji nadbiskup dr. Antun Bauer i da će ga naslijediti dr. Alojzije Stepinac.

Do tada je za mene naša župa predstavljala cijelu Crkvu, jer drugo nisam znao.

Vijest da je umro nadbiskup i da će ga naslijediti drugi, potakla me na razmišljanje, i sama od sebe postavljala su mi se pitanja: tko je Nadbiskup, gdje se nalazi, što radi, kako izgleda, itd.? Stoga sam se pobliže raspitao kod mojega oca. Sve je to za mene bilo tajanstveno, što je više pobuđivalo znatiželju.

Od oca sam sazao da se nadbiskup nalazi u središtu Grada Zagreba, na Kaptolu, da se brine o Crkvi, o svećenicima koji mu moraju biti poslušni, da se brine o Nadbiskupiji, da se crkva gdje on stoluje zove Stolna crkva ili Katedrala, da na Duhove dijeli djeci sakrament Sv. Potvrde i uglavnom da ima puno važnoga i odgovornoga posla.

Nakon toga stalno sam razmišljao i s nestrpljenjem očekivao dan kada ću uživo moći vidjeti novoga Nadbiskupa. Na taj događaj morao sam čekati do Duhovskoga ponedjeljka 13. svibnja 1940. godine, kada sam išao na Sv. Potvrdu, koji čin sam tada zvao, a još i danas ga zovemo, »Firma«. Idući od Jelačićevoga trga Bakačevom ulicom prema Katedrali, najprije su me se snažno dojmili visoki tornjevi Katedrale, koji su sezali »do neba«. Zatim me se jako dojmila unutrašnjost Katedrale, koja je sva u sjaju izgledala tako velika, da sam se u mnoštvu osjećao sitan poput mrava. Kada se Nadbiskup za vrijeme dijeljenja Sv. Potvrde približavao k meni, srce mi je od uzbuđenja silno počelo kucati, te nisam ni primijetio, kada sam i kako primio Sv. Potvrdu. Od uzbuđenja mi se zamaglilo pred očima, te nisam mogao pronaći kumove i roditelje koji su stajali iza mene.

Drugi put sam Nadbiskupa Stepinca imao prilike vidjeti na Duhovski ponedjeljak 14. lipnja 1943. godine, kada je došao u našu župu podijeliti Sv. Potvrdu. Bio je kišovit i pomalo tmuran dan. Nadbiskup je s pratnjom u procesiji uz zvonjavu sva tri zvona kročio od župnoga dvora prema Crkvi, optimistički raspoložen, sa smiješkom na licu, dijeleći blagoslov znakom Svetoga križa lijevo i desno, gdje su u špaliru stajali vjernici. Mi djeca naguravali smo se naprijed da ga što bolje vidimo. Ja sam podrobno pratio sve što se zbivalo, sve dok se Nadbiskup nakon Svete mise i podjele sakramenta Sv. Potvrde nije vratio u župni dvor. Bilo je divno. Narod ga je dočekao i pratio s pljeskom, pozdravljajući svaku njegovu gestu. Bili smo ponosni što nam je došao Nadbiskup.

Taj događaj svima nam je ostao u dragom i nezaboravnom sjećanju.

MOLITVA U ČAST BLAŽENOG ALOJZIJA STEPINCA BISKUPA I MUČENIKA

Gospodine, Bože naš,

Ti si blaženom Alojziju Stepincu dao milost
čvrsto vjerovati u Isusa Krista
i spremnost trpjeti za njega sve do mučeničke smrti.

Pomozi nam slijediti njegov primjer i njegov nauk
da bismo ljubili Krista kako ga je on ljubio
i služiti Crkvi kako joj je on služio
sve do darivanja vlastitog života za nju.

Njegova živa vjera u Isusa Krista i postojana ljubav prema Crkvi
neka nas učvrste u borbama života na putu vječnoga spasenja.

/Po njegovom zagovoru udijeli mi milost... /
Po Kristu Gospodinu našemu. Amen.
Oče naš, Zdravo Marijo, Sveta Marijo, Slava Ocu...

Vjernici koji na zagovor blaženog Alojzija budu uslišani, zadobiju tjelesno ili duhovno ozdravljenje ili koju osobitu milost, neka opis uslišanja i kompletnu liječničku dokumentaciju dostave na adresu:

Dr. Juraj Batelja, postulator
Voćarska 106, pp. 110; 10001 ZAGREB

Svaki dopis na Postulaturu blaženog Alojzija Stepinca, kojim se priopćuje primljeno uslišanje ili uspomena, neka bude potpisan te obilježen nadnevkom i mjestom pisanja. Anonimna pisma se ne arhiviraju. Vjernici koji žele ostati anonimni, neka to napomenu u dopisu.

Još i danas, kada god idem istim putem kojim je tada išao nadbiskup Stepinac u ulaznoj procesiji, vidim pred sobom njegov lik kao da je živ i kao da se to sada ponovno događa.

Kao 15-godišnjak pamtim kada je 1945. godine za Crkvu i hrvatski narod nastupilo krvavo zločinačko razdoblje nošeno ideološkom mržnjom boljševizma koja je bila potpomognuta žudnjom za osvetom od strane velikosrpskog hegemonizma, koji je pod plaštem komunizma i »bratstva i jedinstva« nastojao zatrijeti sve što se odnosi na Hrvatsku i Katoličku crkvu. Sve to mi tada nije bilo jasno, ali sam u duši osjećao velike nepravde koje su se počele nanositi Crkvi i hrvatskom narodu.

Zbog tih nepravdi duhovni pastiri na čelu s nadbiskupom Stepincem u mjesecu rujnu 1945. godine objavili su »Pastirsko pismo«, u kojemu je na prvo mjesto stavljeno pitanje ubojstva i nasilja nad svećenicima.

Nakon toga počeo je otvoreni progon. Crkva i nadbiskup Stepinac izvrgavani su ruglu u ondašnjem tisku, posebno u »Kerempuhu«, koji je donio neukusne karikature na račun Nadbiskupa. Sve sam to promatrao sa zebnjom u srcu, i onako mlad i neiskusan često sam se pitao je li je moguće da bi Crkva i njezini visoki dostojanstvenici bili zločinci i narodni neprijatelji, kako su ih prikazivali.

IZ KNJIGE DOJMOVA

Najdražem hrvatskom blaženiku kardinalu Stepincu izručujemo sve nas, naše obitelji, našu župu i svećenike! Neka nas on trajno zagovara pred prijestoljem Svevišnjega! – 3. 03. 2001., Vjeroučenici iz župe sv. Mihovila – Gračani

Učenice gimnazije ss. Milosrdnica iz Zagreba sudjeluju u liturgijskoj pjesmi druge večeri Trodnevnice za Stepinčevo, 8. veljače 2001.

Zatim je došla 1946. godina, kada sam već kao gimnazijalac 17-godišnjak (tada su mladići pritisnuti svakojakim nedaćama prije sazrijevali nego danas) postao iskusniji i više toga razumio. Te godine je u mjesecu rujnu došlo do montiranoga komunističkoga procesa nadbiskupu Stepincu, nakon čega je, što narod kaže, na pravdi Boga ni kriv ni dužan osuđen na 16 godina robije. To me se strašno dojmilo, te sam sa strepnjom gledao u budućnost.

Kasnije, u veljači 1980. godine, slučajno sam u bolnici susreo jednoga čovjeka u poodmaklim godinama, po prezimenu Loborec, koji je po vlastitom priznanju kao sitni špijun služio svim režimima od Austro-ugarske do komunističke Jugoslavije, ne znajući što sam i tko sam, koji se hvalio kako je sudjelovao na suđenju nadbiskupu Stepincu kao bukač i mahao s crvenom zastavicom u masi komunističkih najamnika koji su u sudnici glumili publiku, a bili su plaćeni za to, da na mig javnoga tužitelja Jakova Blaževića galame, mašu zastavicama i na račun Nadbiskupa upućuju unaprijed pripremljene pogrde, glumeći »narod« koji traži smrtnu kaznu za Stepinca, a sve se to prenosilo preko radija i preko tiska obmanjivalo domaću i svjetsku javnost kako se ovdje sudi »zločincu u ime naroda«.

Poslije, posebice od 1976. godine, kada smo proslavili 900-tu obljetnicu opstanka naše župe, posjećivali su nas mnogi crkveni visokodostojanstvenici, i svi ti posjeti bili su veličanstveni i rado ih se spominjemo, ali nikako nam ne može izblijedjeti iz pamćenja slika našega blaženika i mučenika kardinala dra Alojzija Stepinca, koji je hrabro i neustrašivo izdržao sve kušnje i patnje kojima je bio izvrgnut od 1945. godine sve do kraja života, ostajući vjeran Svetoj Stolici i hrvatskome narodu, postavši nam svima uzor kako treba živjeti svoju vjeru i biti čovjek, ne popustiti pred kušnjama, jer popustiti znači počiniti izdajstvo.

Naizgled se čini da danas nije suvremena vjera koja traži žrtve. Međutim, nije tako. Vjera i danas traži junake koji su, ljudskim očima gledajući, spremni sve izgubiti, a ne kukavice, pohlepne samo za materijalnim dobrima. Nadajmo se da će takvih uvijek biti kada ih zatreba.

Zagreb, 19. ožujka 2000. godine
Rudolf Vincek

ZAŠTO IME ALOJZIJA?

Zovem se sestra Marija Alojzija Ramljak. Rođena sam 1980. godine u Mostaru. Krštena sam u rodnoj župi Polog, u crkvi Male Gospe. Na krštenju sam dobila ime Marijana. Sestra sam novakinja u družbi sestara Milosrdnica svetoga Vinka Paulskog.

Običaj je da se pri ulasku u neku redovničku zajednicu, kao znak započinjanja jednog novog, drugačijeg života, promijeni ime. Promijeniti krsno ime u novo, redovničko, budi osjećaj predanja milosti Božjoj, koji se izlijeva na poseban način u dušu po zagovoru novog nebeskog zaštitnika čije se ime nosi. Ja sam za svog zaštitnika izabrala blaženog Alojzija Stepinca.

Utjecati se u zagovor nekog sveca poseban je čin milosti. Još više, utjecati se jednom od sinova ispaćene i drage nam domovine Hrvatske neizrecivi je dar ljubavi Božje. Vjerujemo da nam time Gospodin želi iskazati posebnu milost i ojačati nas da ne klonemo nakon muka, patnji i boli koje je pretrpio hrvatski narod tijekom ovih proteklih trinaest stoljeća. Posebno treba naglasiti razdoblje koje počinje godinom 1945., jer je u tom mračnom razdoblju sveto živio i umro naš blaženik kardinal Alojzije Stepinac.

Poput hrabrog kormilara lađe – Crkve – on se izdiže kao svijetli vitez povijesti Katoličke crkve u Hrvata. Kardinal Alojzije Stepinac suočio se s patnjom hrvatskog naroda i osobnim trpljenjem koje je okrunio mučeničkom smrću. Kristove riječi bile su mu snaga i poticaj da strpljivo podnosi boli, trpljenja i bezbrojna poniżavanja. Sjetim se često one rečenice koju je izrekao u svom znamenitom govoru pred komunističkim sudom u Zagrebu, kroz koju otkrivam njegovu čvrstu vjeru i potpuno predanje u milost Svemogućega:

»Ja sam za svoje uvjerenje spreman podnijeti ne samo ismijavanje, prezir i poniženje, nego – jer mi je savjest čista – pripravan sam svaki čas i umrijeti.«

Kako su to snažne riječi! Njima je izrazio čvrstu vjeru u Božju pravednost, koja se nije dala saviti pod vlast komunizma. On je ustrajao u svom uvjerenju pod cijenu vlastitoga života, braneći dostojanstvo Katoličke crkve, nedjeljive od Rima.

Čitajući životopise blaženog Kardinala i slušajući svjedočanstva ljudi, u meni se rodila želja da ga uzmem za zaštitnika te da me svojim zagovorom potakne da se na radikalan način predam Bogu i Njegovu vodstvu. Još kao kandidatkinja, pri ulasku u samostan, počela sam se utjecati zagovoru kardinala Stepinca. Njegovo štovanje u meni je poticala pokojna sestra Krispina Đipalo. Njezino živo svjedočenje o kardinalu Alojziju Stepincu te mnoge milosti koje je dobila njegovim zagovorom potakle su me da još više razmišljam o Kardinalovim vrlinama i svetom životu. Primjeri koje mi je navodila bili su tako uvjerljivi, da su me potakli da svoj tada tek započeti posvećeni život stavim pod zaštitu blaženog kardinala Stepinca. To sam konačno mogla i učiniti na Blagovijest, 25. ožujka 2000. godine, ulaskom u novicijat i promjenom imena.

U ovim danima redovničke formacije, mog novicijata, koji su za mene odlučujući, želim otvoriti i vjerom ojačati svoje srce, kako bih, kad dođu teški trenutci, mogla pronaći sjaj spasonosnog svjetla Božjeg poziva, koji je pod zaštitom blaženog Alojzija Stepinca. Promjenom krsnog imena u redovničko Alojzija želim se zahvaliti blaženom Alojziju Stepincu za sve milosti koje sam dobila po njegovom zagovoru. Neka ono bude poticaj mnogima da se utječu Kardinalu u svim životnim potrebama i da njegov život prepoznaju kao svijetli primjer nasljedovanja Krista na križnom putu, od Kalvarije do uskrsnuća. Neka nas uvijek vode riječi koje su vodile kardinala Stepinca: »*In Te, Domine, speravi – U tebe se, Gospodine, uzdam*«.

s. M. Alojzija Ramljak

POŠTOVANI!

Želim svjedočiti o milosti koju sam dobila na zagovor blaženog Alojzija Stepinca.

Ovo o čemu ću pisati, Vama se može učiniti nevažnim, ali za mene, male sitne stvari učine čovjeka sretnim ili žalosnim.

Naime, 3. 10. 1998. išla sam s mnoštvom u Mariju Bistricu na svečanost proglašenja blaženim Alojzija Stepinca, a moram priznati i da sam imala prošnji za blaž. Alojzija. Te godine, dvoje moje djece, koja su inače studenti, nisu ni jedno dobili smještaj u studentskom domu (živimo u unutrašnjosti, a nismo ni osobitog imovinskog stanja), i molila sam blaženog Alojzija da nam dà snage i pomogne da se nađe izlaz i rješenje.

Po dolasku kući, neplanirano i iznenada, naišli su ljudi koje godinama nismo viđali, koji su nam pomogli, i već 10. listopada moja su djeca (oboje) bila smještena u studentskom domu.

Isto se, s istim ljudima, dogodilo i sljedeće 1999. god. Duboko i iskreno vjerujem, da su se, ti inače dragi i pobožni ljudi koji su nam pomogli, našli u tom trenutku po zagovoru i milosti koju je blaženi Alojzije izmolio za moju djecu od Svevišnjega.

Želim svjedočiti i još jednu »sitnicu«. Kad sam kretala na put imala sam i svojih zdravstvenih tegoba. Jedna od tih »tegobica« razriješila se na samom povratku kući. Još jedna »sitnica«, i sam put, koji je bio dosta naporan, izdržala sam bez problema, premda sam inače nježnijeg zdravlja.

Vjerujte, dugo sam se dvoumila napisati ovo ili ne, na drugima će biti da donose sud o ovome, no meni je ovog trenutka lakše, jer osjećam da sam ovom »sitnicom« barem malo zahvalila na milosti blaženom Alojziju Stepincu.

Svakodnevno se preporučam blaženom Alojziju Stepincu, moleći za svoju djecu i za našu hrvatsku mladež.

Nadam se i molim da naš blaženi Alojzije Stepinac bude što prije proglašen svecem.

Zdravka Soldo, Gradac (Pleternica), 2. 02. 2001.

ZNANSTVENI SKUP O HRVATSKOM KATOLIČKOM POKRETU (1900-1941)

Od 29. do 31. ožujka 2001. održan je u dvorani »Vijenac« Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu znanstveni skup o Hrvatskom katoličkom pokretu (1900–1941).

Organizatori skupa bili su Komisija HBK za laike, Hrvatski institut za povijest u Zagrebu i Institut za crkvenu povijest Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Zagrebu.

Crkveni i svjetovni stručnjaci pokušali su osvijetliti početak rada i nasilni, u komunističkoj diktaturi ugušen, za Katoličku crkvu i hrvatski narod djelotvorni apostolat laika.

U brojnim predavanjima i priopćenjima govorilo se o bl. Alojziju Stepincu, koji je kao zagrebački nadbiskup koadjutor i rezidencijalni nadbiskup pokušavao i najvećim dijelom uspio objediniti i usmjeriti katoličke organizacije u djelovanju Katoličke akcije.

Skupina vjeroučenika iz crkve sv. Vinka u Zagrebu moli krunicu na Blaženikovu grobu, 10. veljače 2001.

Dr. J. Batelja, postulator za proglašenje svetim bl. A. Stepinca, održao je na simpoziju predavanje na temu: »Nadbiskup Stepinac i pokušaj stvaranja jedinstvenoga katoličkog djelovanja«. Iznoseći poteškoće i napore Stepinčeva pokušaja i uspjeha u rješenju »čvora KA« predočio je i plodove Blaženikova rada u korist dobro organizirane KA u rimskome duhu u Zagrebačkoj nadbiskupiji do 1938., a utemeljeni su na izvješću Biskupijske središnjice Zagrebačke nadbiskupije za radnu godinu 1938. Budući da je Središnjica svoj rad započela 3. svibnja 1935., znakoviti su rezultati njezina trogodišnjeg rada, jer su utemeljeni i djelovali:

I. Unija duhovnika KA: od 40 dekanata Zagrebačke nadbiskupije, njih 34 je utemeljilo organizaciju u koju je bilo uključeno 75% pastoralnoga klera. Sastajali su se mjesečno ili svaka dva mjeseca, ili najmanje četiri puta godišnje. Sjednice je pohađao netko od delegata iz središnjice.

II. Intelektualci su bili organizirani u posebne sekcije; laika s akademskim titulama, uključenih u različita područja društvenog i kulturnog života koji su djelovali u KA, bilo je oko stotinu.

III. Broj udruženja KA:

1. Udruženje muževa KA: 189 s 9.599 članova
2. Udruženje žena KA: 142 s 9.472 člana
3. Katolički sveučilištarci učlanjeni u »Domagoj«: 120 članova
4. Katolički sveučilištarci »Križari«: 90 članova
5. Katoličke sveučilištarke »Križarice«: 25 članica
6. Katoličke sveučilištarke »Domagoj«: 45 članica
7. Mladež seljačke omladine (SKOM): 123 s 3.793 člana
8. Katolička radnička mladež u 13 okružja: 238 članova
9. Katolička mladež, srednjoškolci: 18 s 1.398 članova
10. Katolička seljačka ženska mladež: 120 okružja s 3.897 članova
11. Ženska katolička radnička omladina: 7 okružja s 267 članova
12. Katoličke učenice KA: 11 okružja s 706 članova
13. Navedenim udruženjima katoličke mladeži KA treba pridodati 348 udruženja »Križara« i »Križarica« (iz redova seljaka, radnika i studenata), s oko 10.000 članova i članica.
14. Udruženja studentica u internatima: 4 s 200 članica
15. Organizacije za dječake i djevojčice (»Mladi Junaci«): 612 s 2.772 pridružena člana
16. »Mladi križari« i »Male križarice«: 85 okružja s 3.835 članova i članica

Sve organizacije zajedno dosegle su broj od 672 okružja s 32.507 članova, a udruženja »Križara« broj od 433 okružja s oko 14.000 članova.

Različite su bile djelatnosti za duhovnu izobrazbu članova. Želim spomenuti samo duhovne vježbe, tako drage nadbiskupu Stepincu. Samo u tri godine održano je 175 tečajeva duhovnih vježbi, na kojima je sudjelovalo 21.317 članova i članica. Do godine 1944. na takvim

je duhovnim vježbama sudjelovalo 28.883 članova i članica KA.[1]

Osim toga, u svim udruženjima redovito su se održavali duhovni nagovori, a najveći dio članova i članica pristupao je mjesečno svetoj pričesti. Osobita pomnja pridavala se odgoju i formaciji vodstva (tečajevi, škola dopisivanja, škola za katolički odgoj).

Katolički tisak, za koji se toliko nadbiskup Stepinac žrtvovao kroz apostolat KA, bio je podupiran kroz djelovanje pet tiskara, pet katoličkih knjižara, 17 izdavačkih kuća, katolički dnevnik, 4 katolička tjednika, 33 časopisa.

Ovim redovitim strujama u KA pridružuju se i pomoćna udruženja KA:

1. 132 Bratovštine kršćanskog nauka s oko 20.000 članova

2. 25 Euharistijskih zajednica s oko 2.100 članova

3. Treći red Sv. Franje: 80 udruženja s oko 4.000 članova

4. Marijine kongregacije: 72 s oko 3.000 članova

5. Društvo Srca Isusova i apostolata molitve: 250 s oko 25.000 članova

6. Bratovština Gospine krunice: 90 s oko 24.000 članova

7. Bratovština Prečistog Srca Marijinoga: 9 s oko 4.000 članova.[2]

Mons. Josip Klarić predvodi euharistijsko slavlje u Zagrebačkoj katedrali, za prispjele hodočasnike u 10 sati, 10. veljače 2001.

---

[1] *Godišnjak Hrvatske Katoličke Akcije – 1938.*, str. 13–15; PENIĆ J., *Zagrebački nadpastir kao pastir duša*, u: *Katolički List*, br. 25 (1944), str. 299; usp. BATELJA J., *Živjeti iz vjere*, Zagreb, 1990., str. 133.

[2] Usp. *L'Azione Cattolica nell'arcidiocesi di Zagreb (Jugoslavia)*, u: CP, sv. CVI, str. 2392–2393.

»Kršćanski preporod našeg naroda će sigurno doći«

S BLAŽENIM ALOJZIJEM

Kako je već u Glasniku objavljeno, Postulatura je za tisak pripremila i objavila knjigu: Alojzije Stepinac, nadbiskup zagrebački, Propovijedi, govori i poruke od 1934. do 1940. Knjigu ovih propovijedi preporučamo svakom čitatelju Glasnika, a čitatelji Glasnika mogu je naručiti na adresu Postulature.

Za ovaj broj Glasnika izabrali smo iz knjige Blaženikov Nagovor delegaciji Katoličke Akcije prigodom čestitanja Nove godine, 31. prosinca 1937.

Ja Vam se, gospodo i braćo, zahvaljujem od svega srca na dobrim željama. Kažem i vama, što sam rekao malo prije svećenstvu: ne treba se smutiti poteškoćama, koje nam stoje na putu. Nijedna dobra stvar ne ide bez poteškoća. Što je stvar bolja, to više poteškoća ima na svome putu.

Nažalost, postavljali su se klipovi plemenitim nastojanjima i ondje gdje nije trebalo. Mi nećemo nikoga osuđivati, ali sam svjestan, da će se ispuniti i ono što je sv. Otac rekao za jednu zemlju, da će doći čas kad će mnoge duše požaliti, što nisu prihvatile darove, koje im Crkva nosi, i velim: »Mnogi će i kod nas požaliti što nisu prigrlili našu misao, nego su se dali na to da nam stvaraju poteškoće«.

Mi idemo naprijed s tvrdim uvjerenjem, da će jednom doći kršćanski preporod našem hrvatskom narodu. Možda ćemo ga i mi doživjeti, ali, ako ga i ne doživimo, on će sigurno doći, jer istina konačno mora pobijediti.

Najljepše Vam se zahvaljujem na iskrenim čestitkama, i moleći svima našim nastojanjima uspjeh i Božji blagoslov, osobito želim, da svi imamo mnogo kršćanske ustrpljivosti.

Josip Vraneković Dnevnik 1952.

27.VII.

Mlada Misa vlč. g. Mate Jezerinca u G. Prekrižju. O.U.P. zabranio Misu sub divo[1] i procesiju od kuće mladomisnikove do crkve. Ništa zato! – Silan svijet!

28.VII.

O. Glavaš D.I. drži ovdje čč. ss. duhovne vježbe.

Dvije gđe iz Zagreba (kod jedne uči krojački zanat Dragica Bradica) došle na mladu sv. Misu u Prekrižje i na povratku dođu Preuzvišenomu. Uvodim ih u sobu. Sa silnim uzbuđenjem ulaze... teku im suze. Na oba koljena padnu, sklope ruke i plačući govore: »Preuzvišeni, sretne smo... pozdravlja vas cijeli Zagreb – Blagoslovite nas!«

29.VII.

Šestorica Amerikanaca. Dvije gospođe ih prate kao tumači. Jedan između njih je predstavnik jedne protestantske sekte. Ostali su profesori. Jedan sat razgovarali. Vođa grupe reče: »Mi protestanti nikoga ne silimo da bude uz nas. Mi hoćemo samo to, da ljudi slave Boga i Isusa Krista.« – Nato će mu Preuzvišeni: »Lijepo je to, ali znajte katolička Crkva ima u svom kodeksu kanon, da se preko volje ne smije nikoga primati. Ni kod nas nema sile. Mi poštivamo svakog čovjeka. Ljubimo svakoga, ali ne možemo ljubiti i cijeniti zabludu pojedinog čovjeka.«

– Na pitanje: »Ima li ovdje slobode?« – odgovara Preuzvišeni: »Ima toliko, da smijemo kao papige ponavljati, što komunisti trube.«

Prisutni priznaju, da su prilike ovdje i u Rusiji jednake. Sav američki kapital ne bi bio dosta, da zadovolji ovakav politički i gospodarski sistem!

Fotografiraju Preuzvišenoga, crkvu i župni dvor. Zadovoljni su posjetom, a Preuzvišeni je zadovoljan rekavši: »Što sam mogao nego reći istinu?« /.../

31.VII.

Iz Zorkovca stigao ovamo Amerikanac g. Jurak sa sinom. Preuzvišeni reče: »Proglasili me zločincem. Ali na Božjem sudu vidjet će se, da imena ratnih zločinaca drugačije glase, nego na narodnim sudovima.«

Na rastanku kaže Preuzvišeni gosp. Juraku za sina: »Pazite i ostavite sinu za baštinu vjeru. Što mu koriste miljuni, ako vjeru izgubi! Naprotiv, ako mu ništa drugo ne ostavite, nego samo vjeru – bit će sretan!«

O. Glavaš priča, kako je sedam mladih isusovaca tražilo, da ih se kroz tri mj. namjesti u biskupiji, da katehiziraju. Dr. Hren ih birokratski odbija, jer: gdje će stanovati, gdje će se hraniti i sl. Oni odoše u Đakovo i tu ih mladi biskup najljepše primi i namjesti!

Dolaze u posjet Preuzvišenomu dvije čč. ss. Kćeri Božjeg milosrđa iz Šestina.

Dva američka studenta. Pješke došli. Objedovali ovdje. Zanimaju se za vjersku slobodu, a onda za slobodu uopće.

3.VIII.

Dr. Zvonimir Marković, prof. iz Đakova. Priča: »Pokreće se u inozemstvu pitanje ubijenih Hrvata u 1945. g.« /.../

5.VIII.

Jučer i danas Preuzvišeni se slabije osjeća. Neke komplikacije u želucu /.../.

6.VIII.

Vlč. g. Matija Semeliker – župnik u Siglessu u Gradišću. Četiri je godine bio u Dachau. Posjetio je u Istri prijatelja, s kojim je bio u Dachau. U logoru je jedan biskup jednog logoraša zaredio za svećenika... (...)

11.VIII.

Bio sam u Zagrebu. Našao vođu za hodočašće u Mariju Bistricu (g. Popović). Preuzvišeni poručuje preuzvišenom Salisu, da najenergičnije postupi protiv CMD-a. Neka nastupi suspenzijom, kao ono 1919. g.! Zar sada da pokleknemo, kad smo toliko toga izdržali!

»Dijeceza uživa toliki ugled u svijetu, zar da sada sramotimo sebe! Bolje je časno izginuti, nego sramotno ostati! Neka nose sve...!«

Bl. Alojzije Stepinac, na izdržavanju nepravedne osude, moli Časoslov pred župnom kućom u Krašiću

12.VIII.

Hodočašće iz župe krenulo u Mariju Bistricu. Samo nas je 36 išlo pješke preko Čučerja. Ostali vlakom. Na povratku 14. o. mj. Preuzvišeni je propovijedao. Šteta u jednu ruku, da sam mu spomenuo prije propovijedi slabo držanje nekih svećenika u Međimurju. Pod tim žalosnim dojmom je govorio...!

15.VIII.

Neobično zanosno je propovijedao o Majci Božjoj, uspoređujući je sa Kovčegom zavjetnim.

19.VIII.

Iz Zagreba pozvao sam vlč. g. Kranjčića,[2] da krene (...)[3] u Krašić i kaže neke pojedinosti. Važno je, da stigne ovamo prije 1. IX. – prije nuncijeva dolaska...! /.../

27.VIII.

Vlč. g. M. Repić iz Lepoglave. Uzeli mu ključeve od crkve. Uvjeravaju narod, da će crkvu pretvoriti u muzej.

29.VIII.

»Što više čitam Cianove dnevnike, to više gledam ljudsku mizeriju i nestalnost. Kako li su bijedni mnogi političari! Njihov moral?! A onda i svršetak! Još više vidim, kolika je sreća sâv biti u službi Crkve – Ona ostaje. Pa kad i nešto pretrpiš, kako je to časno i ugodno!«

Radio Beograd demantira vijesti, da je nadb. Stepinac visoko oporezovan. Na to će Preuzvišeni: »To jest doduše Vaš porez, ali ad idem redit!«

30.VIII.

Sprema se proslava otvaranja popravljene škole. Crveni šire vijesti, da zato sutra neće biti poldanje Sv. Mise. Uzalud im!

Hoće omesti službu Božju, a kad tamo ometaju sebi!

Udba bila kod Kadleca, Ljubetića i Đurana, da bi isti pristupili C.M.D-u. »Ne!« – rekao im Đuran. »Narod bi s pravom po meni tada pljuvao!«

Majerovića i Grulicha prisilili na O.U.P. u Jaski, da potpišu, da neće više katehizirati.

31.VIII.

Sve učiteljstvo iz kotara u Krašiću na otvorenju škole. Neki se kriomice preko dana navraćaju u crkvu. – Vjernika kod poldanje sv. Mise više nego obično...! Mene okrivljuju, što nema naroda na proslavi, da sam naime najprije oglasio, da ne bude sv. Misa u 10 1/2, a onda opet iznenada, da bude! To ne stoji. Naprotiv, pomaknuo bih bio jednu i drugu sv. Misu malo naprijed, da su me molili. No kad nisu smatrali potrebnim u svojoj bahatosti – neka im bude!

1.IX.

Čita »Tajne bijele kuće« i »Cianove dnevnike« – »Smatram, da će to čitanje koristiti. Čovjek štošta i nova dozna. Čudim se, kako je Duce, n. pr., bio silno nestalan! Ciano naprotiv razborit i trijezan političar... Duce je čovjek gotovo bez vjere. Napada – ne lijepo govori o papi! Grozi se! Jadnik! Otišao je, a Papa je ostao! Nikada ne bih htio politički voditi narod. Silna odgovornost... Gledam, kako političari sude jedni o drugima: izvana lijepo, a u sebi obratno! Vidim iz ovoga i to, da mi nemamo pravoga prijatelja, osim gore dobri Bog, a na zemlji Sv. Stolica, koliko to može. Čitajući sve to vidim, kako moram sve više imati pouzdanja u dragoga Boga!«

»Sve sam više uvjerenja, da [će] i Engleskoj radi njenog držanja biti podmetnuta mina...! Previše je tu bezboštva i moralne pokvarenosti. Slično je i u Americi... Doći će svjetska revolucija, a onda Marijina pobjeda... Vi mladi svećenici ćete mnogo od toga još doživjeti. Bojim se samo za naše župe i narod, ako mladi kler mora poći u rat!«

Sastao sam se s tajnikom nuncijature u Zagrebu. Talijan je. Mladi svećenik. Daje dojam izvrsnog i pobožnog svećenika. Spomenuo mi, da je vijest o oporezovanju Preuzvišenoga, odnosno mojem, bila velika senzacija među diplomatima na Bledu. »Sretni ste – rekao mi je – što imate divan uzor uz sebe – i za sebe – u osobi Preuzvišenoga!« Mnogo ga poštuje.

Saopćim želju Preuzvišenoga g. Salisu, da se potpis Majerovića i Grulicha ima poništiti! »Nema za njih obavezne snage...!«

Župni stan u Krašiću svjedok je brojnih pohoda liječnika, koji su dolazili s nakanom da zasužnjenom i bolesnom kardinalu Stepincu pokušaju vratiti u Lepoglavskom zatvoru narušeno zdravlje.

2.IX.

Dr. Marić doznao od Rittiga, da su vrhovi silno uznemireni, što je gotovo propala stvar oko CMD. Ljute se na Salisovu okružnicu. Ispituju nije li inicijativa za nju došla iz Krašića. Zanimljivo je, da akcija oko formiranja Udruženja jest bila vođena bez sudjelovanja Rittiga. – Vjerske komisije!

Mnogim svećenicima saopćeno, da će im otpasti porez, pristupe, li CMD-u. Ne! Većina se drži!

8.IX.

/.../ Bio sam na Volavju. Preuzvišeni žali što je volavsko proštenište opalo.

»Da je tamo mlađi svećenik, još bi ga podigao!«

10.IX.

Izišli na veliku šetnju. Veseli ga, da je ljetina dobra i što smo baš ovdje pošteđeni od nevremena.

»Kako lažu ti naši neprijatelji! G. 1945. rekao sam američkom konzulu, koji je češće dolazio k meni, kako je nekad u Perziji kralj Asver dao svakom lašcu usijanom šipkom probušiti jezik. Da je kod nas takav zakon, tko bi producirao tolike šipke!?«

11.IX.

Sutra je ime Marijino. Posti. – Posti uoči svakog Marijinog dana.

12.IX.

Gđa Mila Wod dopremila je ovdje prekrasno izrađeni kip Pietà za kapelu Majke Božje Žalosne i 6 medaljona koji prikazuju sedam Žalosti Bl. Dj. Marije. Pomoću Zvonka Šimečki i mene montirala ga je. Preuzvišeni cijelo vrijeme promatra. Radostan je. »Ne idemo na objed, neka se samo to svrši.«

11.IX. (sic!)

Preuzvišeni Salis hitno se vraća iz Selca. 13. i 15.IX. saslušava ga Udba radi okružnice o Udruženju! (...)

14.IX. (sic!)

Napali me na otvorenom partijskom sastanku, što sam iza otvaranja škole rekao, da nisam znao za proslavu, pa sam u isto vrijeme odredio sv. Misu. Ne! Misa je bila kao i redovito svake nedjelje. Nitko me nije molio, da Misa bude ranije i narod je bio u crkvi, a ne na proslavi!

17.IX.

Bogoslovi su iznenada pozvani u vojsku. Reakcija vlasti – osveta za Ordinarijevu okružnicu.

19.IX.

Tuča potukla vinograde u Slavetiću i Sv. Jani. Krašić je pošteđen. Ljudi kažu: »Nadbiskup moli!«

20.IX.

Dr. (...)[4] i Dr. (...)[5] izvješćuju kao i (...)[6] otprilike (...)[7]: Iza Vaše osude, rekli su onima, koji su bili sa mnom suđeni: »Sve vas možemo danas pustiti. Mi smo svoje postigli!«

21.IX.

Preuzvišeni imao sv. Misu na groblju. Danas je začudo lijepi dan. Mnogo je svijeta kod sv. Mise. Zaželio je, da bude kao godišnje proštenje na nedjelju iza 7 žalosti u rujnu sa sv. Misom na groblju. »Želim, da se što više u narodu proširi štovanje Žalosne Gospe!«

Bogoslovi najprije dobili pozive. Zatim ih opozvali. Onda im opet ih isporučili...! »Vlast ne zna, što da poduzme! Najvolili bi pritisnuti Crkvu do kraja.« Preuzvišeni mnogo moli za jedinstvo u kleru i za ustrajnost. »Da episkopat složno ustane, to je neprobojna fronta! CMD ne uspijeva. To ih grize. Bijesni su. Zato za sada ne rješavaju porezne žalbe!«

22.IX.

Salis izgleda popustio vlastima. Ne pitam o tom Preuzvišenoga, ali spomenem, da novine nekako to najavljuju, reče mi samo: »Boli me srce i duša!«

27.IX.

Msgr. A. Majić iz Mostara. – Kuharić – Galić Leo. Ako je, kako neki kažu, Salis popustio samo taktički, svećenici prigovaraju. Kuharić otvoreno govori na koroni[8] u Okiću: »Generali uzmiču!«

25.IX.

Anonimno pismo šalje se svećenicima, u kojem ih se poziva, da stupe u Udruženje. »Biskupska konferencija – kaže Preuzvišeni – učinit će svoje. No, bojim se da će upravo naši u Zagrebu popustiti... Svoje sam rekao. Ne upravljam dijecezom. Habeant sibi!«

26.IX.

»Što više čitam L'Osservatore Romano vidim svu bijedu u svijetu. Masoni su u Francuskoj aktivni. Mislio sam, da su se povukli, ali eto ih na djelu. Katolici su otkrili cijeli tok jedne tajne sjednice...!«

Dr. Nežić i Pišonić stigli autom odmah po svršetku konferencije. Kratko razgovarali. Čini se, da je tok konferencije bio dobar. Časom bili na objedu. Nežić najavio dolazak za 2 tjedna.

Nešto kasnije drugim autom dolaze preuzv. gg. Bonefačić, Butorac i Bukatko. Zadržali se relativno dugo – do večere!

27.IX.

Dr. Čekada je cijeli dan kod nas. Govori, kako je odlučno rekao u propovijedi: »Natjerali ste nas do zadnje linije. Poručujemo Vam, da smo svijesni toga, da možemo još samo na križ, ali popustiti nećemo...«... »Riknut će kao ljute guje...« nakon konferencije (Čekada).

2.X.

Poslije konferencije Salis bio pet puta po 5 sati na Udbi. Hoće ga utući – živčano slomiti, da popusti. Prijete se: »Zar ne znate, da ste u komunističkoj državi!«

3.X.

Ovdje bila Amerikanka (iz Dalmacije) iz Los Angelesa gđa Karmelić. »Ovo ovako ne može opstati!« – rekla je.

8.X.

Zanima ga pisanje »Vjesnika« o Biskupskim konferencijama.

»Izgleda, da ih je istina upekla. Vatikan je za sve 'kriv'. Moje je uvjerenje, da svećeničkim udruženjem hoće formirati nacionalnu crkvu, kao u Kini... Nedavno sam čitao o junačkom jednom kineskom svećeniku, koji neće da pristane uz nacionalnu crkvu.«

8.X.

»Zanimljivo je, kako je Roosevelt u razgovoru s Edenom spomenuo, kako treba odvojiti Hrvate od Srba, kad su toliko heterogeni.« Eden se ne slaže s tim! »Čini mi se, da će Zapad teško platiti popuštanje crvenima!«

8-16.X.

Pariški radio prenosi pisanje »Vjesnika« o biskupskim konferencijama i o CMD-eu. Sutradan demantira to pisanje, te javlja: »Biskupske konferencije

nisu bile tajne, nego javne. Biskupi su zabranili S.U.,[9] jer ga državna vlast hoće upotrijebiti protiv Crkve.

»New York Times« javlja, da režim u Jugoslaviji sa CMD-om želi osnovati nacionalnu crkvu.

Kadlec javlja, kako je pariški radio zanosno govorio o Preuzvišenom. Prije naime 14 dana bio je ovdje jedan francuski svećenik-parlamentarac i dopisnik France Presse (Srbin) i jedan od U. za Informacije. Tom prilikom Preuzvišeni je rekao: »Gospodin Bog nije nikada izgubio bitku! Ako je Crkva koji puta jače bila pritisnuta, to je kazna bila veća.«

15.X.

Korona. »Non expedit = Non licet«, poručuje On svećenicima.

12-22.X.52.

Bio sam u Zagrebu. Dr. (...)[10] kaže, da će u Rimu izići »Bijela knjiga«. Posjeduju dokumente, kako je Tito bio u vezi i s Hitlerom – Opis Dravograda... Partizani u ustaškoj uniformi ubijali i pljačkali samo da omraze ljude...

Dr. Gahs[11] kaže, da je borba protiv Crkve ovdje pojačana poslije Edenova posjeta. Englezi su nam neprijatelji...

Bogoslovija lijepo radi: 65 bogoslova je tamo, a 65 u vojsci. **Iz vojske** se vraćaju očeličeni!

Zbog lažnog i zlonamjernog tumačenja ove slike mnogi su zavedeni pomislili da je nadbiskup Stepinac pozdravljao ispruženom rukom. Fotografije demantiraju lažne objede, na njima montirane optužbe i nepravedne presude. Naime, dok Poglavnik i drugi sudionici pozdravljaju uzdignute ruke, nadbiskup Stepinac je svoje ruke prekrižio ispod prsiju, a papinski izaslanik p. Marcone ih drži u redovničkoj odjeći, kako i priliči benediktincima.

Zagrebačke crkve visoko su oporezovane. Danas **sam i ja** predao tužbu na Upravni sud radi poreza (90.600).

Vlč. gg. Josip Crnković u Bjelovaru, Maček u Davoru i **ljubljanski** tajnik zatvoreni. Svi biskupi – saslušavani. Državno tužioštvo izdalo nalog Ordinariju, da ni **usmeno**, ni pismeno ne smije širiti »Non licet«.

U »Acta O.F.M.« čitali smo slučaj biskupa Jarre u Kini. Zatvoren je – umro – pravi mučenik. – »Pouka za naše CMD-aše. To neka bi pročitali na sastanku u Ljubljani... Komu to nije dosta, žalosno je. Kuda to vodi?... Ja se nadam, da nijedan čestiti svećenik ne će popustiti. Molim dragoga Boga i Bogorodicu za donum perseverantiae za sebe, svećenike i vjernike. In Te, Domine, speravi!«

»Nije li slično i kod nas. Promijenite samo imena i eto Vam slike kako je kod nas. Oni hoće preko CMD-a na svaki način formirati nacionalnu Crkvu – odcjep od Rima i što smo onda.«[13] Nakon ovog teksta ispisanog strojem stoji upisano nalivperom: *E. to preveo iz Acta Fratrum Minorum.*

27.X.52.

Danas je primio iz Rima kartu sa potpisima svojih kolega. Neobično je razdragan kod večere. U duhu je s njima. Priča mi mnoge pojedinosti, što je doživio na studiju u Rimu...

30.X.52.

Radio London javlja da je Eden tražio potpuno oslobođenje Preuzvišenoga – kod Tita. Pariz drugčije: Eden je dao Titu do znanja mišljenje engleske vlade o vjerskoj toleranciji, a slučaj Preuzvišenoga, da je stvar Jugoslavije. »To je stvar Gospodina Boga – i kad on reče: dosta, neće se pitati ni Tita, ni Edena. Bog zna, gdje i oni tada budu. Uostalom niti želim, niti molim za oslobođenje.

Trpjeti i umrijeti za Božju stvar – kud ćete više!«

Veseo je što svijet lijepo dolazi na listopadsku **pobožnost**, osobito djeca.

HVALA VAM

ŠTO ČITATE I DRUGIMA OMOGUĆUJETE PRIMATI GLASNIK »BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC« AKO NAVRIJEME PODMIRITE SVOJE OBVEZE PREMA GLASNIKU, ON ĆE MOĆI REDOVITO IZLAZITI I BITI VJESNIK NJEGOVIH VRLINA, KOJIMA GA JE BOG PROSLAVIO ZA DOBRO SVOJE CRKVE I HRVATSKOG NARODA. GLASNIK MOŽE SVAKI ČITATELJ I SVJEDOK OBOGATITI SVOJIM DOPISOM I USPOMENAMA NA KARDINALA STEPINCA, ILI FOTOGRAFIJOM IZ NJEGOVA ŽIVOTA. AKO STE BILI DIONIK KOJE SVEČANOSTI PRIREĐENE U NJEGOV SPOMEN, IZVIJESTITE O TOME PUTEM. GLASNIKA SVE PRIJATELJE I ŠTOVATELJE KARD. STEPINCA.

Misijska skupina iz Župe sv. Antuna Padovanskoga u Zagrebu, u pohodu »Spomen-zbirci« iz ostavštine bl. A. Stepinca, 21. studenoga 2000.

Neobično raspoložen kod večere. Obnavlja uspomene iz Germanikuma. Sjeća se dobrog špirituala O. Pfülfa, O. rektora, koji mu je dao za uspomenu malu sliku Majke Božje, koju on trajno drži na stolu pred sobom – Zatim govori o studiju, rukometu, izletima, kako je s kolegom Wendelom uvodio struju i sl... Veliko priznanje daje isusovačkom odgoju – redu. Smisao za red imao je, koliko vidim iz njegovih riječi, i prije, ali je stvar dotjerala – zavodska disciplina u Germanikumu – autodisciplina – to je potpuni čovjek!

31.X.52.

Silno nevrijeme. Kiša. Krupačani morali u Krašić kroz Pribić, jer je Kupčina silno narasla. »O da bi sutra na Sve Svete i Dušni dan bilo lijepo vrijeme. No, sutra je subota, Marijin dan, mora se barem malo pokazati sunce.«

1.XI.52.

I nastalo je lijepo vrijeme... Propovijeda na groblju.

Rekao mi je: »Vi ste mladi i doživjet ćete procvat Crkve Božje. Dakako ne vanjski sjaj, nego preporod u dušama – Vi ćete sigurno kao manuduktor ove naše ministrante voditi k oltaru...«

Dobio je iz Amerike »Američki katolički glasnik«, u kojem piše o progonima u Jugoslaviji i o proštenju Presvetoga Trojstva u Krašiću.

3.XI.52.

Jučer je imao tri sv. Mise u kapeli na groblju. Neumorno ispovijedao je 1. i 2. XI. o. g.

Pohodio Preuzvišenoga general reda bolničke braće iz USA. »Mi bolje znamo, kako je ovdje, negoli vi« – rekao nam je.

Odgovorio sam zastupniku Care-a i predao imena triju čč. sestara, da ih uruči Msgr. Concius-u u New Yorku. – U zadnje vrijeme ne stižu – paketi – ni pošta!

4.XI.52.

Pohodio Preuzvišenoga – preuzv. J. Pavlišić.

Dr. Nežić interniran u kotar u Pazin.

5.XI.52. /.../

Vlč. g. Đuran dobio poziv za svećenički sastanak svećenika jaskanskog i karlovačkog kotara, koji će se održati u jednom karlovačkom hotelu. Krakar obilazi naokolo autom Udbe i agitira. Preuzvišeni: »To je izdaja Boga!«

Radostan je, što je Eisenhower pobijedio na izborima.

Kako je kongresu partije u Zagrebu došlo do onog Đurićevog ispada – Preuzvišeni to poprati: »'Ut illos confundere digneris'« – još ću više moliti!«

8.XI.52.

Pišonić u Beogradu. »Bebler sa izvinjavanjem predaje notu Nunciju... Vatikan se ne boji. Istina je na njegovoj strani...«

9.XI.52.

Partijci na sastanku u Hrženiku napali nas prosto govoreći – da su Stepinac i Vraneković upriličili procesiju na groblje 2.XI. u nedjelju, a ne 1.XI. samo da ometa zbor birača. – Nama to ni na kraj pameti. Mi ne trebamo ometati **takove stvari**. Vjernici znaju, gdje im je mjesto.

»Biskupi ne popuštaju. 'Non licet' ostaje na snazi. Vi ste mladi i doživjet ćete procvat Božje Crkve. Svršiti će sve ovo, makar Stepinac morao i umrijeti.«

13.XI.52.

U posjetu bili dr. Lach i Pišonić. Ništa posebnog?

pisma čitatelja

POŠTOVANI!

Sigurna sam da mi je blaženi Alojzije uslišao molbu, te mi je dijete upisano na fakultet.

Mislim da je primljen čudom, jer je bio ispod »crte« iz njemačkog, a iz lingvistike dvanaesti. Žarko sam molila da blaženi Alojzije moli majku Nebesku i dragog Isusa da omekša srca profesora i da ga prime.

Ako ovo pomaže, sretna sam, Anda Mr.

15.XI.52.

Severin Pernek, Josip Đuran. Đuran nam priča, kako Udba angažira neke ženetine, da mu se nametnu, da ga onda mogu objediti pred narodom. Slično i za mene rekao je udbaš Drpić pred Matom Ćukom kbr 144., da Vraneković mora imati u mjestu ljubavnicu, jer da on ne može bez nje živjeti.

16.XI.52.

Preuvišeni vjenčao nećaka Branka. Bio je i na svadbi kod zaručnice France, kćeri Petra Stepinac. Kad smo polazili tamo, milicija izletila iz menze na ulicu.– Razbojničkim upravo pogledom gledaju za nama. Svatova bilo mnogo – i lijepo raspoloženje. Nižu se običajne zdravice u slavu Presvetog Trojstva, Srca Isusova, Duha Svetoga, Bogorodice, Majke Božje, Lijepe naše, – i onda pozdrav Preuzvišenom. Djever Ivan Matko lijepo je i zanosno govorio, tako da je sav zbor stojeći dugo pljeskao i sa »živio« pozdravio Preuzvišenoga. Njegov je odgovor dirnuo sve do srca!

18.XI.52.

Posjet vlč. gg.: J. Ormuž, S. Draksler, Josip Pinturić, Drago Žnidaršić, Krešo Ivšić, Matej Duduković. Objed kod J. Šimečkoga. – Vedro raspoloženje, jer smo svi *unum cor*!

19.XI.52.

Vlč. g. S. Petrović iz Prekrižja javlja, da se čvrsto drži svećenstvo iz okolice Varaždina i u Međimurju. Svi osuđuju Jambrošića.

20.XI.52.

»Stupiti u CMD – jest izdaja Boga!«

---

1 Pod vedrim nebom; na otvorenom prostoru; izvan crkve.

2 Ime precrtano i nečitljivo. Iz župnikovog zapisa od 25. kolovoza riječ je o vlč. Kranjčiću.

3 Ime precrtano i nečitljivo.

4 Ime precrtano i nečitljivo.

5 Ime precrtano i nečitljivo.

6 Ime precrtano i nečitljivo.

7 Ime precrtano i nečitljivo.

8 Godišnja svećenička skupština s predavanjima u vidu permanentnog obrazovanja klera i traženja novih načina pastoralnoga rada.

9 Svećeničko udruženje.

10 Ime precrtano i nečitljivo.

11 Ime je prekriženo, ali čitljivo.

12 Gornje su riječi napisane kao uvod u ovo, dnevniku priloženo, izvješće:

Izraz poštovanja i vjernosti katoličkih vjernika u Kini prigodom pogreba preuzv. Ćirila Jarre, biskupa.

Preuzv. Ćiril Jarre, biskup, franjevac, umro je u komunističkom zatvoru u Kini ove godine i onda je policija (komunistička) predala tijelo da se zakopa. Odmah su ga obukli u najbolje biskupsko ruho crvene boje, i istoga dana uveče bilo je tijelo lijepo ukrašeno, preneseno u kapelu misijske bolnice (kojom sada već upravljaju komunisti). Odmah su svi u gradu saznali za smrt preuzv. nadbiskupa i dolazili, da odaju počast njegovom mrtvom tijelu.

Drugi dan, devetog ožujka, u nedjelju ujutro odslužili su prvi Requiem u istoj kapeli. Vjernici su stizali u tolikom broju, da se policija čudila. Jedan od takozvane "samostalne Crkve" (to su oni jadnici, koji su na pritisak komunističke vlade pristali, da se odcijepe od Rima, a onda dakako i od Katoličke Crkve) upao je pred policijom i vjernicima u gorki plač.

Kršćani, koji su napunili kapelu i susjedni vrt, pjevali su bez prestanka Te Deum. Oko podne je policija istjerala narod iz kapele i naredila, da se tijelo odmah ukopa izvan grada u selu Kukiafen, daleko 12 kilometara odanle. Pošli su u Kukiafen preko Hungkialou u 2 sata popodne i stigli u Hunkialou u 5 sati istoga dana. Tu su vjernici protestirali zbog toga, što se tijelo mora odmah ukopati i poslali su deputaciju na policiju. Policija je dozvolila, da se ukop odgodi do dana 11. ožujka. Međutim je Tung-welung (skinuti generalni vikar, koji je prije bio optužio nadbiskupa i sada je vođa te nove tobožno samostalne crkve) opomenuo policiju, da je crvena boja, u koju su obukli nadbiskupa znak, da je nadbiskup mučenik. Stoga je odmah u noći policija provela istragu o toj stvari i naredila da se tijelo odmah preveze u Kukiafen i ondje pokopa. Tako su tijelo prenijeli u Kukiafen i ondje pokopali provizorno uz plač kršćana onoga mjesta.

Dne 10. ožujka ujutro došao je u 5 sati nalog, da se tijelo opet iskopa i preveze u Hungkialou. I tako su načinili. Izostala je svečana Misa. U 10 sati je onaj isti Tung-welung (apostata) u prisutnosti policije skinuo sa nadbiskupovog tijela odijelo crvene boje i htio mu obući robijaško odijelo zatvorenih kriminalaca. Puk je protestirao i prokleo ga. Nato su dozvolili, da se nadbiskupa može obući u bijelo misno biskupsko odijelo. Iza toga je policija naredila, da se tijelo odmah ukopa. Nato su sa strane vjernika uslijedili novi protesti i molbe. Policija je telefonom pozvala policijsku centralu, koja je dozvolila, da se pogreb odgodi do drugoga dana o podne. Slijedećeg dana, 11. ožujka sabrao se silan narod, i iz mjesta udaljenih po 20 i 30 milja. U 9 sati pjevali su Requiem. Pod Misom je policija pretražila mrtvo tijelo, ima li na njemu rana. Iza Mise dano je odrešenje. Zatim su mrtvo tijelo nadbiskupovo ponijeli na nosiljci muževi i žene sve do Kukiafena, 6 milja daleko. Svi su vjernici pratili mrtvo tijelo i policija nije znala što da čini.

Apsolutno je nemoguće opisati ganuće puka i nastojanje, da se domogne relikvija časnoga pokojnika, tako da su i bradu nadbiskupovu odrezali, koja je bila velika i lijepa (u misijama nose biskupi i svećenici brade i brkove). Na dan pogreba tijelo je (makar već mrtvo već četvrti dan) bilo potpunoma gipko, kao da je živo. Ruke su časnoga umrloga nadbiskupa blagoslovile (dodirom) na stotine krunica i medaljica. Više su poljubaca primile njegove ruke i noge ovog posljednjeg jutra negoli u 23 godine njegova episkopata.

Plod smrti: sa žrtvom nadbiskupovom izgleda da je umrla i zloglasna "samostalna Crkva".

Bivši njegov vikar i apostata Tung-welung bio je tako proklet, ismijan i izrugan u Hunkialou u prisutnosti komunističke policije, osobito od žena, mladića i djevojaka, da se više nije usudio doći u ovo mjesto. Nadamo se, da će pokojni nadbiskup biti budući zaštitnik – mučenik Tsinana.

Postulatura za proglašenje svetim blaženog Alojzija Stepinca je pripremila za tisak knjigu izvornih dokumenta i svjedočanstava o pomoći koju je zagrebački nadbiskup, blaženi Alojzije Stepinac, za vrijeme 2. svjetskog rata, pružio ugroženom pučanstvu židovske narodnosti i vjeroispovijesti.

Pripremajući za objavljivanje te dokumente, došli smo do zaključka da bi svaki pismen, istinoljubiv i pravedan čovjek morao uočiti Alojzijevu osjetljivost za bližnjega u bijedi. Svjetski tisak nažalost nastavlja, opako i zlonamjerno, ignorirajući i zapostavljajući povijesnu istinu i dokumente, ocrnjivati Blaženikovu osobu. A upravo nam ga dokumenti prikazuju kao neustrašivog borca za ljudska prava i slobodu. Svojim poticajima, intervencijama, osobnim darovima, putem Caritasa i velikodušnih katoličkih obitelji, samostana i župnika, uspio je zaštititi i spasiti na tisuće prognanika, izbjeglica i ugroženih građana, bez obzira na njihovu vjersku, ideološku ili nacionalnu opredijeljenost. Čitatelji i u ovom broju Glasnika mogu s radošću i ponosom pročitati nekoliko takvih izvješća, koja su i poticaj na uvijek aktualno svjedočanstvo kršćanske ljubavi.

1. Fizičke prijetnje nadbiskupu Alojziju Stepincu koje su mu 14. kolovoza 1941. uputili nepoznati potpisnici, u rukopisnom izvorniku označeni kao predstavnici Hrvatske katoličke omladine.

Izvor: Izvornik pisma priležи u 4. svesku dnevnika nadbiskupa Alojzija Stepinca, na str. 336.

»Mi!

Čitava hrvatska omladina i katolička mladež oštro vas kritikujemo, i strahovito optužujemo sa pravednim gnjevom, što niste u vašem govoru niti jednom riječi spomenuli Poglavnika! našeg dragog velikog vođu!

Mnogo ste izgubili u očima čitave omladine, a na mladosti svijet ostaje! – Sa svih strana se čuje danas oštar i pravedan gnjev protiv vas, – i zato vas upozoravamo, nemojte to olako shvatiti! – Moguće je to bio slučaj, ali mi vas upozoravamo, sa ovakvim postupkom, postoji opravdana i temeljita sumnja, da i dalje podržavate veze sa Jugoslavenima i Srbima kao njihov stari drug borac sa **Solunskog fronta**!!!! Mi mrzimo sve, što nam ruši našu dragu Državu, i svakoga tko zaštićuje Židove, kojima je jedini cilj i želja da boljševizam zavlada svijetom. –

Hrvatska katolička omladina. – 14/VIII. 1941.«

Ni vrućina nije spriječila brojne predstavnike mladih da u odori otaca dočekaju Svetog Oca, na Žnjanu 4. listopada 1998.

2. Svjedočanstvo Hinka Manna napisano 20. rujna 1945., o pomoći koju je nadbiskup Stepinac pružio Židovima.

Izvor: Arhiv Hrvatske, Zagreb, ZKRZ-GUZ 2235/2–45, kut. 10, str. 90–93.

»(...) Sa tim memorandumom u džepu, ja sam idući dan u pola 8 ujutro našao se sa Hahnom pred Katedralom. Bilo je to u nedjelju, dan prije početka biskupskih konferenca 1941. Hahn je imao preko sebe prebačen kaput da se prikrije njegova golotinja, jer je išao pred nadbiskupa, tačno onakav, kakav je bježao iz Jasenovca. Kako je bilo dogovoreno, g. Dumić (predsjednik Karitasa, op. J. B.) čekao je pred ulazom u Dvor. Bio je začuđen kad je vidio mene. Ja sam mu u brzini ispričao razlog zašto sam ja došao i kako su me članovi žid. općine ostavili na cjedilu. Dumić zgražajući se ovakvom postupku odveo je Hahna i mene u Dvor, dok je Römer koji je Hahna odveo čekao u kolima.

Nadbiskup nas je primio u svojoj biblioteci. Osim Dumića, Hahna i mene bio je uz Stepinca i njegov tajnik te još jedan svećenik, za kojeg sam predmnijevao da je papinski legat. Uzbuđen pričam Nadbiskupu što me je dovelo do njega. Molim ga da sasluša doživljaje jednog bjegunca iz Jasenovca. U to Hahn zbaci sa sebe kaput i pokaže se u onakovom jadnom stanju u kakovom je došao iz Jasenovca, te započne opisivati logor u Jasenovcu, njegove mučitelje, njegove žrtve, i pokazuje svoje otvorene rane koje su još pomalo krvarile.

Promatrao sam lice Nadbiskupovo. Ovo je bivalo sve mračnije i mračnije, dok mu nisu potekle suze iz očiju. Kada je Hahn završio, okrenuo se Nadbiskup prema meni i rekao: »Ja sam od Pavelića već tražio da se dokinu ta zvjerstva po logorima, no on me je uvjeravao da je to neistinito što se priča o logorima. Sada me ali nitko više ne će razuvjeriti.« Zadržali smo se kod Nadbiskupa od pola 8 ujutro do 10 prije podne. U dva i po sati može se mnogo toga da kaže. Prije odlaska uručio sam mu još moju pismenu molbu, umolivši ga da i ovo pročita. Dok sam ja sa Hahnom otišao, Dumić je još ostao kod Nadbiskupa. Kasnije mi je rekao da je Nadbiskup odmah nakon našeg odlaska sjeo i pročitao moju molbu, te dao nalog da se ova odmah prevede na latinski. Ta da je umnožena i razdijeljena svim biskupima na konferenciju i isto tako da je s popratim pismom otpremljena u Vatikan. Hahnu je uspjelo da se potom prebaci preko granice. (...)

Ali prije nego će Kuehnel sa Millerom doći tamo da joj savjetuje, da skloni sve što bi bilo od vrijednosti, a napose biblioteku dra. Kastla, i savjetovao joj da sve te predmete spremi u sanduke i dade na čuvanje, napomenuvši, da je i dr. Sik svoju biblioteku dao onamo na čuvanje. Taj stan je stvarno bio onda po gđi Bluehweiss predan Milleru, a gđa Bluehweiss mi je kasnije pričala kako je Miller došao u njen stan, predstavivši se tko je, ali odmah napomenuo, da ga se ne treba bojati, jer da joj on ne će ništa učiniti.«

KRONIKA

ZAJEDNICA ŠTOVATELJA BL. A. STEPINCA

Na 3. obljetnicu proglašenja blaženim kardinala Stepinca i 41. obljetnicu njegove mučeničke smrti utemeljena je **Zajednica štovatelja bl. A. Stepinca.** Kroz nepuna dva mjeseca, do 31. ožujka 2001., u nju se učlanilo 810 vjernika. Najviše njih dolazi iz župe Bl. A. Stepinca u Koprivnici (110), iz Marije Bistrice (53), iz Đurđevca (46), Sv. Petra u Zagrebu (40), iz Cvetkovića u župi Jastrebarsko (38), iz župe Bl. A. Stepinca u Zagrebu (30), Kat. Društva »Branimir« u Splitu (25), iz župe Ranjenog Isusa u V. Gorici (20) itd. Pojedinačno su se prijavili štovatelji iz svih župa grada Zagreba, te 15 župa iz ostalih hrvatskih biskupija.

Čitatelji Glasnika i svaki vjernik može pristupnicu zaiskati na adresi Postulature ili zajednički u dogovoru sa župnikom. Taj oblik pristupanja zajednici ujedno je jamstvo da će i župnik s tim štovateljima moliti i promicati Blaženikovo štovanje.

Svaki štovatelj Blaženog Alojzija Stepinca uključen u ovu zajednicu moli:

– za čast i proslavu Isusa Krista i Katoličke crkve

– za čvrstoću osobne vjere i vjernosti Isusu Kristu i Crkvi

– za svoje osobne nakane i potrebe

– za Domovinu Hrvatsku i svakog čovjeka

– za očitovanje i potvrdu svetosti bl. Alojzija Stepinca u postupku njegove Kauze za proglašenje svetim

Uz molitvu svaki štovatelj Bl. Alojzija Stepinca uključen u ovu molitvenu Zajednicu svojim radom nastoji:

– savjesno obavljati svoje svakidašnje obveze

– svjedočiti kršćanske istine u privatnom i javnom životu

– surađivati s Postulaturom u promicanju Blaženikova glasa svetosti i mučeništva

– sudjelovati svakog 10. u mjesecu u slavlju sv. Mise ili molitvenom sastanku

– darom i žrtvom pridonositi za uspješan dovršetak postupka za proglašenje svetim Bl. Alojzija Stepinca

– što češće moliti molitvu za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca (vidi str. 62.)

Prvo okupljanje Zajednice bit će u četvrtak, 21. lipnja 2001., na imendan bl. Alojzija. Očekujemo štovatelje iz Zagreba i okolnih župa. Na susret su pozvani i svi ostali Blaženikovi štovatelji.

Susret će se održati u »Svečanoj dvorani« Dječačkog sjemeništa na Šalati u Zagrebu.

Program će započeti u 15 sati s ovim dnevnim redom:

- Dobrodošlica i pozdravne riječi
- Predstavljanje i upoznavanje štovatelja
- Razmatranje o bl. Alojziju Stepincu
- Molitva vjernih – riječju i pjesmom
- Odmor i domjenak
- Izbor suradnika za kontakte s Postulaturom
- Kulturno-umjetnički program na teme iz Blaženikova života

U 19 sati svečano euharistijsko slavlje u Zagrebačkoj katedrali.

U drugim mjestima će se molitveni susret s Postulatorom ostvariti tijekom jesenskih mjeseci.

»IN TE, DOMINE, SPERAVI!«

Hodočašće ministranata u Zagrebačku katedralu - 1965. g.

Među mnoštvom ministranata iz zagrebačke nadbiskupije hodočastila je i grupa ministranata iz župe Marija Bistrica. Prinijeli su i prikazane darove: Uskrsnu svijeću, simbol Krista svjetlo svijeta, i licitarsko srce, znak župe i svetišta Majke B. Bističke.

Ovi dječaci na priloženoj fotografiji bili su dobri vjeroučenici, revni ministranti, a i dalje su u životu ostali dobri vjernici.

Trojica su primila svećenički red, revno vrše pastoralnu službu, no jedan je među pokojnima. Ministranti su ures liturgijske službe.

Lovro Cindori, njihov vjeroučitelj

Ministranti iz Marije Bistrice na grobu bl. A. Stepinca u Zagrebačkoj katedrali 1965.; među njima su i trojica budućih svećenika: **Franjo Behek** (u 1. redu, 5. slijeva; umro kao župnik u Novigradu na Dobri 1996.); **Josip Čukman** (3. red, 2. slijeva; župnik u Zlataru); **Ivan Hrastović** (3. red, 4. slijeva; župnik u Loboru)

Izložba u BLATU (Korčula)

Izložba »Blaženi Alojzije Stepinac«, sastavljena od predmeta kojima se Blaženik služio za svojega života, te dokumenata i fotografija o njegovom životu i djelovanju, priređena je u Blatu na Korčuli od 12. do 19. ožujka 2000. Organizator izložbe u Maloj dvorani Doma kulture bila je Biskupija dubrovačka, Župni ured Blato i Poglavarstvo općine Blato (Odbor za kulturu). Priređivač je pripremio izvrstan vodič izložbe, s brojnim mislima iz propovijedi i pisama bl. Alojzija Stepinca te uglednika iz crkvenog i javnog života u domovini i u svijetu. Prigodni životopis sastavio je Josip Barišić. Autor izložbe bio je dr. Juraj Batelja, voditelj postupka za kanonizaciju bl. kard. Stepinca.

Nova crkva u čast bl. A. Stepinca

Brigom mons. Željka Slonjšaka, župnika u Kutini, u Kutinskoj Slatini je utemeljena nova župa bl. Alojzija Stepinca, čime su zadovoljeni dugogodišnji zahtjevi mještana šest pripadajućih sela. Utemeljenjem župe pokrenute su i započete aktivnosti na izgradnji župne crkve i župnog dvora, za što je 10. veljače postavljen i posvećen temeljni kamen.

U Limi posvećen oltar u čast bl. Alojzija Stepinca

Kardinal Vinko Puljić, vrhbosanski nadbiskup u četvrtak 15. ožujka 2001. na Katoličkom sveučilištu Santa Maria u Arequipi primio je počasni doktorat, a u nedjelju 11. ožujka 2001. posvetio je oltar i župnu crkvu sv. Leopolda Mandića u Limi, u kojoj mise slave Hrvati i Peruanci. U oltar su položene relikvije blaženog Alojzija Stepinca.

Pohvalne kritike Sluzi Božjemu Aleksi Benigaru, piscu Stepinčeva životopisa

Na Simpoziju o 100. obljetnici osnutka Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, 9. ožujka 2001., govorio je i prof. Jure Krišto. Zboreći na temu: »Prepoznatljivosti društvenog i crkvenog stanja u Hrvatskoj u Benigarovoj biografiji o kardinalu Stepincu«, iznio je korisne kritike koje bi trebale ukazati na popravke u novom izdanju, ali je to opravdano time što Aleksa Benigar nije bio povjesničar niti je boravio u domovini za vrijeme pisanja biografije o Stepincu, te nije mogao znati za sva događanja na ovim prostorima.

Najavljeno zahvalno hodočašće Zagrebačke nadbiskupije u Rim

Na redovitoj sjednici Prezbiterskog vijeća Zagrebačke nadbiskupije, održanoj pod predsjedanjem mons. Josipa Bozanića, nadbiskupa zagrebačkoga, u ponedjeljak 12. ožujka, pomoćni biskup Josip Mrzljak obavijestio je vijećnike da će se od 26. do 30. studenoga održati hodočašće Zagrebačke nadbiskupije u Rim, s ciljem iskazati zahvalnost papi Ivanu Pavlu II. za proglašenje blaženim kardinala Alojzija Stepinca te u povodu znanstvenog

skupa koji će se u to vrijeme održati u Rimu, a bit će posvećen kardinalu Franji Šeperu, nekadašnjem zagrebačkom nadbiskupu i pročelniku Kongregacije za nauk vjere, o 20. obljetnici njegove smrti.

BLAGOSLOVLJEN STEPINČEV KIP U BISTRIČKOM KARMELU

Mons. Josip Mrzljak, pomoćni biskup zagrebački, otkriva i blagoslivlje kip bl. Alojzija Stepinca na ulazu u Karmel u Mariji Bistrici, 11. veljače 2001. Kip je izradila akad. kiparica Marina Stoponja.

Zagrebački pomoćni biskup Josip Mrzljak blagoslovio je u nedjelju 11. veljače brončani kip bl. Alojzija Stepinca u karmelu u Mariji Bistrici, čime je označen završetak radova na tom karmelu. Nakon blagoslova biskup Mrzljak predvodio je misno slavlje u samostanskoj crkvi. Na početku mise sve okupljene je pozdravio upravitelj bistričkog svetišta mons. Lovro Cindori. Na kraju misnog slavlja okupljenima se obratio prebendar Mijo Gabrić, koji je zahvalio izvođačima radova, te biskupski vikar za kontemplativne osobe posvećenog života u Zagrebačkoj nadbiskupiji, karmelićanski provincijal o. Vjenceslav Mihetec. Na misnom slavlju pjevanje je predvodio zbor Nadbiskupskoga dječačkog sjemeništa iz Zagreba uz tamburašku pratnju pod ravnanjem Josipa Pustičkog. Sjemeništarci su došli u Mariju Bistricu u pratnji svog rektora dr. Jurja Batelje, koji je postulator za proglašenje svetim bl. kardinala Stepinca, te prefekta vlč. Dominika Vukalovića.

pisma čitatelja

DRAGI MONSINJORE! (DR. BATELJA)

Potvrđujem primitak Vašega pisma od 12. veljače 2001. godine. Hvala Vam na pažnji, osobito što ste mi poslali četiri primjerka pristupnice u zajednicu »Bl. Alojzije Stepinac«.

Pristupnicu sam fotokopirao u 220 primjeraka, od kojih sam 160 već poslao na razne adrese. Vrlo se dobro sjećam moga prvoga i posljednjega susreta s blaženim Alojzijem, Viktorom, Stepincem. To je bilo 1938. godine u Sloveniji, u župi sv. Križ, nedaleko od Jesenica. Tu sam došao kao mladomisnik, sa slugom Božjim, mojim magistrom fra Antom Antićem. Imao sam tu milost da sam tu tri dana boravio u njegovoj blizini. Osobito su na mene ostavili duboki dojam susreti za vrijeme euharistijskog slavlja, kao i nešto neposredniji susreti za vrijeme zajedničkog blagovanja.

Ono što me se osobito dojmilo kod bl. Alojzija Stepinca, bila je činjenica duboke i istinske sabranosti kod svake Sv. mise. Kako je tih dana bilo tu prisutno više svećenika na odmoru, on nije propuštao nijednu prigodu slavljenja, te je u dubokoj sabranosti prisustvovao svakoj Sv. misi. A tog dana su jedan za drugim šestorica misnika služila Sv. misu.

Uz sve navedeno, na mene je uz to ostavio jako duboki dojam i čin njegove sinovske zahvale prema Bogu poslije svake Sv. mise.

Ovih mojih nekoliko mladomisničkih zapažanja neka i vama budu snaga i poticaj u daljnjem radu oko postupka za proglašenje svetim, našega blagopokojnoga kardinala, mučenika, bl. Alojzija Stepinca.

Svako dobro i uspjeh u radu, uz srdačan pozdrav želi vam fra Kruno Vukušić.

Fra Kruno Vukušić
Imotski,
11. ožujka 2001.

CRNA KNJIGA

Zbog zanimanja čitatelja za hrvatsku »Crnu knjigu«, koja je pod naslovom »Crna knjiga o grozovitostima komunističke vladavine u Hrvatskoj« zapisana u proljeće 1946., a Postulatura za proglašenje svetim blaženog Alojzija Stepinca ju je po prvi put objavila u studenome 1999., donosimo u ovom broju Glasnika uvodne misli u to osebujno svjedočanstvo o prilikama koje su nastale dolaskom komunističke vlasti.

Bl. A. Stepinac prigodom blagoslova Češkog doma u Daruvaru 4. lipnja 1939.; iza Nadbiskupa vlč. Ivan Prahir; desno od Nadbiskupa vlč. Mijo Ettinger, župnik u Daruvaru; ispred Nadbiskupa vlč. gg. Dragutin Nežić i Filip Homolka; posve lijevo vlč. dr. Josip Salač, a u desnom uglu vlč. g. Vladimir Dumbović; foto: Života; arhiv: Zvonko Horvat u Daruvaru

UVOD

Ako će u demokratskim državama ikada zavladati komunizam, kako danas vlada u Jugoslaviji, one će tek tada znati što je komunizam. Jer samo onaj može znati, što je komunizam, tko ga je doživio.

Čak ni oni, koji su ga doživjeli, ne mogu nam potpuno reći, što je komunizam. Stotine tisuće Hrvata, što ih je komunizam dosad potamanio, da ustanu iz zemlje – jer su im grobovi nepoznati – i da im se vrati dar govora i predsmrtne memorije, pa da se krenu u demokratske države i sve kažu što su doživjeli, tek onda bi one znale što je komunizam.

U svojoj *propagandi* imaju komunisti najveću prodornu snagu *obmanjivanja svijeta.* Koji hoće da upoznaju komunizam po njegovoj štampi, mogu to samo na taj način, da sve ono, što se u toj štampi tvrdi, smatraju u stvarnosti suprotnim. Ako se svjetska štampa ikada služila *sredstvom laži, sistematskog zavaravanja,* onda je neslućeni *vrhunac* postigla *u komunističkoj štampi.* Utjecaju te štampe – i drugih propagandističkih sredstava – na široke slojeve nekritične mase, ima se uglavnom pripisati fatalno nepoznavanje komunizma. Uzmimo jedan primjer:

S protestnog mitinga u Beogradu apeliraju kulturni radnici na cijeli svijet, neka se digne protiv terora i prolijevanja krvi u zoni »A« Julijske Krajine. Tamo se »val najcrnijeg terora srušio na slobodoljubivi narod«; tamo su Hrvati »u borbi protiv fašizma prolili more krvi, da dokažu, da imaju pravo na život i kao ljudi i kao narod«; tamo treba prestati s mučenjem naroda teroriziranjem... da narod može izraziti svoju volju, koja predstavlja isti ideal slobode, za koji je ginuo četiri godine.« – Tko to čita, a ne zna, kakovo je stanje u Hrvatskoj, tko ne zna, da niti *nacrnija boja nije kadra prikazati val komunističkog terora u Hrvatskoj,* taj bi mogao biti sklon u beskrajnoj naivnosti i povjerovati, da izvan zone »A« Hrvati najsretnije uživaju sva prava i kao ljudi i kao narod. Mogao bi vjerovati da u Hrvatskoj vlada visoka kulturna i moralna svijest protiv mučenja. Mogao bi s udivljenjem vjerovati, da je taj narod u najvećoj slobodi na izborima izrazio svoju volju za onaj ideal, za koji se borio četiri godine. Mogao bi vjerovati, da čitav narod jednodušno stoji iza državne vlasti i odobrava komunistički sistem, pa kad bi se još različiti inozemni »eksperti« došli ovamo prošetati ulicama i vidjeli manifestacije, kad bi se dali voditi po nekim priredbama, svijet bi od njih doznao, kako u Jugoslaviji vlada elan, progres, svestrani preporod.

Namjesto riječi neka govore facta. To će biti ovdje naša zadaća.

Najprije i općenito ovo: Neka se *u Jugoslaviji provedu izbori, i to pod internacionalnom kontrolom od početka do kraja. Pa ako će sadašnji sistem i režim imati više od deset posto* (ima već krajeva, gdje nemaju nikoga osim rijetkih pojedinaca), *neka onda hrvatski narod zauvijek ostane rob.* To će biti najsigurnije faktično mjerilo za prosuđivanje sadašnje stvarnosti. Onda će tek narod moći slobodno izjaviti svoju volju.

Zbor i orkestar novouspostavljene župe Bl. Alojzija Stepinca u Zagrebu (Trnjanska Savica) animirao je liturgijsko pjevanje 1. večeri trodnevnice, 7. veljače 2001.
Premda je župa bez vlastite crkve njezini su se vjernici i te večeri uz bl. Alojzija u Zagrebačkoj katedrali osjećali kao u vlastitom domu.

Nadalje, prije nego uđemo u samu stvar, korisno je i nužno konstatirati, *da u Jugoslaviji, prema tome i u Hrvatskoj, komunistička partija imade apsolutno svu vlast u rukama.*

U šumama, među partizanima, u borbi protiv okupatora, bilo je po tvrđenju samih komunista tek 10% komunista. Unatoč tomu su već i tamo, stjecajem prilika, komunisti imali vodstvo. Pred drugovima nekomunistima, ograđivali su se oprezno protiv toga, da misle u budućoj oslobođenoj Jugoslaviji na provođenje komunizma. Zato i svi partizani, koji se ne slažu s komunizmom, a tih imade ogromna većina, danas kažu, *da su ih komunisti prevarili i da se nisu borili za komunizam.*

Po priznanju samih komunista, od 1,700.000 palih Jugoslavena za vrijeme rata i okupacije, oko 60.000 je bilo partijaca i komsomolaca! Dakle, prilično iščezavaju u bilanci prinosa žrtava u borbi protiv okupatora i pomoći saveznicima. A trebalo bi k tome pridodati, da je i sam narod u pozadini, kod kuće, u ogromnoj većini bio na strani otpora, na različite ga načine provodio i pomagao. *Dakle, ni s titula borbe za oslobođenje ne može komunizam opravdati svoju diktaturu i monopol na vlast.*

Prijevara se nastavlja kod preuzimanja vlasti, kod izbora za konstituantu i dalje sve do danas. *Čisti, mogli bismo reći, trockistički komunizam se kamuflirao »narodnim frontom«. Ono nešto predstavnika drugih stranaka u »narodnom frontu« ne znači ništa ni u »narodnom frontu«, ni u vladanju, a najmanje u narodu.*

Sad možemo prijeći na stvar.

»U Jugoslaviji vlada istinska, narodna demokracija«, izvikuje dnevno vladina štampa, jer druge štampe i nema, što je već prvi dokaz za »istinsku, narodnu demokraciju«. U Jugoslaviji »narod vrši svu vlast, ona se nalazi u rukama naroda«... tako tvrdi jedan ministar. »Narod slobodno bira svoje predstavnike... Od uprave sela do uprave cijele države, narod sam i jedini bira i odlučuje.« »Sasvim je drukčije«– tvrdi dalje – »u sjeverno-američkim državama, gdje vlada nepravda s crncima, ili u Indiji, gdje ni deset posto ne glasuje, dok u Jugoslaviji glasuju i djeca i žene i vojska. U tome je razlika između 'narodne' i građanske demokracije.«

U stvari, razliku bi trebalo kraće izreći, samo umetnuti jedno slovo: D e m o – **n** – k r a c i j a. To je u Jugoslaviji, i to ćemo bar sasvim sumarno pokazati.

Trebalo bi, doista, knjige ispisati, da se dobije cjelovit prikaz komunističke prakse, ili bar primjerena slika onih metoda, kojima se služe u zavaravanju svijeta. Sjeverno-američke države i Indija – prema propagandi jugoslavenskog ministra – imaju neznatan postotak izbornika u poredbi s Jugoslavijom. I to bi već imao biti dokaz da je ovdje »narodna demokracija«, vlast narodne volje. A što onda, ako ta volja bude falsificirana? Ako veliki postotak ide na izbore pod velikim terorom? Mi ne znamo, da li u Americi i Indiji idu *organi vlasti i čak vojnici uoči i na dan izbora od kuće do kuće siliti ljude, da idu na izbore,* ali znamo, da je tako bilo u Jugoslaviji. Znamo, da se ovdje službena *štampa pred izbore prijetila, da će se izdajom države smatrati apstinencija.* »Taj i taj nije glasovao i time se stavio u neprijateljsku frontu« – osvanuo bi sljedećeg jutra veliki natpis na kućnom zidu. To znači veliki postotak na izborima!

Riječi, pojmovi, stvarnosti, sve falsificirano. *Metode mistifikacije su nedostižive.*

I nenatkriljive. Glavna je parola »narod«, »volja naroda«. »Ona do izražaja dolazi već kod seoske uprave«, kaže spomenuti ministar. Mogao je zapravo reći, da to počima već kod svake kuće. Kako? Ustanova ili kuća »slobodno« bira svojeg delegata, ali na taj način, da sindikat ili ulični odbor povjerljivo naznači povjerljivu osobu kao obvezatnog kandidata, i članovi ustanove ili kuće »jednodušno izraze svoju volju«. Svaka kuća ima svojeg delegata za ulični odbor s funkcijom, da nadzire svakog člana kuće što i kako on to misli o svojoj državi, i da svakog člana kuće pritjerava na »dobrovoljne« težačke poslove u

nedjeljama, i da ubire »dobrovoljne« prinose za zabave, djecu, studente, bolesne, za izgradnju sela, željezničke pruge itd.

Čak sudovima prisustvuje »narod«, naime, najmljeni došljaci iz šume, koji navaljuju na okrivljenoga.

Isti »narod« bude dopremljen kod provedbe agrarne reforme ili oduzimanja zemlje, a domaći seljaci mogu protestirati u povjerljivom krugu.

Komesar jedne ustanove bude premješten, i svi namještenici odahnu od sreće, ali komesaru se ne ide, i on od povjerljive osobe zatraži, neka svi namještenici s potpisom podnesu molbu ministarstvu, da bi dalje ostao na tome mjestu – i svi namještenici »dobrovoljno« se odazovu, jer im je povjerljivo priopćeno, da će komesar ionako ostati, a onda teško onome, koji ne potpiše.

Treba, recimo, proslaviti Prvi maj uličnim manifestacijama – i to sasvim »dobrovoljno«. Da se ta »dobrovoljnost« što uspješnije postigne, član uličnog odbora ide od kuće do kuće, u svakoj veži pritisne svako puce električnog zvonca kao signal stanarima za polazak na »dobrovoljne« manifestacije. Kočijaš podržavljenog imanja nije se »dobrovoljno« odazvao, i sutradan je bio otpušten (samo jedan primjer).

U dućan su donesene parole za izloge s napomenom: »Stavite brzo u izlog, jer za mnom ide kontrola.«

Drugi primjer: država će izgraditi kuće; sav narod će dobrovoljno raditi, za to predsjednik uličnog kaže na sastanku kućnih delegata: »Rad je dakako dobrovoljan, ali tko ne dođe, imamo mi za sabotere prikladne 'sankcije'.«

Radnička klasa »dobrovoljno« radi do iznemoglosti, jer se za kolektivnu volju pobrinuo teror nekolicine.

»Dobrovoljnost« kod izbora osigurao je dolazak vojske u sela, pa je dovoljan bio i jedan terorist.

Članovi sindikalnih podružnica imaju naizmjence dnevno dolaziti u centralu zbog evidencije mišljenja. Na tjednim sastancima imaju »dobrovoljno« slušati političke pouke, da se ne bojimo atomske bombe; i o tom kako se Amerika miješa u naše unutarnje prilike; i da će tek onda na svijetu biti dobro kad bude nad New Yorkom sovjetska zvijezda; i da narod nipošto neće novih izbora!

Nije li sve ovo »prava narodna volja istinske demokracije«!? Ili zar vam to ne izgleda demokratski, kad ministar pravosuđa u izbornoj kampanji javno kaže: »Neka sebi kopa jamu, tko će kuglicu staviti u kutiju reakcije.« Ili kad službena osoba poručuje izbornicima, da bi mogli ohladiti postelje. Tko je tu onda država, i tko sačinjava narod?

Zar onih devedeset posto, i više, koji govore: »Šuti, trpi, pamti i čekaj«? Oni čekaju ...

◆

»Crnu knjigu o grozovitostima komunističke vladavine u Hrvatskoj« možete nabaviti na adresi Postulature.

ZAPISI IZ KNJIGE DOJMOVA »SPOMEN-ZBIRKE BL. ALOJZIJA STEPINCA«

Un pellegrinaggio in ginocchia davanti ad un testimone che costringe alla conversione, un uomo di Dio che da' speranza. Hvala! (Hodočašće na koljenima pred svjedokom koji prisiljava na obraćenje, Božjim čovjekom koji ulijeva nadu. Hvala!) – *17. prosinca 2000., Gianpaolo Dimattei.*

◆

Blaženi Alojzije, sjeti se mene kod Gospodina našega Isusa i Majke Marije. Izmoli mi duboko obraćenje i poniznost, kako bih mogao u potpunosti i dosljednosti slijediti Krista. Unaprijed Ti zahvaljujem, a također i dragom Bogu što nam je dao tako velikog zagovornika. »Neka je hvaljen i slavljen onaj koji nas je pozvao u svoju službu i svoj vinograd.« – *Zagreb, 13. siječnja 2001., bogoslov Renato.*

◆

Dragi naš kardinale Stepinac! Velika Ti hvala za tvoje neizmjerne patnje koje si podnio za Isusa Krista i njegovu Crkvu i za tvoj narod. Ja Te volim iznad svega i štujem Te i preporučam se u Tvoj zagovor! Želja mi je velika u Tvom duhu slijediti Te. – 15. siječnja 2001., *Tvoja Marija Gregorits iz Željezna*

◆

Mili naš sveti mučeniče, čestitam Vam od sveg srca Vaš 41. nebeski rođendan. Preporučamo se i nadalje u Vaš sveti zagovor za duhovne i tjelesne potrebe naše domovine Hrvatske, za sve obitelji i pojedince. Hvala za svu ljubav i brigu za sve koji Vam se utječemo. – *10. veljače 2001., Zahvalna Gabrijela i obitelj*

◆

Veliki dare hrvatskog naroda, moli i štiti nas i danas, molim Te za malo zdravlja i moju obitelj a osobito mog unuka. – *10. veljače 2001., Milan Biondić*

KAZALO

Zbor i tamburaški orkestar Dječačkog sjemeništa u Zagrebu, pod vodstvom prof. Josipa Pustičkog, animirali su liturgijsko pjevanje na veleslavlju prigodom blagoslova Blaženikova kipa u Karmelu u Mariji Bistrici; u zajednici sa setrama karmelićankama i njihovim dobrotvorima slavila se 1. obljetnica posvete Karmela i Stepinčevo 2001.

Veseli i pobožni hodočasnici iz Splita – drugu godinu zaredom – na »Stepinčevu« u Zagrebačkoj katedrali, 10. veljače 2001.

Časopis Blaženi Alojzije Stepinac (Skraćeni ključni naslov: *Blaž. Alojzije Stepinac*) glasnik je Postulature za proglašenje blaženim i svetim kardinala Alojzija Stepinca te časopis svih njegovih štovatelja, Kristovih vjernika i ljudi dobre volje.

God. 8 (2001.) Broj 2-3

Cijena: 5 kn; za inozemstvo 3 DEM ili 3 USD

Glasnik izlazi četiri puta godišnje s dozvolom crkvenih poglavara.

Izdavač: Postulatura Blaženog Alojzija Stepinca Voćarska 106, pp. 110, 10001 Zagreb

Uređuje i odgovara: Dr. Juraj Batelja, Voćarska 106, pp. 110, 10001 Zagreb

Adresa uredništva: Postulatura Blaženog Alojzija Stepinca, Voćarska 106, pp. 110; 10001 Zagreb, telefon: 46 80 426; faks: 46 80 722; »Spomen-zbirka iz ostavštine blaženog Alojzija Stepinca«, Kaptol 31, 10000 Zagreb, telefon: 48 11 781

Sve što se u našem Glasniku navodi ili naziva »čudo«, »svetost«, »svetac« i slično, sve to, u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu će tomu konačni sud izreći Crkva.

Lektor: prof. dr. Ante STAMAĆ

Grafički uredio: Mario Rogić, LASERplus

Tisak: Tiskara PULJKO

Mnoštvo hrvatskih vjernika na proslavi Stepinčeva 2001. u Melbourneu
Nadbiskup George PELL blagoslivlje bistu bl. Alojzija Stepinca postavljenu pred katedralom u Melbourneu, 10. veljače 2001.; bistu je izradio akademski kipar Mladen MIKULIN

»Klanjajmo se Isusu u Euharistiji kako je to činila Marija u Betlehemu.«

S. María Jesús Masiá Ferragut

»Opraštam Vam jer znam da ćete me ubiti.«

P. Germán de Cartagne

»Opraštam Vam svima; vi ne poznajete dobro koje mi činite!«

P. Pedro de Benisa

»Kćeri moje, ne bojte se, to je samo jedan čas, a nebo je zauvijek!«
»Kamo idu moje kćeri idem i ja.«
»Sav sam svoj život željela nešto dati za Isusa Krista, pa zar da se sad okrenem nazad?«
»Ubijte me zbog istog razloga zbog čega ste ubili njih: jer su kršćanke.«

S. María Teresa Ferragut Roig
– majka dviju ubijenih redovnica

»Ako se više ne budemo vidjeli na zemlji, doviđenja u slavi (u nebu)!«

P. Joaquín de Albocácer

»Činimo uvijek i u svemu volju Božju, poput presvete Djevice Marije.«

Fr. Fidel de Puzol

»Što postoji boljega od mučeništva? Začas ćemo se vidjeti u nebu!«

S. Milargos Ortells Gimeno

»Spreman sam na mučeništvo, jer je i Krist za sve nas umro.«

Fr. Enrique de Almazora

Slike i misli nekolicine blaženika koje su komunisti iz mržnje prema katoličkoj vjeri i Crkvi ubili u doba Španjolskoga građanskog rata u razdoblju od 1936. do 1939., a Ivan Pavao II. ih je u nedjelju 11. ožujka 2001. na Trgu sv. Petra proglasio blaženima.